

Bữa Trưa Tình Yêu

Contents

Bữa Trưa Tình Yêu	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	9
6. Chương 6	11
7. Chương 7	14
8. Chương 8	17
9. Chương 9	20
10. Chương 10	24
11. Chương 11	28
12. Chương 12	34
13. Chương 13	36
14. Chương 14	40
15. Chương 15	43
16. Chương 16	45
17. Chương 17	48
18. Chương 18	50
19. Chương 19	55
20. Chương 20	57
21. Chương 21	60
22. Chương 22	64
23. Chương 23	67
24. Chương 24	69
25. Chương 25	72
26. Chương 26	75
27. Chương 27	77
28. Chương 28	82
29. Chương 29	85
30. Chương 30	88
31. Chương 31	92
32. Chương 32	95
33. Chương 33	98
34. Chương 34	102
35. Chương 35	106
36. Chương 36	111
37. Chương 37	116
38. Chương 38	120
39. Chương 39	123
40. Chương 40	125
41. Chương 41	128

Bữa Trưa Tình Yêu

Giới thiệu

Đây là tác phẩm kể về lịch sử đấu tranh của nhân viên quèn Sam Sam dưới tiếng nguyền rang kèn kẹt

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bua-trua-tinh-yeu>

1. Chương 1

Chương 1

Sự việc xảy ra sau khi Tiết Sam Sam phải tăng ca liên tục năm ngày.

Rõ ràng là lễ Quốc khánh nhưng vì cuối tháng phải kết toán nên tất cả mọi người trong phòng tài vụ đều phải tăng ca. Tiết Sam Sam là nhân viên quèn mới vào đã bị một mớ bảng biểu hành hạ đến mức quỳnh quáng cả chân tay, đầu vầng mắt hoa, cuối cùng đến tối ngày mùng ba, trưởng phòng tuyên bố đã hoàn thành xong mọi công việc, Sam Sam vừa về đến nhà trọ là nhào ngay lên giường ngủ mê mết.

Trong lúc mơ màng hình như nghe thấy có tiếng điện thoại di động, Sam Sam nhắm tịt mắt lần mò trên giường mãi mới tìm thấy điện thoại, bấm nút nghe theo cảm giác, ậm ừ: “A lô”.

“Chào cô, xin hỏi có phải là cô Tiết Sam Sam không ạ?”.

“Ừm, vâng”.

“Đây là bệnh viện XX, mời cô đến ngay khoa phụ sản bệnh viện XX”.

“Ồ... vâng”.

Đối phương vẫn còn bla bla một thôi một hồi, Sam Sam nghe tai này lại cho ra tai kia, cứ “ừ à ồ” đáp lại. Cuối cùng bên kia gác điện thoại, thế giới đã yên tĩnh, Sam Sam rúc vào trong chăn tiếp tục ngủ.

Mấy phút sau, Tiết Sam Sam ngồi bật dậy.

Lúc này cô nghe thấy gì nhỉ? Bệnh viện?

!!!!!!!

Chắc không phải là ông bà già nhà cô xảy ra chuyện gì chứ!

Sam Sam mang giày vào rồi chạy như bay ra cửa, lúc gọi xe giục tài xế lái nhanh đến bệnh viện XX, cô bỗng nhớ ra - Không đúng, cô đã đến làm việc ở thành phố S rồi, không còn ở quê nữa, bố mẹ không thể nào ở bệnh viện thành phố S được, hơn nữa lúc này hình như cô nghe người bên kia nói là... khoa phụ sản?

Việc xảy ra sau đó đối với một cô nàng thường dân như Sam Sam mà nói quả đúng là ly kỳ hết tiếu thuyết.

Đầu tiên là khi vừa xuống xe ở cổng bệnh viện, Sam Sam còn chưa hết xót xa năm mươi tệ tiền xe, thì đã gặp ngay hai gã đàn ông cao to đeo kính đen, có vẻ đã đợi ở cổng lâu lắm rồi, hơn nữa vừa nhìn là đã nhận ngay ra cô.

“Cô Tiết Sam Sam, xin mời đi theo chúng tôi”.

Sau đó Sam Sam bị hai người đó đưa đến trước phòng mổ khoa phụ sản trong nỗi kinh hoàng khi gặp phải xã hội đen, rồi sau đó lại bị một người đàn ông mồ hôi mồ kê đầm đìa lao đến, nắm chặt lấy tay cô.

“Cô Tiết Sam Sam, xin cô hãy cứu lấy vợ tôi”.

Sam Sam hoang mang bị anh ta lay lắc dữ dội. “Hừm... chuyện đó...”.

Có ai nói cô biết rốt cuộc là chuyện gì không... Còn nữa, ông anh này, tay tôi sắp bị anh bóp nát vụn ra rồi đây này...

“Ngôn Thanh, buông tay ra”.

Một mệnh lệnh ngắn gọn nhưng vô cùng mạnh mẽ, người đàn ông tên Ngôn Thanh kia lập tức buông tay.

Sam Sam bất giác nhìn về phía phát ra giọng nói ấy, sau đó mắt như đứng tròng. Chỉ là gương mặt nhìn nghiêng của một người đàn ông đang ngồi mà thôi, nhưng lại thu hút ánh mắt cô như đang tỏa hào quang. Hình như người đó vừa rời khỏi một buổi tiệc nào đó, vận một bộ Âu phục đen rất chỉnh tề, gương mặt hơi mệt mỏi và có vẻ xa cách cao ngạo theo thói quen. Anh giữ giữ vạt áo rồi đứng dậy, bước lại gần Tiết Sam Sam bằng những bước chân ngạo mạn.

“Tiết Sam Sam?”.

Sam Sam sờ đầu gật đầu.

“Nhóm máu AB Rh-?”.

Sam Sam tiếp tục gật đầu.

Người đàn ông đó tuy vẫn giữ vẻ mặt ngạo mạn, nhưng trong ánh mắt đã thoáng nét nhẹ nhõm.

“Em gái của tôi cùng nhóm máu hiếm như cô, nó vừa được đưa vào phòng đợi sinh, ngân hàng máu lại thiếu tạm thời, để tránh rủi ro xin cô hãy đợi ở đây phòng lúc cần đến”.

Thì ra là chuyện này, Sam Sam vỡ lẽ. Lúc khám sức khỏe hồi đại học, cô đã biết nhóm máu của mình rất hiếm, vì thế mỗi lần qua đường đều rất cẩn thận, sợ xảy ra sự cố, mất máu thì chết chắc.

“Không sao không sao”. Sam Sam bỗng nảy sinh cảm giác “đồng bệnh tương lân” với sản phụ trong phòng kia, nhận lời không chút do dự, có điều...

Sam Sam ngượng ngập nói: “À... tôi có thể hỏi một câu không?”.

“Cô hỏi đi”. Rõ ràng là kẻ cần được giúp, nhưng người đàn ông kia cứ tỏ vẻ bề trên, mà người xung quanh dường như cũng cảm thấy thái độ đó của anh ta là lẽ đương nhiên, đến nỗi Tiết Sam Sam cũng sắp bị ảo giác đó mất rồi.

“Ừm... Mọi người là ai vậy?”. Còn nữa, sao họ lại liên lạc được với cô chứ?

Người đàn ông đó nhìn Tiết Sam Sam bằng ánh mắt kỳ quặc vài giây, sau đó chậm rãi mở miệng, “Kẻ hèn này là Phong Đăng”.

Sam Sam nghĩ mãi rồi nói với vẻ xấu hổ, “Thế thì, tôi có quen anh không?”.

Ngôn Thanh lau mồ hôi. “Cô Tiết à, cô là nhân viên công ty Phong Đăng phải không. Chẳng lẽ lúc học bởi dưỡng cô chưa học lịch sử phát triển công ty, cũng chưa bao giờ lên trang web công ty?”.

Miệng Sam Sam lúc thì há hốc thành chữ O, lúc lại thành chữ A. Cô... cô nhớ ra rồi...

Phong Đăng(*)... Phong Đăng...

(*) Chữ Phong trong công ty Phong Đăng và Phong trong tên của Phong Đăng viết khác nhau nhưng phát âm giống nhau (ND).

Là tổng, tổng, tổng... giám đốc.

Sam Sam vô cùng ngoan ngoãn ngồi đợi trước phòng sinh làm ngân hàng máu tạm thời, trong lúc đó lại bị tổng giám đốc sai bảo đi làm xét nghiệm máu, để chứng minh cơ thể khỏe mạnh, máu đạt chuẩn.

Sản phụ trong lúc sinh quả nhiên có lúc gặp nguy hiểm, Sam Sam ngoan ngoãn cho rút 300cc máu, sản phụ đã được bình an, Sam Sam ra khỏi bệnh viện trước sự cảm tạ rối rít của Ngôn Thanh, đi được một lúc, cô dừng lại, nhìn mặt trắng mà ngứa đầu thở dài thườn thượt.

“Bọn tư bản quả nhiên là quỷ hút máu, vô nhân tính, quá vô nhân tính”.

Sam Sam đang lắc đầu lia lịa không chú ý thấy một chiếc xe Limousine dài màu đen dừng lại sau lưng cô, nghe thấy lời than thở của cô, người đàn ông ngồi ghế sau nhếch môi lên, sau đó lại đóng cửa kính xe vừa mở ra ban nãy.

“Lái đi”.

“Sếp à, lúc này sếp chẳng đã bảo là đưa cô Tiết về hay sao?”.

“Không cần”. Người đàn ông nói với vẻ dừng dừng, “Bọn tư bản đều vô nhân tính”.

2. Chương 2

Chương 2

Sam Sam từ nhỏ đã khỏe mạnh, bị rút mất 300cc máu mà vẫn không sao, nhảy nhót được vài ngày thì kỳ nghỉ đã qua, lại phải đi làm lại.

Sáng mừng tám vừa vào công ty, Sam Sam đã bị trưởng phòng nóng tính gọi vào văn phòng mắng mỏ một trận, vì số liệu trong bảng biểu mà cô ký tên đã xảy ra sai sót. Phong Đăng là tập đoàn lớn, dưới trưởng có đến mấy công ty con ngành nghề khác nhau, mỗi công ty lại lớn nhỏ khác nhau với những số liệu kế toán khác nhau. Sam Sam là người mới, thực ra căn bản cũng không làm gì, chỉ quan sát đồng nghiệp hướng dẫn cô làm bảng biểu, cô đứng cạnh học tập, sau đó chỉ cần ký tên lên bảng biểu mà đồng nghiệp đã làm xong mà thôi. Tình huống đó trưởng phòng cũng biết tổng, có điều ông ta vốn dĩ đã không ưa người mới này, nên mượn cớ để trút giận.

Nói ra thì Sam Sam cũng không làm gì sai, mà sai lầm duy nhất là cô rõ ràng không đủ tiêu chuẩn mà lại được vào công ty nổi tiếng vốn khắt khe trong việc tuyển chọn, không tốt nghiệp ở trường đại học danh tiếng thì không thể vào được, mà còn đá văng đi một người mới có điều kiện rất tốt mà trưởng phòng đã nhắm đến. Trưởng phòng tài vụ là một ông bác thẳng như ruột ngựa, nghi ngờ Sam Sam đi cửa sau nên tất nhiên là rất trái tai gai mắt với Sam Sam.

Có thể vào được Phong Đăng, có lúc Sam Sam cũng tự thấy ngại ngùng. Tuy cô cũng tốt nghiệp đại học ngành Xây dựng 211(*), chứng chỉ tiếng Anh cấp sáu và kế toán cấp hai cũng có đủ, nhưng so với sơ yếu lý lịch rực rỡ của các đồng nghiệp khác thì vẫn kém xa. Lúc đầu chỉ điền hồ sơ trên mạng theo bạn học mà không ôm chút hy vọng gì, ai ngờ lại được tuyển chứ.

(*) “Xây dựng 211” do chính phủ Trung Quốc tập trung sức mạnh mọi lĩnh vực từ trung ương đến địa phương để nghênh đón thử thách cách mạng kỹ thuật thế kỷ mới, hướng đến thế kỷ XXI (ND).

Ông bác kết thúc màn mắng mỏ với câu “Đại học tầm thường trình độ tầm thường, không biết phòng nhân sự tại sao lại tuyển cô, tốt nhất cô nên suy nghĩ xem làm cách nào để qua được thời hạn thử việc”, Sam Sam ủ rũ ra khỏi văn phòng ông ta.

Hạn thử việc ơi hạn thử việc, không biết sắp có thể nể tình cô hôm đó đã hiến máu miễn phí cộng với thái độ tích cực mà cho cô vượt qua hạn thử việc không, như thế thì ít nhất sau này cô còn có thể làm ngân hàng máu tạm thời mà.

Một món tiền lương mà tới hai tác dụng, lời to quá còn gì...

Ừa, Sam Sam bỗng nảy ra một ý nghĩ, chắc không vì nhóm máu hiếm cô mới được tuyển dụng chứ? Còn nhớ lúc đầu trên hồ sơ dự tuyển viết rõ phải điền nhóm máu vào, cô còn thắc mắc mãi cơ mà.

Chuyện Sam Sam bị ông bác mắng một trận không hề khiến các đồng nghiệp quan tâm, đa số đều bận việc của mình, điều này khiến Sam Sam đã buồn rầu lại càng thêm rầu rĩ.

Hai nhân viên mới vào cùng đợt với Sam Sam đã nhanh chóng tìm thấy đàn anh hoặc đàn chị cùng trường với mình trong văn phòng, hòa nhập vào môi trường lớn rất suôn sẻ, Sam Sam lại luôn có cảm giác vào nhầm chỗ, chuyện đó khiến Sam Sam từ nhỏ đến lớn vẫn vô địch về khoản giao thiệp với người ngoài cũng cảm thấy có phần đau buồn, không tránh khỏi hoài nghi bản thân có phải là quá kém cỏi hay không.

Thực ra cũng chẳng phải là vấn đề của cô, một mặt là do văn hóa tập đoàn Phong Đăng nhấn mạnh phải “lạnh lùng và hiệu quả”, rất phản cảm với việc giao lưu thừa thãi trong văn phòng; mặt khác là các đồng nghiệp đều cảm thấy với trình độ học vấn của Tiết Sam Sam mà vào được đây thì chắc chắn là có hậu thuẫn nào khác, trước khi làm rõ hậu phương của cô là ai, mọi người đều đứng quan sát từ xa, vừa không lạnh nhạt với cô quá mà cũng không thân mật với cô quá - đó là một trong những phép tắc sinh tồn ở công ty lớn trong môi quan hệ phức tạp giữa người với người.

Nhưng cô nhân viên mới ấy bình thường nhìn rất thực thà, mà lại kín như hũ nút trong chuyện này, trong văn phòng có người cũng thăm dò xa xôi mấy bạn mà cũng không hỏi được tí dấu vết nào.

Thế nhưng trưa nay, chuyện đoán mò hậu thuẫn của Tiết Sam Sam cuối cùng đã có kết quả.

Thư ký trưởng của văn phòng tổng giám đốc Linda cầm một hộp cơm rất không phù hợp với thân phận người đẹp quản lý cấp cao đứng trước cửa phòng tài vụ. “Xin hỏi ai là Tiết Sam Sam?”.

Sam Sam nghi ngại nhìn đồng nghiệp, sau đó đứng dậy. “Tôi đây”.

Trong những lời xì xào bàn tán và vẻ mặt kỳ quặc của đồng nghiệp, Tiết Sam Sam đoán cô nàng kia tuyệt đối không đơn giản, trong lòng bất giác rên rỉ đau khổ.

Không phải chứ, chỉ sai số liệu mà đến quản lý cấp cao cũng bị kinh động ư? Người ta đến cơm cũng chưa ăn mà ôm hộp cơm đến tóm người, lẽ nào hôm nay cô phải cuốn xéo khỏi đây?

Tiết Sam Sam gượng gạo đứng đó, nhìn Linda tiến đến, dừng trước mặt cô.

Sau đó Linda mỉm cười lên tiếng: “Chào cô Tiết, tôi là Linda, đây là bữa trưa tổng giám đốc Phong bảo tôi đưa đến cho cô”.

Tổng giám đốc Phong? Bữa trưa?

Các đồng nghiệp bắt giác há hốc miệng... Không phải chứ... hậu thuẫn của Tiết Sam Sam... lại là... lại là tổng giám đốc?

Tất nhiên, nếu họ chịu khó nhìn sang Tiết Sam Sam, thì sẽ phát hiện ra miệng cô còn há to hơn cả họ nữa.

Linda phát áo bỏ đi, để lại hộp cơm, các đồng nghiệp cũng đi ăn với vẻ mặt nghi ngại lung lăm, trong văn phòng chỉ còn lại Tiết Sam Sam, cô mở hộp cơm ra với sự cảm kích vô bờ bến trong tình cảm ấm áp mà nhà tư bản đã trao cho.

Tuy không phải bào ngư vì cá như Sam Sam vẫn hằng ảo tưởng, nhưng bữa trưa vẫn vô cùng thịnh soạn. Cơm tấm, gan heo xào, thịt bò xào, rau bina luộc, salad rong biển, trứng xào mộc nhĩ.

Có thêm cả vài miếng cà - rốt sống, một bát canh đậu đỏ hầm táo tàu ngọt lịm.

Ba mặn ba chay, mùi thơm nức mũi, nhưng mấy thứ này... đều là món bổ máu chẳng?

Sam Sam lúc này còn đang chìm đắm trong tình cảm ấm áp của nhà tư bản bỗng có linh cảm không lành, chắc không phải em gái sắp tổng lại xảy ra vấn đề gì đó nên sắp tổng muốn nuôi béo cô rồi tiếp tục rút máu đó chứ. = =

3. Chương 3

Chương 3

Bữa trưa bổ máu mà hôm sau được mang đến đúng giờ càng khẳng định thêm suy nghĩ của Sam Sam, nhưng lần này không còn do Linda mang đến, là một em gái xinh đẹp khác của văn phòng tổng giám đốc, tự xưng là trợ lý A May của Linda.

Hôm sau nữa người đưa cơm tên A Vi.

Mỗi ngày đều là các cô em xinh đẹp khác nhau đưa cơm (thậm chí có hai lần còn do anh chàng trợ lý đẹp trai vô cùng tuyệt vời mang đến, khiến trái tim bé nhỏ của Sam Sam cứ đập thình thịch liên hồi), điều duy nhất giống nhau là món gan heo trong hộp.

Sam Sam thật chỉ muốn hét một tiếng thật lớn - tôi có thể dâng hiến máu tươi tôi nuôi dưỡng hơn hai mươi năm qua, làm ơn đừng bắt tôi ăn món gan heo này nữa... cho tôi chọn món đi...

Đương nhiên, câu đó chỉ có thể tự tưởng tượng trong lòng, có cho Tiết Sam Sam thêm mười lá gan nữa cô cũng chẳng dám hét ra thật.

Ăn bữa trưa đặc biệt do văn phòng tổng giám đốc chuẩn bị liên tục trong hai tuần, ngô nghê như Tiết Sam Sam cũng bắt đầu cảm thấy bất an.

Tóm lại là muốn rút của cô bao nhiêu máu mà để cô ăn nhiều như thế chứ...

Không phải Sam Sam chưa từng nghĩ rằng sẽ xin thôi việc, nhưng lần nào cô cũng nghĩ rằng ngày mai chắc sẽ không đưa cơm đến nữa, thế là lại nuốt nước bọt lặng im, ai ngờ cấp trên lại quả quyết đưa liên tục hai tuần.

Thứ hai của tuần thứ ba, Sam Sam kéo cô thư ký ra, rất thành khẩn cảm ơn công ty cảm ơn tổng giám đốc cảm ơn cô thư ký đã đưa cơm, bày tỏ cho dù cô không ăn cơm cũng nguyện lao vào dầu sôi biển lửa vì công ty, vung vãi ít nhất 400cc máu, thế nên ngày mai xin đừng đưa cơm cho cô nữa (mấy câu này Sam Sam đã soạn mất hai ngày, cả hai ngày cuối tuần đều chỉ làm việc đó, tự nhận là đã rất ngắn gọn mà tập trung vào điểm chính).

Cô thư ký lại cười nói với vẻ nhả nhặn: “Tôi làm việc theo lời dặn của tổng giám đốc, cô Tiết nếu có ý kiến gì khác thì tốt nhất là đích thân đến nói với tổng giám đốc ấy”.

Sam Sam đành mặt ra, cô là một nhân viên kế toán tép riu, sao lại nói chuyện với tổng giám đốc được. Hơn nữa Phong Đăng lớn như thế, ngay cả văn phòng sắp tổng ở đâu cô cũng không biết cơ mà. Được thôi, cho dù có thể đi theo cô thư ký để tìm ngài tổng giám đốc, nhưng... nhưng... thực sự là cô không có can đảm!!!

Thế là Tiết Sam Sam đành mặt dày ăn gan heo mỗi ngày trong ánh mắt ngưỡng mộ lẫn dò xét của mọi người trong văn phòng... Sau đó đã bị nóng trong người một cách thê thảm, gương mặt chưa bao giờ nổi mụn cũng xuất hiện những nốt đỏ đỏ rất quang vinh, cổ thủ và dương oai trên vầng trán của cô.

Tất nhiên là cũng có việc tốt, quãng thời gian này, Sam Sam cảm nhận được sự ấm áp như mùa xuân trong văn phòng. Các đồng nghiệp không hổ là anh tài, bắt đầu âm thầm lặng lẽ đối xử tốt với cô. Sam Sam trước kia gặp khó khăn trong công việc thì cầm tài liệu đi hỏi han khắp nơi, cũng chưa chắc có được câu trả lời tử tế, mọi người đều bận mà, ai rảnh rồi giúp người mới. Giờ đây thì khác, đồng nghiệp chủ động hỏi thăm kiểu như trong công việc có gặp vấn đề gì không, có lúc còn tiện tay giúp Sam Sam rót ly trà nóng, thỉnh thoảng lúc buồn đưa cũng nhớ lời Sam Sam vào đề tài trò chuyện...

Sam Sam cũng chưa ngốc đến độ không biết vì sao thái độ của các đồng nghiệp lại thay đổi như thế, cô là một cô bé thật thà, chỉ sợ bị hiểu nhầm thành hoàng thân quốc thích gì đó, vội vàng giải thích sơ sơ tổng giám đốc đưa cơm trưa cho cô là vì cô từng giúp anh một chuyện nhỏ xíu. Cụ thể là chuyện gì thì cô không

nói, vì cảm thấy như vậy là can thiệp vào chuyện riêng của người ta. Về mặt các đồng nghiệp như vỡ lẽ, trong lòng thì chẳng tin tí nào, một nhân viên quen như cô có thể giúp được sếp tổng cái gì, cho dù giúp được thật cũng đâu cần cảm ơn bằng cách đưa cơm mỗi ngày thế chứ, rõ ràng là có gì mờ ám. Sam Sam thấy mọi người tỏ vẻ tin tưởng thì cho rằng hiểu nhầm đã được giải tỏa, không hề biết rằng càng giải thích lại càng bị hiểu lầm hơn.

Ông bác trưởng phòng ưa soi mói cũng trở nên cực kỳ khách sáo, cũng chẳng phải trưởng phòng nhân cơ hội mà dựa dẫm gì, ông bác này chỉ cảm thấy hậu thuẫn của cô bé này vững chắc như vậy, mà tính cách lại khiêm tốn, chịu khó học tập, làm việc chăm chỉ, thật là hiếm có, thế nên cũng mỗi lúc một hài lòng.

Sam Sam ăn cơm gan heo đến tuần thứ tư thì hôm đó, cô thư ký ngoài việc mang bữa trưa đến, còn đưa cho Sam Sam một tấm thiệp mời. Một tấm thiệp vô cùng đẹp đẽ, Sam Sam vừa thăm thẳm đại gia quả nhiên khác người thường, vừa mở ra xem, bên trong viết...

Tiệc đầy tháng cho bé vào tám giờ tối thứ sáu ngày mừng hai tháng mười một năm XX.

Sự tham dự của cô Tiết Sam Sam là niềm vinh hạnh của chúng tôi.

Ngôn Thanh, Phong Nguyệt kính mời.

Địa chỉ: Hội quán XX.

Bên dưới còn có hàng chữ bổ sung địa chỉ của hội quán XX bằng mực đen.

Ba chữ “Tiết Sam Sam” và dòng địa chỉ kia đều viết bằng bút mực, nhưng nét chữ lại khác hẳn, ba chữ Tiết Sam Sam viết rất thanh tú, Sam Sam đoán là do cô Phong có cùng nhóm máu với cô viết. Dòng địa chỉ bên dưới lại viết rất mạnh, đậm thùng cả tờ giấy, khiến người ta có cảm giác mạnh mẽ mà lại uy nghiêm sắc sảo, làm Sam Sam vừa nhìn một cái đã liên tưởng đến anh sếp tổng ngạo mạn mà cô nhìn thấy ở bệnh viện.

Nhưng chắc anh không rảnh rỗi mà viết cái này nhỉ... Hơn nữa chỉ là địa chỉ mà, tìm trên mạng một lúc là ra thôi, sao phải viết thêm làm gì?

Đồng nghiệp A Giai đi ngang nhìn một cái, thẳm kinh ngạc vì Tiết Sam Sam lại được tham gia tiệc nhà tổng giám đốc, sau đó hỏi vu vơ: “Hội quán XX? Nghe nói là do hội viên lập nên, rất bí ẩn đó”.

Sam Sam đang mừng thầm vì không phải là nhà hàng năm sao gì đó, không cần mặc quá trang trọng, nghe thế thì hai mắt tối sầm lại, dường như nhìn thấy nhân dân tệ trong túi mình đang mọc cánh bay đi mất.

Sam Sam dạo phố hết cả một buổi tối, mua một bộ lễ phục bình thường, mặc lên cũng không nổi bật lắm, một đôi giày cao gót chưa bao giờ cô thử mang, đều là màu đen mặc vào dịp nào cũng hợp. Còn mua một bộ đồ chơi vịt con làm quà, là loại có thể nổi và bơi trên mặt nước, còn biết hát nữa, cô chọn nhãn hiệu nổi tiếng cũng mất mấy trăm tệ. Sam Sam nhớ lúc cô còn nhỏ rất thích loại vịt đồ chơi bóp một cái là kêu ré lên này, em bé kia chắc cũng thích à xem. Vốn dĩ Sam Sam muốn mua một bộ trang sức bằng bạc cho trẻ em, về sau lại nghĩ nhà sếp cái gì mà chẳng có, vẫn nên mua đồ chơi là hơn.

Sau đó Sam Sam phát hiện ra tài sản của mình đã bị hụt mất, nợ ngân hàng một tệ...

Thứ sáu, sau khi tan sở, Sam Sam không về mà ở lì trong văn phòng đến bảy giờ, sau đó đến phòng vệ sinh thay lễ phục và đi giày cao gót, rồi ra khỏi tòa nhà Phong Đăng. Cũng may trong tòa nhà cũng chẳng có mấy người, nếu không thì ăn mặc trang trọng thế này, Sam Sam chắc chắn sẽ thấy ngại ngùng. = =

Đang lúc đứng đợi taxi trước tòa nhà thì một chiếc BMW màu xám bạc dừng ngay trước mặt cô, cánh cửa kính ở ghế phụ mở ra, anh trợ lý điệu dàng thò đầu ra ngoài.

“Cô Tiết đến dự tiệc phải không? Hay là lên xe đi, chúng tôi đưa cô cùng đi”.

“Vâng vâng, cảm ơn”. Sam Sam gật đầu cảm kích, cuối tuần đúng là khó bắt xe quá.

Sau đó Sam Sam mở cửa ghế sau.

Sau đó...

Sam Sam hối hận quá...

Ai nói cho cô biết, tại sao sếp tổng lại ngồi đằng sau thế...

Anh trợ lý ơi, tôi có đặc tội với anh đâu...

4. Chương 4

Chương 4

“Tổng... tổng giám đốc!”. Sam Sam vội vàng chào hỏi.

Ngài tổng giám đốc đang ngồi dựa vào ghế sau, nhắm mắt nghỉ ngơi, nghe thế thì ừ một tiếng gọn lỏn, còn không thèm mở mắt ra.

Trợ lý Phương quay lại cười: “Cô Tiết mau vào trong đi”.

“Ồ, vâng”.

Sam Sam dè dặt chui vào trong xe. Choáng, còn trải một tấm thảm trắng bằng nhung nữa, nếu mưa thì làm sao đây, chẳng phải là vừa giẫm lên sẽ bẩn hết hay sao? Cũng may hôm nay cô đã thay giày mới, nếu là đôi giày thể thao thường ngày vẫn mang thì giẫm lên một cái sẽ hiện lên hai vết đen sì à xem...

Hừm...

Trong lúc nghĩ ngợi lung tung thì chiếc xe đã từ từ chuyển động.

Hai tay đặt trên đầu gối, lưng thẳng, hai mắt nhìn thẳng phía trước - Sam Sam ngồi sát vào cửa kính với tư thế tiêu chuẩn của học sinh tiểu học.

Trợ lý Phương không nhịn được cười, sợ cô không tự nhiên nên nhìn hộp quà trong tay cô, khéo léo chọn chủ đề nói chuyện: “Đây là quà cô Tiết chuẩn bị đó à?”.

“Dạ phải”.

“Rất thú vị”.

“Vậy ư?”. Sam Sam mừng rỡ, đột nhiên nảy sinh cảm giác tri kỷ với trợ lý Phương, cơ thể bắt giác nghiêng về phía trước, “Tôi cũng cảm thấy những bé vịt này rất đáng yêu, hơn nữa còn biết ca hát, mỗi một bé vịt đều hát những bài không giống nhau”.

Sam Sam bắt đầu ca tụng, trợ lý Phương cũng phụ họa theo, Sam Sam đang trò chuyện rôm rả vui vẻ với trợ lý Phương thì tổng giám đốc Phong nãy giờ ngồi im lặng bên cạnh bất chợt chen vào.

“Tiền lương Phong Đẳng phát cho cô ít lắm à?”.

Sam Sam quay lại, Đại boss Phong bị bỏ rơi nãy giờ đang liếc nhìn cô.

“Không ạ... rất cao... ừm...”. Sam Sam ngờ nghệch phát hiện ra ánh mắt boss Phong đang chiếu vào hộp quà, chẳng lẽ anh chê quà của cô quá rẻ tiền sao?

Bàn tay cầm hộp quà bắt giác rút ra phía sau, Sam Sam lấy hết can đảm biện bạch: “Tổng... tổng giám đốc, mấy cái này tuy nhìn có vẻ là vịt bình thường, thực tế thì...”.

Thực tế thì đám vịt này biết hát biết bơi, quan trọng là hàng hiệu đó hàng hiệu đó! Hàng hiệu, có hiểu không? Đắt lắm!!! Còn đắt hơn cả thịt vịt nữa mà!

“Thực tế thì sao?”. Đại boss Phong hơi nheo mắt, giọng điệu có vẻ ác ý, gương mặt rõ ràng là viết “Ai dám cãi tôi thì chết chắc!”.

Thế là Sam Sam nuốt nước bọt: “Thực tế thì... chính là vịt bình thường”. = =

Chiếc xe lao vun vút trong sự kỳ thị chính mình của Sam Sam, lúc gần đến nơi, Phong Đẳng nghe một cuộc điện thoại, sau khi cúp máy, anh dặn dò trợ lý Phương.

“Lát nữa cậu đưa cô ấy lên lầu, Phong Nguyệt muốn gặp cô ấy”.

Phong Nguyệt? Tiết Sam Sam nhớ ra rồi, đó chẳng phải là em gái tổng giám đốc hay sao, chẳng lẽ cô Phong muốn gặp cô?

Vậy thì tốt quá. Sam Sam lớn thế này rồi mà đây là lần đầu dự tiệc một mình, đang khổ sở không biết tặng quà vào lúc nào, hơn nữa sau khi bị Phong Đằng khinh thường, Sam Sam cũng mất tự tin vào món quà của mình, đang nghĩ sẽ nhân lúc thăm người ta mà len lén dứt vào, để đỡ phải mất mặt trước mọi người. = =

Xe dừng lại, Phong Đằng và anh bảo vệ cao to kiêm tài xế đi trước, trợ lý Phương đưa Tiết Sam Sam đến thang máy ở một hướng khác để lên lầu.

Phong Nguyệt là một người phụ nữ xinh đẹp vóc người nhỏ nhắn, đang ngồi trò chuyện với mấy phụ nữ khác trong phòng khách, thấy Tiết Sam Sam thì chào đón rất nhiệt tình, nắm lấy tay cô: “Cô là cô Tiết phải không, cũng may có cô giúp, nếu không thì tôi và đứa bé đã gặp nguy hiểm rồi”.

Sam Sam rất ngượng ngùng, mặt đỏ bừng lên, lắc đầu nói: “Đâu có đâu có, tôi có làm gì đâu”.

Phong Nguyệt cười, kéo cô ngồi xuống, trò chuyện thân mật vài câu, rồi như chợt nhớ ra gì đó, cô hỏi: “Cô Tiết này, thức ăn có hợp khẩu vị không?”.

Sam Sam ngẩn người.

Phong Nguyệt nói: “Tôi đã dặn nhà bếp làm cơm giống cơm của anh trai rồi cùng mang đến cho hai người, lẽ nào cô chưa ăn sao?”.

“À tôi ăn rồi ăn rồi”. Sam Sam gật đầu, vỡ lẽ, thì ra là do cô Phong dặn dò. Đã nói mà, tổng giám đốc ngạo mạn như thế, sao có thể nghĩ đến chuyện mang cơm trưa ột nhân viên quèn chứ. Hôm nào đó cần đến máu thì gọi luôn điện thoại gọi cô đến mới giống phong cách làm việc của anh chứ.

“Thức ăn có hợp khẩu vị không?”. Phong Nguyệt lại hỏi thêm lần nữa.

“Hợp... hợp lắm”. Sam Sam vội gật đầu, ngoài gan heo ra thì những món khác đều rất ngon. “Thật phiền cho cô quá”.

“Đâu có”. Phong Nguyệt cười nói: “Ông anh nhà tôi rất kén cá chọn canh, bữa trưa nào cũng phải do nhà bếp của nhà làm rồi mang đi, đưa cho cô cũng tiện. Hơn nữa nhân viên Phong Đằng tôi hiểu rõ nhất, đều vùi đầu làm việc như ông anh tôi, bữa trưa có khi còn gặm bánh mì để giải quyết cho xong bữa, cô mới bị rút bao nhiêu máu, như thế làm sao ổn được”.

Lần này thật sự Sam Sam hơi cảm động, đại tiểu thư này đúng là chu đáo ân cần quá.

Phong Nguyệt thấy món quà trong tay Sam Sam thì mừng rỡ nói: “Đây là quà tặng cho cục cưng của tôi ư?”.

“Vâng”. Sam Sam đưa quà ra, “Là loại vịt đồ chơi biết ca hát biết bơi lội”.

Phong Nguyệt có vẻ rất thích thú. “Tôi thật sự sợ là mọi người chỉ tặng tiền, như thế là vô nghĩa nhất, chẳng có tấm lòng gì cả. Cô không biết chứ, ban đầu tôi hỏi anh tôi cảm ơn cô thế nào, thế mà anh ấy bảo viết chi phiếu, như thế chẳng phải là sỉ nhục hay sao?...”.

Hả?

Sam Sam chờ người, trong lòng đột nhiên chỉ còn lại một suy nghĩ - Đại tiểu thư ơi, tại sao cô không chịu cho tổng giám đốc sỉ nhục tôi đi! Tôi tình nguyện bị sỉ nhục mà...

5. Chương 5

Chương 5

Chi phiếu và gan heo... Một sự đối lập mạnh mẽ biết bao, một sự lựa chọn dễ dàng biết bao, Sam Sam hậm hực cảm thương ình.

Đối với gan heo, cô không bao giờ muốn ăn nữa, nếu còn ăn thì cô có thể viết được luận văn về “Mười tám tác dụng khi ăn gan heo” rồi.

Sam Sam nói: “À... ngày nào cũng đưa cơm thì phiền ọi người quá, sau này không cần nữa đâu ạ, he he”.

Phong Nguyệt gật đầu về thấu hiểu: “Cũng được, dù sao cô cũng làm việc trong văn phòng, đặc biệt quá cũng khổ”.

Chuyện này thì Sam Sam lại không nghĩ đến, có điều thấy cô ta nhận lời thì trong lòng thở phào nhẹ nhõm. Lại chuyện trò vài câu, đứa bé trong phòng ngủ bắt đầu khóc, tiệc cũng sắp bắt đầu nên Sam Sam nhân cơ hội xin phép lui ra, được người phục vụ dẫn ra sảnh lớn.

Sam Sam vốn ngỡ là tiệc buffet mà mọi người cầm ly rượu đi qua đi lại như trong phim hay chiếu, có điều buổi tiệc này vẫn theo kiểu Trung Quốc.

Trước khi đến Sam Sam đã nghĩ, vì mình đã bị lỗ rồi, nên lần này phải ăn cho đáng đồng tiền bát gạo, tích lũy đủ năng lượng cho N ngày sau. Căn cứ vào mục tiêu này, Sam Sam đã vạch ra hai kế hoạch.

Kế hoạch A: Nếu tiệc theo kiểu Tây thì sẽ cầm đĩa chuồn vào góc nào đó.

Kế hoạch B: Nếu tiệc theo kiểu Trung thì nhất định phải chọn một góc kín đáo nhất.

Sam Sam đưa mắt nhìn xung quanh, chọn một góc tốt nhất kín đáo nhất và ngồi xuống, vừa cầu nguyện bàn này tốt nhất là thiếu người ngồi, vừa hí hửng đợi khai tiệc.

Quả nhiên bàn này “hẻo lánh” quá, bao nhiêu người đi qua cũng không ngồi, Sam Sam rất sung sướng, ít người mới ăn được nhiều mà. Nhưng rất nhanh, cô đã từ “cực sướng” chuyển thành đau khổ.

Vì đã sắp khai tiệc rồi, những bàn khác đã đủ người, còn bàn cô thì vẫn chỉ có mình cô ngồi. = =

Sam Sam choáng váng.

Sam Sam mặt dày đến mấy cũng không tới mức ngồi một mình một bàn, cô đứng dậy định đổi chỗ khác nhưng vì gấp quá nên không tài nào tìm ra chỗ trống, hơn nữa cô chẳng quen biết ai, tự đứng lại chen vào thì cũng kỳ cục lắm.

Lúc này mọi người đã yên vị, Sam Sam bị bỏ rơi và cô độc, ngượng ngùng tới mức chỉ muốn chui xuống lỗ, bỗng cảm thấy một ánh mắt rất mạnh mẽ phóng về phía cô, cô nhìn lại, chỉ thấy sếp tổng đang nhíu hàng lông mày rất đẹp nhìn cô trừng trừng.

Tiêu đời rồi, thảm rồi, sếp tổng chắc chắn đang nghĩ cô làm mất mặt công ty. Sam Sam thê thảm nhìn lại - sếp ơi tôi không phải cố ý đâu, anh nhất định phải minh xét cho tôi!!!

Hai người cứ nhìn nhau, một lúc sau, Phong Đăng quay đi nơi khác, gọi nhân viên phục vụ đến thì thầm dặn dò vài câu.

Sam Sam thấy nhân viên phục vụ nhìn cô một cái, biết chắc chắn có liên quan đến mình, trái tim bé nhỏ cứ đập loạn xạ, chắc sẽ không mời cô ra ngoài chứ. Nhưng thế cũng hay, ra ngoài ăn mì thịt bò cũng được.

Đói chết mất thôi!

Nhân viên phục vụ quả nhiên đang mỉm cười tiến lại chỗ cô, đứng trước mặt cô và làm tư thế “mời”: “Cô Tiết, ngài Phong mời cô đến ngồi cùng bàn”.

Hử? Không mời cô ra ngoài? Mà gọi cô đến chỗ anh ngồi? Nhưng bàn của anh... là bàn đầu tiên ở giữa, là bàn “chủ xị” mà mọi người vẫn nói...

Sam Sam lại choáng váng.

Tất nhiên Sam Sam không có gan từ chối lời mời hoặc nói trắng ra là mệnh lệnh của Đại boss Phong trước mặt bao nhiêu người, nem nép đi theo nhân viên phục vụ đến chỗ Phong Đăng, lấy thêm một chiếc ghế ngồi xuống cạnh anh.

Phong Đăng đang trò chuyện với một sếp khác trông có vẻ nhã nhặn về những vấn đề cao xa gì đó, hoàn toàn không quan tâm đến cô. Sam Sam ngoan ngoãn đợi anh nói chuyện xong với sếp kia mới dè dặt mở miệng: “Tổng giám đốc, tôi ngồi đây không được hay lắm nhỉ?”.

Tổng giám đốc Phong có vẻ uể oải: “Có gì không hay?”.

“Bên này đều là những nhân vật lớn, tôi... ưm... tạm thời... vẫn không phải là nhân vật gì lớn cả”. = =

Phong Đằng đằng hắng một tiếng, ánh mắt chiếu vào cô. “Không muốn ngồi đây thì tại sao lúc nãy nhìn tôi bằng ánh mắt đó?”.

“Ánh mắt nào cơ?”. Sam Sam ngạc nhiên.

“Ánh mắt cô nói với tôi rằng...”, Phong Đằng thản nhiên, “Tôi bị bỏ rơi, mau đến cứu tôi”.

“...”. Sếp ơi anh nhìn nhầm rồi, rõ ràng ánh mắt của tôi là van xin anh đừng trừ lương cơ mà... - -

Nhưng thấy Phong Đằng tỏ vẻ chắc chắn, Sam Sam cũng bắt đầu nghi ngờ rằng ban nãy có phải mình phát sai tín hiệu hay không... Tuy trong lòng cô thực sự không nghĩ thế, nhưng có lẽ ánh mắt đã nói thể thật, chẳng phải là có câu hát “Ánh mắt em phản bội lòng em(*)” hay sao. = =

Nhưng nói đi nói lại thì, sếp ơi, khả năng đọc ánh mắt của anh thật là kinh khủng quá. - -

(*) “Ánh mắt em phản bội lòng em” do ca sĩ Trịnh Trung Cơ thể hiện (BTV).

Ngồi cạnh Phong Đằng thì đương nhiên đừng hòng mong ăn được nhiều, cầm đũa không run tay đã là khá lắm rồi. Vốn dĩ Sam Sam hôm nay định ăn với dáng vẻ “nho nhã nhưng dũng mãnh”, nhưng hiện giờ “dũng mãnh” chỉ có thể dứt vào túi mang về nhà thôi, Sam Sam cố gắng nhớ lại thời mình còn giả vờ thực nữ mới có được dáng ăn dịu dàng nho nhã.

Nhưng trải qua đợt huấn luyện giành thức ăn với đám bạn học ở bốn năm đại học, “nho nhã” thật sự đã là chuyện của kiếp trước mất rồi.

Được thôi, gắp một miếng - mỉm cười.

Nhìn người khác - mỉm cười.

Nhân viên phục vụ bưng móng giò lên, được thôi, mỉm cười với móng giò.

Ủa, thì ra không phải là móng giò, mặc kệ, mỉm cười với móng vuốt của loại động vật nào đó vậy.

... Mặt cứng đờ rồi. = =

Khó khăn lắm mới qua được nửa buổi tiệc, bắt đầu có người cáo từ ra về, Sam Sam cũng chào từ biệt Phong Đằng ngay lập tức.

Phong Đằng nói: “Cô về muộn một chút, tiễn khách cùng tôi”.

“...”, Sam Sam run lấy bầy nhắc anh: “Tổng giám đốc, tôi cũng là khách mà”. Tôi cũng tặng quà rồi mà...

“Cô muốn đi trước?”. Phong Đằng nheo mắt lại, cảm giác ngạt thở quen thuộc lại bao trùm lấy Sam Sam. “Sếp vẫn chưa đi thì nhân viên đi được không?”.

“Tất nhiên là không được!”. Sam Sam lập tức nói với vẻ nghiêm chỉnh, “Tôi ở lại tiễn khách... tiễn khách”.

6. Chương 6

Chương 6

Sam Sam ôm cái dạ dày mới lừng lừng theo tổng giám đốc tiễn khách ra về.

Phong Đằng xuất thân thể gia, từ nhỏ đã quen với cảnh này, tất nhiên dù thế nào cũng rất nho nhã phóng khoáng, tướng mạo lại đẹp trai như thế, nhìn nhất cử nhất động của anh thật sự có thể xem như đang thưởng thức nghệ thuật. Sam Sam sánh vai đứng cạnh anh, cảm thấy sự nam tính vô cùng gần gũi của anh, trái tim bé nhỏ lại không kìm chế được đập thành thích, tất nhiên là sau đó đã bị Sam Sam nhanh chóng đè nén - tổng giám đốc đáng sợ như thế, thế mà mày dám loạn nhịp tim thế kia, chán sống rồi à!!!

Lần đầu Sam Sam trong tình cảnh này, ngoài mấy câu khách sáo nói đi nói lại mãi thì hoàn toàn không biết phải nói gì nữa, hầu hết chỉ đứng cạnh Phong Đằng cười dơ miệng, vừa gào thét trong lòng: Oa oa, đây

chính là thị trường, quả nhiên là câu kết giữa quan lại và doanh nhân! A, ông già này bán XXX đây mà, đồ đắt kinh người, gian thương!!!

= =

Sam Sam không hiểu, rốt cuộc tổng giám đốc gọi cô đứng đây làm gì vậy, một mình anh hoàn toàn lo liệu được mà.

Nhân lúc Phong Đằng đang trò chuyện với một người rất ra dáng quý bà, Sam Sam lén lút nhìn điện thoại di động. Đã hơn mười giờ rồi, Sam Sam rầu rĩ một lúc, rồi nghe thấy sau lưng có người hỏi “Cô đang làm gì vậy?”.

“Xem giờ đó mà, sau mười hai giờ đi xe đắt lắm”. Sam Sam đáp ngay mà không cần nghĩ, nói xong mới nhớ ra giọng này là của ai, gượng gạo quay lại. “Ừm... Tổng giám đốc...”.

Sam Sam rất muốn lấy một miếng vải che mặt mình lại, khóc, sao lại nói thế chứ? Ngài tổng giám đốc thật quá gian xảo, tấn công nhân lúc không phòng bị kìa!!!

Phong Đằng nhú mày nhìn cô hai giây: “Xong việc tôi sẽ bảo người đưa cô về”.

Ủa, Sam Sam mừng rỡ, gật đầu liên tục, “Cám ơn tổng giám đốc!”.

Đúng là nhờ họa mà được phúc, chỉ ít có thể tiết kiệm được năm mươi tệ tiền xe đẩy ^__^. Sam Sam ra sức tiễn khách ~ing, đến khi mọi người đã về gần hết rồi, Phong Đằng cũng chào từ biệt vợ chồng Phong Nguyệt, nói với Sam Sam: “Đi thôi”.

Cất bước đi ra ngoài.

Sam Sam nhanh nhẹn theo sau Phong Đằng, thầm nghĩ có thể tài xế đứng ngoài đợi cô, ai ngờ đâu ra ngoài rồi, ngoài cửa chỉ có một chiếc xe, người giúp việc thấy Phong Đằng, lập tức mở cửa xe một cách cung kính: “Ngài Phong”.

Sau đó Sam Sam thấy Phong Đằng đến ngồi vào ghế lái, sau đó...

Sam Sam dờ ra trước xe.

Tài xế của cô đâu?

Lẽ nào, “bảo người đưa về” mà tổng giám đốc nói... lại là chính anh đưa về?

Sam Sam đứng trước cửa xe, vật vờ: “Tổng giám đốc, anh nói là bảo người đưa tôi về, thế tài xế đâu?”.

Phong Đằng có vẻ nóng nảy. “Tôi không phải người à?”.

Sam Sam chỉ muốn gật đầu ngay. Đại boss sao anh là người được, cho dù là người thì cũng là người của tộc ăn thịt người. = =

Thấy cô đứng im bất động, Phong Đằng lại gất lên: “Lên xe”.

Sam Sam không dám cãi lại nữa, ngoan ngoãn lên xe, chiếc xe này không phải là chiếc BMW trước đó, mà là một chiếc xe đua màu trắng khác, của hiệu nào thì cô không biết. Đại gia đúng là nhiều xe, Sam Sam không nén được cảm thán.

Cảm ơn liên tục và báo địa chỉ của mình xong, Sam Sam khẽ dựa vào lưng ghế nghỉ ngơi, có lẽ trong bữa tiệc uống chút rượu nên tinh thần Sam Sam có vẻ thoải mái hơn, sau đó cô ngáp một cái, sau đó... Sam Sam đã ngủ thiếp đi mất.

Ngủ thì thôi, tệ hơn là cô hoàn toàn không ngủ say, trong quá trình xe chạy, cô lại còn mở mắt, vừa hay nhìn thấy một bảng hiệu quen thuộc vụt qua, sau đó trong lúc mơ màng và đầu óc cũng mơ màng, cô đã quên bảng mắt ai đang ngồi cạnh mà hét lên: “Dừng xe ở đây, tôi muốn ăn mì thịt bò”.

Đến khi Sam Sam sực nhớ ra không phải cô đang ngồi trên taxi, tài xế bên cạnh là tổng giám đốc Phong, thì trong xe chỉ còn lại dư âm bao phủ.

Dám nói mình ăn chưa no trước mặt chủ nhân bữa tiệc, mà chủ nhân ấy còn là sếp của mình, Sam Sam muốn khóc mà không khóc nổi: “Tổng giám đốc... dạ dày tôi lớn... ngày nào tôi cũng phải ăn khuya... Lúc này trong bữa tiệc tôi ăn no thật đấy, thật đấy, nhưng mà đã tiêu hóa hết rồi...”.

Phong Đăng nhìn cô, im lặng mấy giây rồi quay đầu xe lại, dừng xe trước một quán nhỏ có bảng hiệu màu vàng: “Quán này?”.

“Dạ vâng dạ vâng”. Sam Sam gật đầu liên tục, chỉ muốn cách xa Đại boss càng nhanh càng tốt. “Tổng giám đốc, vậy tôi xuống đây, tạm biệt và cảm ơn anh đã đưa tôi về, lát nữa tôi ăn xong sẽ tự bắt xe về là được, tổng giám đốc không cần đưa tôi về đâu”.

Không hề ngừng lại mà nói luôn một hơi, xuống xe, đóng cửa xe, hoàn thành một cách nhanh - gọn - lẹ. Sau đó Sam Sam ngẩng đầu lên, boss Phong đang đứng đối diện.

Sam Sam choáng váng.

“Tổng giám đốc?”. Anh xuống xe làm gì?

“Mì thịt bò phải không?”.

“Tổng giám đốc chắc anh sẽ không ăn món này chứ...”.

“Không được sao?”. Phong Đăng đi ngang Sam Sam đang hóa đá. “Tôi cũng tiêu hóa hết rồi”.

“Hử?”.

“Chẳng lẽ khả năng tiêu hóa của tôi không bằng cô?”.

Thấy ánh mắt Đại boss lại bắn đến, Sam Sam nói ngay: “Không có không có, tổng giám đốc, khả năng tiêu hóa của anh là số một thế giới”. = =

Phong Đăng sặc.

Vào quán, Phong Đăng định ngồi xuống thì Sam Sam vội ngăn anh lại.

“Khoan khoan, để tôi lau ghế đã”. Cô lấy miếng khăn giấy ra lau vết dầu mỡ trên ghế, trên người tổng giám đốc toàn là hàng hiệu mà.

Phong Đăng ngồi xuống, vừa nhấc tay lên thì Sam Sam lại kêu lên: “Khoan khoan, để tôi lau bàn đã”.

Lại rút khăn giấy ra lau lau.

Phong Đăng: “...”.

“Được rồi, tổng giám đốc mời anh ngồi”.

Sam Sam lau mồ hôi, tự cô lau qua loa ghế mình rồi ngồi xuống. Bà chủ quán đến chào họ, Sam Sam chọn một bát mì kéo nhỏ. Sam Sam thường xuyên đến đây ăn mì nên bà chủ đã quen mặt, bắt chuyện: “Hôm nay chỉ bát nhỏ thôi à?”.

Sam Sam ngượng ngùng gật đầu, dưới khí thế của Đại boss thì chắc chắn cô nuốt không trôi, gọi bát lớn thì lãng phí quá.

Làm mì rất đơn giản, hai bát mì thịt bò được nhanh chóng mang lên, Sam Sam gỡ đũa ra định gấp thì thấy Phong Đăng đang cau mày nhìn bát mì.

Nhìn đi nhìn đi, ăn không nổi chứ gì, bảo anh đừng vào rồi mà. Sam Sam vừa sỉ nhục vừa giả vờ hỏi về quan tâm: “Tổng giám đốc sao thế ạ?”.

Phong Đăng ngẩng lên nói gọn lỏn: “Đổi bát khác đi, tôi không ăn rau thơm”.

Vậy ban này sao anh không nói với bà chủ = =, Sam Sam ngăn anh lại theo phản xạ: “Vậy bát này bỏ à? Lãng phí lắm, gấp ra là được mà”.

Phong Đăng nhướn mày. “Cô gấp?”.

Sam Sam chờ người một lúc, rồi gật đầu như đã hạ quyết tâm: “Tôi gấp!”.

Gấp thì gấp chứ, trời to đất to, sếp là to nhất, cô đã hy sinh máu của mình rồi, gấp rau thơm bé tí thế này có là gì!

Gỡ một đôi dưa khác, Sam Sam cúi xuống cẩn thận và rất tỉ mỉ gấp hết rau thơm ra không sót miếng nào, sau đó đẩy bát mì lại trước mặt Phong Đăng.

“Tổng giám đốc, được rồi ạ”.

Sam Sam vừa ngẩng lên đã thấy ngay ánh mắt sắc lẹm của Đại boss, trái tim bé nhỏ của Sam Sam run bắn lên, ánh mắt gì đây... Tại sao cô cảm thấy kinh dị quá vậy. = =

Đại boss Phong liếc nhìn bát mì, gật gù: “Khá lắm”.

Sam Sam lại run rẩy, rõ ràng là khen ngợi mà tại sao cô lại thấy càng kinh dị hơn? Có một trực giác xui xẻo làm sao...

Sam Sam gượng gạo ăn mì, ăn xong cũng không dám giành trả tiền với Phong Đăng, thấy Đại boss thanh toán, rồi Đại boss đưa cô về đến dưới nhà...

Ủa, chẳng có chuyện kinh dị nào xảy ra cả, xem ra ban nãy chỉ là ảo giác...

Vẫy tay chào sếp xong, Sam Sam chạy lên lầu, nhìn ra ngoài qua cửa sổ cầu thang tầng hai, chiếc xe đua màu trắng của Phong Đăng vô cùng nổi bật trong màn đêm, rồi chiếc xe nhanh chóng rẽ vào một con đường khác và biến mất.

Sam Sam bỗng có cảm giác ớn rùng và hụt hẫng. Hôm nay và cả một tháng trước đó, đối với một nhân viên quèn như cô mà nói thì thật giống như truyện cổ tích, sau này chắc không còn bất cứ cơ hội qua lại nào với Đại boss nữa rồi nhỉ...

Nhưng!

Sam Sam nắm chặt tay, lại nhanh chóng hào hứng!

Cố lên! Tiết Sam Sam!

Ngày mai, chính là một ngày mới không còn cơm gan heo nữa!

7. Chương 7

Chương 7

Thứ hai, Tiết Sam Sam hùng hồn đến Phong Đăng, cả buổi sáng tươi cười rạng rỡ, tâm trạng happy vô cùng.

Đồng nghiệp đùa: “Sam Sam hôm nay thấy phấn khởi ghê nhỉ, có phải là đã xảy ra chuyện gì vui không?”.

Nếu nói là vui như vậy vì không cần ăn gan heo nữa thì liệu có khoe khoang quá không? Sam Sam chống cằm nghĩ ngợi một lúc rồi nói một câu rất ư là khiêm tốn: “Là chuyện vui, cuối cùng cũng phải xảy ra thôi”.

Là gan heo, cuối cùng cũng sẽ ăn hết!!!

Happy đến buổi trưa, Sam Sam thu dọn bàn làm việc, định theo đồng nghiệp đến nhà ăn nhân viên để ăn trưa. A a a, cơm sườn, ta nhớ em biết bao!

Dọn dẹp xong định đứng lên thì điện thoại bên cạnh réo vang, Sam Sam tiện tay nghe máy, lại là A May ở tầng 22.

Sam Sam căng thẳng hỏi: “A May, chị sẽ không mang cơm xuống nữa chứ?”.

A May nói: “Hôm nay không”.

Sam Sam yên tâm, tươi hơn hớn nói: “Vậy thì tốt, A May tôi đi ăn cơm đây. Bao giờ chị rảnh rồi tôi mời chị ăn cơm nhé”. Số lần A May xuống đưa cơm là nhiều nhất nên Sam Sam cũng đã quen thân với cô ta hơn cả.

“Ừ, chủ nhật này chúng ta đi dạo phố đi, tôi đang định mua quần áo”. Nói đến ăn cơm và dạo phố, A May rất hào hứng, sau đó cũng nói một câu rất nhân tiện: “Sam Sam, tổng giám đốc không bảo tôi mang cơm xuống, nhưng anh ấy bảo cô lên lấy”.

Sét giữa trời quang.

Sam Sam như bị sét đánh trúng, trong trạng thái cháy đen, hồi lâu sau, Sam Sam hỏi trong tuyệt vọng: “... Lấy gì thế?”.

“Cơm ấy mà”.

“A May... Chị không nghe nhầm đó chứ?”.

“Không”. A May đáp chắc nịch.

“... ”.

Sam Sam hít một hơi thật sâu, không được, không đủ can đảm, lại hít thêm hơi nữa, rồi Sam Sam dừng cảm nói: “A May, có thể phiền chị chuyển điện thoại cho tổng giám đốc được không?”.

“Ừ, cô đợi đó nhé, tôi hỏi thử”. Lát sau A May nói: “Tôi chuyển rồi đó”.

Điện thoại chuyển sang tiếng nhạc chờ thống nhất trong toàn công ty, Sam Sam nắm chặt ống nghe. Tuy đã có hai lần tiếp xúc với sếp tổng, nhưng trong công ty thì vẫn là lần đầu, nên cô khá căng thẳng.

Hơn một phút sau, bên kia đầu dây mới nghe máy, giọng trầm trầm của Phong Đăng vang lên: “A lô”.

“Tổng giám đốc, tôi... tôi là Tiết Sam Sam”.

“Ừ, chuyện gì?”.

Sam Sam nghe thấy bên kia vẫn có tiếng lật giấy soạn soạn thì đoán anh vẫn đang làm việc, nên vội vã nói ngắn gọn: “Tổng giám đốc, về chuyện bữa trưa, hôm đó cô Phong nói...”.

“Về chuyện bữa trưa”. Phong Đăng cắt ngang, “Cô Tiết, tôi nghĩ là tôi tuyển thư ký không phải để đưa cơm cho cô”.

Quá đúng quá đúng. Sam Sam kích động, tổng giám đốc cuối cùng anh cũng nghĩ đến chuyện này, nên về sau đừng bao giờ đưa cơm cho tôi nữa nhé...

“Nên từ hôm nay, tự cô lên lấy”.

Không đợi cô trả lời, Đại boss đã kiên quyết cúp luôn điện thoại.

Bên này đầu dây, phòng tài vụ dưới lầu, Tiết Sam Sam nắm chặt ống nghe hóa thành bức tượng.

Đồng nghiệp giục cô: “Tiết Sam Sam, chẳng phải cô nói muốn đi ăn cùng bọn tôi sao, có đi không?”.

“Mọi người đi trước đi”. Sam Sam đặt điện thoại xuống, quay lại cười mơ hồ với đồng nghiệp.

“Cô không đi à? Vậy ăn ở đâu?”.

“Tầng 22”.

Sam Sam chờ đến bay ra khỏi phòng tài vụ, các đồng nghiệp đứng nhìn nhau. Họ nói với nhau nửa ghen tỵ nửa ngưỡng mộ: “Chẳng trách sáng nay vui vẻ như thế, thì ra là bám sếp rồi”.

Vào thang máy, bấm nút tầng 22, Sam Sam tự an ủi, bỏ đi bỏ đi, dù sao đến chỗ A May lấy cơm thôi mà, đại tiểu thư chắc chắn đã quên nói với nhà bếp của họ, nghĩ cách nhắc cô ấy lại là được. Nhưng làm sao liên lạc được nhỉ, chẳng lẽ phải thông qua tổng giám đốc?

Đến tầng 22, ra khỏi thang máy, mắt Sam Sam sáng rực - không hổ là địa bàn của Đại boss, trang trí nội thất khác hẳn phía dưới, thế kia cơ mà, thế này cơ mà...

Sam Sam nhất thời không tìm ra từ để hình dung, tóm lại là rất hoành tráng lộng lẫy.

Nhưng... A May ở đâu nhỉ?

Đúng lúc Sam Sam đang đưa mắt nhìn ngó quanh quất thì trợ lý Phương đã mỉm cười chào đón: “Cô Tiết, tổng giám đốc nói cô hãy đến thẳng văn phòng anh ấy”.

“Hử, không phải là tìm A May sao?”.

“A May chắc đã đi ăn rồi, cô Tiết mau vào đi, đừng để tổng giám đốc chờ lâu”.

“Không phải chứ?”. Sam Sam nước mắt rùng rùng. Đại boss bận rộn trăm công nghìn việc, làm sao còn quản cả việc phát cơm hộp chứ.

Thấy vẻ mặt cô, trợ lý Phương có vẻ không nhịn được cười, xuống lầu dùng cơm với vẻ sung sướng. Sam Sam tìm đến phòng tổng giám đốc, ngần ngừ một lúc rồi đưa tay gõ cửa.

“Vào đi”.

Đẩy cánh cửa gỗ nặng trĩu ra, Sam Sam thò đầu vào trong nhìn theo quán tính.

Sào huyết của Đại boss còn rộng rãi hơn Sam Sam tưởng tượng rất nhiều, rất sáng sủa, trang nghiêm và đơn giản, Đại boss ngồi tít ở đầu bên kia văn phòng, sau chiếc bàn làm việc rộng, đang cúi đầu xem tài liệu.

Khi Phong Đăng làm việc toát lên vẻ uy nghiêm lạ thường của một vị lãnh đạo, ánh sáng chiếu đến qua cửa sổ lớn sau lưng anh, rọi lên cơ thể trẻ trung của anh, Sam Sam bất giác thấy sợ hãi cả người.

Đôi mắt Phong Đăng vẫn nhìn vào tài liệu. “Đứng đó làm gì, lại đây”.

“Vâng”. Sam Sam sực tỉnh, phát hiện lúc này mình lại bị cảm dỗ bởi “sắc đẹp” của Đại boss mất rồi, bất giác toát mồ hôi lạnh. Quả nhiên sinh vật càng nguy hiểm thì vẻ ngoài càng xuất chúng, đây, tổng giám đốc chính là ví dụ điển hình nhất.

Quay lại đóng cửa, Sam Sam đến bên bàn làm việc của Phong Đăng, anh lật giở tài liệu. “Đợi một chút”.

Sam Sam gật đầu, không dám quấy rầy, e dè đứng một bên đợi anh xem xong.

Một lúc sau, Phong Đăng ký tên mình lên trang cuối rồi đóng tài liệu lại. Ngẩng lên nhìn Tiết Sam Sam một cái, Phong Đăng hất cằm, ra hiệu cho cô đến chiếc bàn ở khu tiếp khách bên phải.

“Cơm trưa ở đó”.

Sam Sam liếc nhìn, cảm thấy nửa là rơi xuống đất.

Trời ơi, cô Phong sao càng lúc càng khoa trương thế này! Trước kia đưa cơm cũng chỉ dùng hộp cơm dùng một lần rất bình thường, hôm nay lại dùng hộp cơm ba tầng tròn bằng gỗ nữa.

Mà lại còn hai hộp!

Cô Phong nghĩ cô là thùng cơm ư? = =

Sam Sam bàng hoàng, lẩm nhẩm: “Hai hộp... Tổng giám đốc, nhiều như thế tôi không ăn nổi đâu”.

Phong Đăng khê ho: “Một hộp là của tôi”.

Sam Sam càng sợ hãi, cô lại được đãi ngộ cùng đẳng cấp với boss cơ à... Lẽ nào... trong hộp cơm của tổng giám đốc cũng là gan heo sao? - -

Sam Sam dè dặt: “Tổng giám đốc, tôi... tôi không thể ăn nữa. Lần trước cô Phong nói sẽ không đưa cơm cho tôi, cô ấy có thể đã quên nói với đầu bếp gia đình anh. Hơn nữa máu tôi rút lần trước cũng đã được bù rồi, anh thấy sắc mặt tôi đỏ hồng chưa này”.

Sắp đổ thành màu gan heo rồi.

Phong Đăng liếc nhìn cô, trong ánh mắt thoáng nụ cười, rồi lập tức lạnh mặt ngay, dáng vẻ rất thờ ơ: “Chuyện nó làm tôi không quản, cô tự đi nói với nó”.

“Hử, vậy tổng giám đốc, anh có thể nói tôi biết cách liên lạc với cô Phong không?”.

“Hôm qua nó bay đi châu Âu rồi”. Phong Đăng thong thả nói: “Có lẽ một tháng sau mới về”.

Sam Sam dần mặt, chẳng lẽ phải ăn một tháng nữa.

“Cô Tiết không cần khách sáo”. Phong Đăng nói gọn lỏn.

“Tôi không khách sáo...”. Sam Sam muốn khóc thật rồi.

Phong Đăng nhìn cô như đang nghiên cứu: “Cô Tiết có phải là ngưng vì được ăn uống miễn phí không?”.

“Vâng vâng, tổng giám đốc sáng suốt, thực sự tôi ngưng lắm”. Sam Sam gật đầu lia lịa.

“Thế à?”. Phong Đăng tư lự, Sam Sam hồi hộp nhìn anh, suýt nữa thì nói Đại boss đã chịu khai ân rồi.

“Thế này đi”. Phong Đăng trầm tư, rồi ra quyết định, hàng lông mày rất đẹp giãn ra. “Cô làm chút chuyện xem như là trả phí vậy”.

“... Làm gì ạ?”.

“Mang hộp cơm lại đây”. Phong Đăng ra lệnh.

Sam Sam xách cả hai hộp cơm đến.

“Mở cái này ra”.

Sam Sam mở một hộp trong đó ra.

Phong Đăng lướt nhìn thức ăn trong đó: “Ừ, cô gấp hết sợi cà rốt trong này ra, gấp cả ớt xanh trong món này ra nữa”.

Thấy vẻ mặt Tiết Sam Sam ghê tởm ra, Phong Đăng bổ sung thêm với vẻ khoái trá: “Kỹ một chút, giống như gấp rau thơm hôm nọ ấy”.

8. Chương 8

Chương 8

Tiết Sam Sam đã trở thành osin gấp rau vinh quang.

Tuy rằng phú quý không thể mê đắm, bần hàn không thể thay đổi, uy vũ không thể khuất phục, nhưng... nhưng... nhưng cô vẫn chưa vượt qua hạn thử việc...

Nhưng Sam Sam đã quyết định rồi, đợi hạn thử việc qua đi rồi trở thành nhân viên chính thức, cô nhất định phải thể hiện khí tiết của mình mới được.

Còn bây giờ ấy mà, vẫn cứ phải gấp đậu ra đã.

Vẫn trong văn phòng tổng giám đốc ở tầng 22, Tiết Sam Sam ngồi trên ghế sofa ở khu tiếp khách chăm chú gấp đậu vàng, Phong Đăng và mấy vị quản lý cao cấp khác đang ở phòng họp nhỏ ngay trong văn phòng vẫn chưa ra.

Cách lần đầu xuất hiện ở đây đã gần một tháng rồi, ban đầu Sam Sam còn mong mỗi cô Phong quay về cứu vớt cô, nhưng hôm trước nghe Đại boss nói cô Phong quay lại đi Canada rồi.

Thật là... Mới sinh con xong đã chạy lung tung khắp nơi, người nhà tổng giám đốc quả nhiên là ai ai cũng thần kỳ. Ví dụ như tổng giám đốc, sự kén cá chọn canh của anh đã đạt đến trình độ hiểu - chết - liền, hơn nữa điều kinh dị hơn là còn thay đổi theo thời gian và kiểu nấu, hôm nay ăn món này rồi thì chưa chắc ngày mai ăn lại, luộc thì ăn còn xào thì chưa chắc đã ăn...

Đúng vào lúc Sam Sam đang tự biên tự diễn thì cửa phòng họp đã mở toang, Phong Đăng bước ra dưới vòng vây của các quản lý cao cấp, Sam Sam tuy không quen họ nhưng biết chắc những người này đều là đầu sỏ của công ty, nếu cô vẫn ngồi thì không lịch sự, thế là cô đặt nĩa trong tay xuống, đứng lên lễ phép mỉm cười với họ.

Các quản lý cao cấp nói ngay: “Cô Tiết mời ngồi mời ngồi, không dám không dám!”.

Choáng!

Sao họ lại biết cô họ Tiết!

Toi đời, chắc chắn chuyện cô yếu hèn làm osin gấp rau cho tổng giám đốc đã bị toàn công ty biết hết rồi!

Sam Sam nghĩ đến đó mà sợ toát mồ hôi, sau này cô còn sống ở Phong Đằng thế nào đây?

Phong Đằng vốn dĩ đang nghiêng người nói chuyện với người khác, nghe động tĩnh bên này mới quay lại hỏi: “Xong chưa?”.

“Chưa ạ, chưa ạ”. Sam Sam vội vàng ngồi xuống gấp đậu tiếp.

Chuyện sau này thì để sau này nghĩ tiếp vậy, bây giờ phải hầu hạ Đại boss trước đã, osin gấp rau thì osin gấp rau, dù gì cũng được tận dụng mà!

Sam Sam dùng thìa nhỏ vớt hết đậu ra đặt vào hộp cơm của mình, Đại boss đã nói rồi, không thể lãng phí thức ăn, nên những thứ Đại boss không ăn thì Sam Sam phải ăn hết, bây giờ những hạt đậu này đương nhiên cũng sẽ vào bụng cô.

Cô làm rất nhanh, không hề biết rằng những quản lý cao cấp kia nhìn mình mà sững sờ biết bao!

Đã biết từ lâu rằng cô Tiết ấy một bước lên mây, không biết tại sao lại lọt vào mắt xanh của Đại boss, ngay cả chút giờ nghỉ trưa quý báu của Đại boss cũng phải ở cạnh cô ta, hoàn toàn mặc kệ người ta nói!

Bây giờ ngẫm lại, quan hệ giữa cô Tiết và Đại boss quả nhiên vô cùng khác thường.

Cô ta lại còn khoét hết mấy món mình thích ăn từ chỗ Đại boss ra đặt vào bát của mình nữa chứ!

Các quản lý cao cấp bỏ đi với vẻ mặt nghi ngại rất lung, Phong Đằng ném tài liệu lên bàn, đến ngồi xuống đối diện Sam Sam.

Sam Sam đứng dậy, cung kính đặt hộp cơm xuống trước mặt anh: “Tổng giám đốc, đã xong rồi ạ”.

“Ngồi”.

“Vâng”. Sam Sam đã dùng cơm trưa với Đại boss được một tháng rồi, tất nhiên đây cũng là mệnh lệnh của anh, lý giải của cô là Đại boss ăn xong cần người dọn dẹp bát đĩa hộ.

Sam Sam cầm đĩa lên ăn từ từ. Nói ra thì Sam Sam vốn ăn cơm rất nhanh, “nhóp nhép nhóp nhép” vô cùng năng suất, kết quả là tổng giám đốc thấy thế rất không hài lòng, yêu cầu cô phải ăn xong cùng lúc với anh.

= =

Đành phải nói là, sự hiếu thắng của tổng giám đốc thật là quá lớn, ăn nhanh hơn anh mà cũng ghen tỵ!!!

Thế nên Sam Sam bó tay, đành ăn một miếng rồi lại nhìn tiến độ của Đại boss, nhìn mãi, Phong Đằng đặt đĩa xuống: “Cô thích ăn món nào thì tự gấp mà ăn”.

Sam Sam: “...”.

Trong miệng vẫn còn thức ăn nên không nói được, Sam Sam vội vàng khoát tay lia lịa.

Phong Đằng gật gù về thông hiểu: “Ý của cô là cô không gấp...”.

Gật đầu gật đầu, tổng giám đốc thật sáng suốt!

“Muốn tôi gấp cho cô?”.

Sam Sam khó khăn lắm mới nuốt trôi thức ăn, đang định nói thì lập tức bị nghẹn, vừa ho sù sụ vừa đưa mắt trách móc Phong Đằng: Đại boss lúc anh ăn cơm làm ơn đừng kể chuyện cười được không! Mà còn truyện cười sồn tóc gáy nữa chứ!

Phong Đằng thấy cô ho đến nổi nước mắt giàn giụa thì nhã nhặn nghiêng người sang, nhẹ nhàng vỗ lưng cho cô. Sam Sam bị sự nam tính của anh bao phủ, bỗng đứng tim đập thành thịch, vội vàng tránh sang một bên.

Độ “hot” của Đại boss quả nhiên kinh hoàng, xích lại gần một tí là trái tim cũng phản đối cực lực như thế.

Phong Đăng rút tay về, nhìn gương mặt cô đỏ hồng lên thì bỗng nở nụ cười, nói với vẻ dịu dàng hiếm có: “Muốn ăn gì thì cứ từ từ mà nói, đừng vội như thế”.

Sam Sam càng ho dữ dội hơn, khó khăn lắm mới bình thường lại, cô vội vàng biện hộ cho sự trong sạch của mình: “Tổng giám đốc, tôi tuyệt đối không dám dòm ngó thức ăn trong bát của anh, tôi có dạ là đủ rồi”.

“Dòm ngó cũng không sao”. Tổng giám đốc rất hào phóng.

“Hửm”.

“Hôm nay thịt bò rất ngon”. Phong Đăng giả vờ thản nhiên, nói thêm một câu.

Hiểu rồi! Xem ra thịt bò hôm nay không hợp khẩu vị của anh. Sam Sam sờ bụng, cắn răng: “Nếu đã ngon như thế thì tổng giám đốc cho tôi thử vài miếng nhé!”.

Sam Sam dùng một chiếc thìa sạch thọc vào hộp cơm của tổng giám đốc mà không hề sợ hãi.

Phong Đăng mỉm cười: “Đừng khách sáo, cô thích ăn thì lấy hết đi”.

Chiếc thìa dừng giữa không trung, Sam Sam ngẩng lên nhìn Phong Đăng, suýt nữa nước mắt lưng tròng.

“Tổng giám đốc”.

“Hử?”.

“Chết vì no có được bảo hiểm không?”.

Lương tâm của tổng giám đốc lên tiếng nên không dứt hết thịt bò cho cô, Sam Sam chỉ ăn vài miếng. Nhưng không hiểu vì sao mà cứ có cảm giác rất kỳ quặc. Ăn cơm xong, Phong Đăng vào phòng vệ sinh rửa tay, Sam Sam dưới sự xui khiến của cảm giác kỳ quặc ấy, nhanh chóng dọn dẹp bát đĩa xong, đang định chuẩn bị đi thì Phong Đăng đã bước ra: “Ngày mai cô không cần đến nữa”.

Sam Sam ngạc nhiên, dừng bước, vậy là giải phóng sao? Hoàn toàn không cần phải đấu tranh gian khổ gì đó sao? Sam Sam thấy hụt hẫng quá chừng. Dù sao cũng phải để cô thắng từng từ chối một lần rồi hẵng nói chứ, nếu không thì làm sao thể hiện khí tiết của cô ra được.

Nhưng như thế cũng tốt, không cần ngược đãi dạ dày đáng thương của cô nữa. Nghĩ như vậy nên Sam Sam lại vui mừng, gương mặt bất giác nở nụ cười. Tiếc là nụ cười mới xuất hiện thì đã nghe Phong Đăng bổ sung: “Nửa tháng sau lại đến”.

“Hả?”.

Khóe môi Phong Đăng hơi nhướn lên rất khó nhận ra: “Có vấn đề gì à?”.

“... Kh... không...”.

Biết ngay chẳng có chuyện gì tốt mà... Tổng giám đốc anh đừng có nói nửa câu đầu rồi sau đó lại chuyển hướng được không???

Sam Sam ủ rũ ôm cái bụng no căng ra khỏi văn phòng của Phong Đăng.

Cảm giác kỳ quặc nảy sinh lúc ăn cơm đã quấy rối Sam Sam cả buổi chiều, làm việc gì cũng lơ đãng, nhưng kỳ quặc ở điểm nào thì lại không nói được. Lúc vào phòng trà để pha trà, Sam Sam bỗng sực tỉnh, bất giác cứng người, lẩm nhẩm một mình: “Mình nhớ ra rồi, thức ăn thừa... nước bọt...”.

A a a, cô làm osin gấp rau quá tiện tay rồi, hoàn toàn không ý thức được những miếng thịt bò ấy đã bị tổng giám đốc ăn qua, chắc sẽ không dính nước bọt của Đại boss đó chứ?

“Nước bọt gì thế?”.

“Của tổng giám đốc... Ừa!”. Sam Sam quay phắt lại, thấy đồng nghiệp A Giai đang đứng sau lưng cô với vẻ hào hứng.

Sam Sam ngậm miệng lại về cảnh giác, cười he he giả lả mấy tiếng rồi chạy biến mất. Làm osin gấp rau đã đủ mất mặt rồi, cô không muốn bị người ta biết cô đã đến nước ăn cơm thừa.

Thế nhưng đồng nghiệp của cô thường ngày sáng suốt, biết lúc nào nên tiến nên lùi đã bị “bí mật tổng giám đốc” làm ụ mồm cả đầu óc, kéo ngay cô lại. “Sam Sam, bộ dạng cậu thế này, chẳng lẽ hôm nay mới lần đầu... nước bọt?”.

“Ừ!”. Trước kia chưa bao giờ ăn cơm thừa.

“Á, không phải, không phải không phải, chưa bao giờ ăn cả”.

Sam Sam hoảng hốt cầm chiếc ly chạy ra khỏi phòng trà.

Sự áp úng lấp liếm rõ ràng rành rành đó làm sao qua mặt được đồng nghiệp thông minh, A Giai tỏ vẻ suy nghĩ đứng đó cảm khái: Tổng giám đốc thật là ngây thơ, hôm nay mới đến bước kiss thôi à.

Sau đó A Giai cầm chiếc ly chưa kịp lấy nước, ra khỏi phòng trà với vẻ mặt như đang mộng du.

Ác mộng ăn cơm thừa đã quá rồi Sam Sam suốt ngày, hôm sau Sam Sam nghe ngóng từ A May rằng tổng giám đốc đã đưa Linda và trợ lý Phương đi đến chi nhánh công ty ở châu Âu, lúc đó mới trở nên phấn chấn hơn.

Đại ma vương đã ra nước ngoài rồi, ô hô hô hô!

Thế là Sam Sam trở nên rất vui vẻ, ai ngờ chưa được mấy ngày thì lại có một việc tốt hơn nữa xảy ra. Giám đốc tài chính, cũng chính là cấp trên của ông bác trưởng phòng, là cấp trên của cấp trên của Sam Sam, một trong những quản lý cấp à hôm đó Sam Sam gặp ở văn phòng Phong Đăng, đã thông báo trong cuộc họp thường kỳ của bộ phận tài vụ rằng, Tiết Sam Sam và hai nhân viên mới vào khác có biểu hiện xuất sắc, được kết thúc hạn thử việc sớm hơn, chính thức trở thành nhân viên chính thức. Bên phòng nhân sự cũng khá ăn ý, trước sự thúc đẩy nhiệt tình mà lại khó thể chối từ của trưởng phòng nhân sự, đã làm xong mọi thủ tục một cách nhanh chóng lạ thường.

Sam Sam thật là sung sướng, là nhân viên chính thức rồi! Sau này có thể từ chối tất cả những yêu cầu bất hợp lý của tổng giám đốc, còn anh cũng không thể vô duyên vô cớ đá cô đi được!

Người gặp chuyện tốt, tinh thần khoái thật là khoái! Sam Sam gặp ai cũng tươi cười hơn hở.

Chuyện duy nhất không vui chính là Sam Sam phát hiện ra trình độ nấu ăn của nhà ăn nhân viên đã sụt giảm, nhớ lại món sườn đã lâu không ăn bây giờ chẳng thấy ngon nữa.

9. Chương 9

Chương 9

Sau khi trở thành nhân viên chính thức, Sam Sam có vẻ sốt ruột, ngày nào cũng bấm đốt ngón tay đếm từng ngày đợi Đại boss quay về.

Biểu hiện cụ thể là, ngày nào đi làm trước khi vào tòa nhà Phong Đăng, cô cũng ngược lên tầng 22 bằng ánh mắt tràn ngập ý chí chiến đấu, lúc tan sở ra ngoài, lại ngược lên nhìn lần nữa với ánh mắt trắng si chưa được đền đáp, cuối cùng mới rời đi với vẻ quyến luyến bịn rịn.

Thế là cả tòa nhà Phong Đăng đã biết, trong những tháng ngày tổng giám đốc không ở đây, Tiết Sam Sam phòng tài vụ lúc nào cũng nhìn phía văn phòng tổng giám đốc với vẻ lưu luyến, hẳn nhiên đã tương tư lắm rồi.

Trưa hôm đó, Sam Sam ăn xong cơm, gục lên bàn ngủ một giấc. Mỗi một lúc thì điện thoại réo vang, Sam Sam uể oải nghe máy, giọng A May vang đến.

“Sam Sam, rảnh chứ, lên đây một chuyến đi”.

Lên trên?

Sam Sam ngồi thẳng dậy, lẽ nào Đại boss về rồi?

Sam Sam trang nghiêm nói một tiếng “Được”, rồi cúp máy, hít một hơi thật sâu - trấn tĩnh trấn tĩnh! Tiết Sam Sam! Mây nhất định sẽ thắng, vì nữ thần chiến thắng mãi mãi đứng về phía chính nghĩa! Tuyệt đối sẽ không vì Đại boss đẹp trai hơn, giàu có hơn mà thiên vị!

Trong tích tắc Sam Sam đã từ trạng thái mơ ngủ sang trạng thái chiến đấu, ý chí chiến đấu bùng bùng thiêu cháy đến tận tầng 22.

A May thấy cô đến thì vẫy tay gọi. “Sam Sam đến đây”.

Sam Sam khoát khoát tay với cô, ý bảo rằng lát nữa hãy nói, sắp những bước chân kiên định đến trước cửa phòng tổng giám đốc, nghiêm túc gõ cửa, vừa gõ vừa đọc thầm lời thoại.

Lúc này tuyệt đối không thể trò chuyện với A May, hãy nói chuyện là ý chí quyết đấu sẽ tan biến - đó là chân lý mà tiểu thuyết kiếm hiệp đã dạy cô.

Gõ rồi gõ... gõ rồi gõ... gõ rồi gõ... đổi sang tiết tấu khác tiếp tục gõ...

Không ai đáp lại.

Sam Sam dần mặt, quay đầu nhìn.

A May và mấy thư ký khác đã bật miệng cười đến ngạt thở, A May vừa cười vừa thở hổn hển: “Sam Sam, tổng giám đốc chưa về mà”.

“... Vậy gọi tôi lên đây...”.

“Không phải tổng giám đốc thì không gọi cô được à? Tuần trước tôi về quê, mang đến ít đặc sản quê nhà cho cô đây”.

A May cố nhịn cười đưa một chiếc túi cho cô.

“Hi, cảm ơn cảm ơn”.

Trong ánh mắt đầy áp nộ cười của mọi người, Sam Sam vuốt mồ hôi cầm túi đặc sản, ê chề xuống lầu dưới.

Lần đầu tiên, Tiết Sam Sam hoàn toàn thất bại, đến gấu áo Đại boss cũng chưa sờ tới được.

Suốt buổi chiều tâm trạng A May rất vui vẻ, lại có việc công phải gọi điện thoại hỏi ý kiến Phong Đăng, nói xong mọi chuyện, A May buột miệng báo cáo: “Tổng giám đốc, cô Tiết rất nhớ anh đây”.

Nói xong trong lòng bỗng thấy lo sợ, cảm giác mình bất cẩn quá rồi. Phong Đăng không phải là dạng sếp gần gũi với nhân viên, không dễ dàng gì tiếp cận, cấp dưới xưa nay luôn tỏ ra cung kính với anh, không dám nói gì ngoài những chuyện về công việc, nhưng hôm nay bị Sam Sam quấy rối, tâm trạng A May vui vẻ vô cùng, không hiểu sao lại buột miệng nói ra.

Phong Đăng rõ ràng cũng không ngờ cô lại nói chuyện đó, một lúc sau mới đáp lại: “Ồ?”.

A May bắt đầu suy nghĩ về tiếng “ồ” của sếp tổng, cảm giác chắc anh rất có hứng thú, bảo cô tiếp tục kể nên thầm thở phào nhẹ nhõm, vội vàng kể hết chuyện hôm nay Tiết Sam Sam đã làm những gì.

Thế là buổi tối khi Tiết Sam Sam đang bò ra trước máy tính chơi game thì nhận được một cuộc điện thoại lạ lùng.

“Hai tiếng sau tôi bay, trưa mai tới”.

Sau đó không đợi Tiết Sam Sam trả lời, đối phương đã lạnh lùng cúp máy.

Ôm điện thoại một lúc sau, Sam Sam mới ý thức được lúc này là giọng nói của Đại boss.

Quá huênh hoang, quá hợm hĩnh! Sam Sam giận dữ ném điện thoại lên giường - Tổng giám đốc còn chưa về đã đơn phương tuyên chiến rồi.

Mà còn gọi điện thoại quốc tế!!!

Tiền ơi là tiền... Sam Sam đau khổ cho cước di động, quay lại nhìn máy tính, suýt nữa là nôn ra máu.

Lúc này rõ ràng đã đánh boss chỉ còn lại một vạch máu thôi mà! Bây giờ kẻ nằm trong vũng máu lại là cô! Boss quái vật đang giễu võ giương oai đi đi lại lại bên cạnh thi thể của cô...

Quả nhiên boss đều cùng một nhà, giương đồng kích tây, điệu hổ ly sơn!

Hận cũ lại thêm thù mới!

Ngày mai về chứ gì!!! Sam Sam đỏ vắn mắt trợn trừng nhìn máy tính, nắm chặt tay~ing.

Hôm sau, Sam Sam vừa đến công ty đã nhận được mật báo của A May, chuyến bay của tổng giám đốc mười hai giờ đến thành phố S, khoảng một giờ sẽ về đến công ty. Thế là Sam Sam không đợi Phong Đăng vẫy gọi, ăn cơm xong đã khí thế bừng bừng lao lên tầng 22, ở đó ôm gốc cây đợi boss.

Đợi mãi, Sam Sam ngủ thiếp đi trên ghế của A May!

Mười hai giờ bốn mươi phút, Phong Đăng cùng Linda và trợ lý Phương xuất hiện ở tầng 22, các thư ký đều đứng dậy nghênh đón, A May đẩy Sam Sam một cái, không phản ứng, lại đẩy mạnh cái nữa, Sam Sam mơ màng màng ngẩng đầu lên.

Trong lúc lơ mơ buồn ngủ, mọi thứ trước mắt đều mờ mờ, chỉ có bóng dáng thấp thoáng của vài người, một lúc sau, dần dần rõ rệt, rõ rệt, Sam Sam đã nhìn thấy hết.

Với công lực của Tiết Sam Sam mà còn không thấu được tình cảm sau đôi mắt kia, đôi mắt của chủ nhân nó đang nhìn cô, nhướn mày lên vẽ lạ lùng, trong đôi mắt thoáng nét cười, một vẻ mặt vừa bất ngờ vừa như trong dự đoán.

A May nói: “Tổng giám đốc, cô Tiết dùng cơm xong đã đến đây”.

Phong Đăng ừ một tiếng rồi sải bước đi đến cửa văn phòng. “Vào đi”.

Sam Sam vẫn dờ dẩn ngồi ở chỗ A May.

Linda nói: “Cô Tiết, tổng giám đốc gọi cô vào kìa”.

Á! Tổng giám đốc! Đại boss!

Sam Sam tỉnh hẳn!

Sam Sam vội vàng đứng lên khỏi chỗ A May, nhanh chóng theo sau Phong Đăng vào văn phòng. Phong Đăng ném hết túi công văn trong tay lên ghế sofa, dặn: “Đóng cửa lại”.

“Vâng”. Sam Sam đóng lại. Với mệnh lệnh của Đại boss, Sam Sam có lúc hành động còn nhanh hơn suy nghĩ.

Đóng cửa rồi quay lại, Sam Sam chờ người.

Tổng giám đốc đang... đang cởi áo...

Được thôi, tuy chỉ là cởi áo vest, áo sơ mi bên trong vẫn mặc đàng hoàng, nhưng động tác cởi áo đó sao mà đẹp thế. Chẳng trách có người mua vé xem thoát y vũ, hơn nữa đáng người Đại boss thật là đẹp...

Sam Sam nhìn chăm chăm.

Phong Đăng cởi áo vest ra, thấy cô dờ dẩn đứng đó thì tiện tay ném áo khoác cho cô, “Treo lên giúp tôi”.

Sau đó anh vào phòng vệ sinh, bỏ lại Sam Sam ôm áo vest đứng tại chỗ hóa đá, hóa đá...

Đại boss chính là Đại boss, sai khiến người khác cũng rất tự nhiên, cứ tiếp tục thế này thì chắc chắn cô sẽ trở thành osin toàn năng của tổng giám đốc mất.

Sam Sam nắm tay lại, quyết định, phản kháng, bắt đầu từ việc không thèm treo áo vest!

Phong Đăng lau mặt rồi ra ngoài, thấy Tiết Sam Sam vẫn nâng áo vest đứng tại chỗ thì nhú mày: “Không tìm ra chỗ treo à?”.

“Không phải ạ”. Sam Sam lấy hết can đảm: “Tổng giám đốc, tôi sẽ không treo giúp anh đâu!”.

“Tại sao?”.

Về mặt Phong Đăng sầm xuống, bước chậm rãi về phía cô, Sam Sam chỉ thấy không khí quanh mình như bị đè nén, áp lực mỗi lúc một tăng.

“Vì...”. Sam Sam nghiêng răng, dang áo vest ra.

Chịu nhục vậy!

“Vì bây giờ thời tiết lạnh rồi, tổng giám đốc cứ mặc vào đi, nếu không sẽ bị cảm mất!”.

Tiết Sam Sam mảy hết thuốc chữa rồi... Sam Sam đau khổ giương mắt nhìn áo vest trong tay.

Bỏ đi bỏ đi, treo áo là chuyện nhỏ, hôm nay chủ yếu là đến vì chuyện cơm trưa, tuyệt đối không thể thỏa hiệp!

Phong Đăng hơi mỉm cười: “Thì ra cô quan tâm tôi à, lúc này tôi tưởng...”.

Về mặt cười cười của anh khiến Sam Sam nổi hết gai ốc, vội vàng chối đây đẩy: “Không không, đương nhiên là tôi quan tâm đến tổng giám đốc rồi”.

“Tại sao?”.

Cái gì mà tại sao? Tại sao quan tâm anh? Sam Sam vận dụng hết khối óc, ấp úng nói: “Vì... vì là... sức khỏe của tổng giám đốc là hạnh phúc của nhân viên”.

“Sức khỏe của tôi chính là hạnh phúc của cô, câu này được”. Phong Đăng hài lòng gật đầu, “Được rồi, tôi rất khỏe, cô cứ treo áo lên đi”.

Hừm, câu nói của tổng giám đốc hình như hơi kỳ quặc, Sam Sam vừa đi treo áo vừa nghi ngại. Treo xong áo quay lại, cũng vẫn chưa nghĩ ra kỳ quặc chỗ nào, Sam Sam ném luôn câu hỏi đó ra sau đầu, thề thốt: “Tổng giám đốc...”.

Không đúng không đúng, sao lại là giọng điệu này, có phải đến cầu xin người ta đâu. Sam Sam ho một tiếng rồi nói lại: “Tổng giám đốc!”.

Phong Đăng bước đến sau bàn. “Sao?”.

“À à... cơm trưa ấy mà...”.

Sam Sam đang định lấy hết can đảm, chết chóc tính sau, thì Phong Đăng đã cắt ngang, “Đúng rồi, lấy hai túi giấy trên ghế sofa lại đây”.

Lại sai cô! Được thôi, giúp anh làm việc này lần cuối vậy.

Sam Sam lấy hai chiếc túi giấy xinh đẹp đưa cho anh, Phong Đăng không nhận mà mở máy tính nhập password, nói với vẻ lơ đãng: “Ừ, cho cô đây, cầm đi”.

Cho - cô - đây!

Ba chữ đó không khác nào sét đánh, khiến Sam Sam hoàn toàn sững sờ, đến nỗi mấy phút sau vẫn chưa phản ứng kịp. Lúc này nhìn lướt qua bên trong hình như là mỹ phẩm thì phải, Đại boss lại mua mỹ phẩm cho cô...

Đáng... đáng... đáng sợ quá!

Gần như là bản năng sinh tồn đã mách bảo Tiết Sam Sam rằng, thứ này tuyệt đối không thể lấy, nếu không thì sau này hết đường sống... Thế là Sam Sam há miệng: “Tổng giám đốc, tôi không...”.

Vừa thốt ra chữ “không”, ánh mắt Đại boss đã bắn đến, chữ “cần” trong cụm từ “không cần” lập tức dừng ngay cửa miệng, Sam Sam suýt tí nữa thì bị nội thương!

“Không cái gì?”.

Lại dọa dẫm cô! Cứ dùng chiêu này mãi, không sáng tạo gì hết! Sam Sam vô cùng khinh bỉ tổng giám đốc.

“Không... thể không cần”.

Lần nào cũng bị uy hiếp bởi cùng một chiêu, Sam Sam càng khinh bỉ bản thân hơn.

Thấy cô cúi đầu chẳng chút vui sướng vì được nhận quà, ánh mắt Phong Đăng cũng thoáng vẻ không vui.

“Được rồi, cô ra ngoài đi”. Phong Đăng lạnh lùng, khoát tay bảo cô đi ra. Sam Sam đến cửa rồi thì Phong Đăng lại nói. “Trưa mai nhớ lên đây”.

Sam Sam mới nhớ ra chuyện cơm trưa chưa được giải quyết, kế hoạch đã bị món quà của Đại boss phá tan.

Ra khỏi văn phòng tổng giám đốc, Sam Sam đã quyết định, tiền này nhất định phải trả Đại boss, nhưng Đại boss chắc chắn sẽ không nhận, nên Sam Sam đã sáng suốt nghĩ ra một ý rất hay - sau này tặng ca không quẹt thẻ tặng ca nữa, không lấy tiền tặng ca, thế là được chứ gì.

Linda thấy Sam Sam xách túi giấy ra ngoài thì cười nói: “Cô Tiết à, quả nhiên là quà tặng cô”.

Cô nàng còn chọc: “Nhãn hiệu này là tôi giới thiệu với tổng giám đốc đấy, lần trước chẳng phải cô nói là mùa đông da dễ rất khô, thậm chí còn bong tróc đó sao? Dùng cái này là hiệu quả nhất đấy”.

Thực tế thì đến cả việc mang quà về cho Sam Sam cũng do cô nàng đề nghị, nhưng câu đó tất nhiên không thể nói với Tiết Sam Sam. Trước khi về nước cô làm ra vẻ vô tình hỏi tổng giám đốc có cần mang ít quà về cho cô Tiết không, dường như Phong Đăng hơi bất ngờ trước đề nghị đó, một lúc sau mới gật đầu bảo cô làm việc này, có lẽ trước đó chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ mang quà về cho Sam Sam chẳng. Thế thì, địa vị của cô Tiết này hình như không được vững chắc cho lắm.

Nhưng dù sao đi nữa thì giờ vẫn cần tạo mối quan hệ tốt đã.

Sam Sam nghe Linda nói thế, mới nhớ ra có lần cô lên lầu, quả thực có học hỏi những tin đồ thời trang là Linda và A May, không ngờ...

“Linda”. Sam Sam nhớ ra gì đó, căng thẳng hỏi: “Số mỹ phẩm này bao nhiêu tiền thế?”.

Linda thầm thấy khó chịu, cảm thấy cô nàng thực sự quá tính toán, đàn ông tặng quà thì cứ nhận là được, hỏi giá tiền thì tầm thường quá, nhưng cô vẫn cười nói ra một con số.

“...”.

Nghe đến giá tiền, Sam Sam chỉ có một suy nghĩ, hãy để gió thổi cô đi thổi cô đi... Đắt như thế, cô phải tặng ca bao lần đây!!!

Sam Sam hoàn toàn sụp đổ, lảm nhảm: “Linda, cô không thể giới thiệu nhãn hiệu nào rẻ hơn hay sao?”.

Sau đó trong ánh mắt thắc mắc lạ lùng của mọi người, Sam Sam lơ lơ trôi xuống lầu như bị mộng du.

10. Chương 10

Chương 10

Cả buổi chiều như người mộng du, tối đến, Sam Sam lại ngồi trên giường thẫn thờ nhìn đồng mỹ phẩm đó.

Đại boss không hổ là tư bản, thủ đoạn vừa đấm vừa xoa vận dụng quá thuần thục.

Haizz

Sam Sam mở hộp quà xinh đẹp ra, định thử xem sao, dù gì đây cũng là tiền tặng ca N năm sau này của cô đổi lấy nó, không thể cứ để cho quá hạn dùng được. Nhưng khi lấy những chai lọ đó ra xem, Sam Sam thấy bó tay quá.

Trên đó viết cái gì thế này?

Tuy mỗi chữ cái cô đều biết, nhưng khi ghép lại thì cô lại không biết, hình như là tiếng Pháp?

Trên mặt Sam Sam toàn vạch đen(*).

(*) Trong hoạt hình, truyện tranh vẽ mặt nhân vật có vạch đen là thể hiện tâm trạng rất xấu (BTV).

Ném hộp qua một bên, Sam Sam nằm lăn ra giường nhìn lên trần nhà, sau đó lại ngồi dậy, lấy giấy bút ra chép lại chữ trên các chai lọ đó như vẽ hồ lô, định ngày mai sẽ hỏi đồng nghiệp trong văn phòng xem sao.

Hôm sau nữa đi làm, Sam Sam hỏi hai đồng nghiệp khá sành sỏi về mỹ phẩm, kết quả họ cũng không hiểu. Sam Sam ngẫm nghĩ, xem ra đành hỏi Linda vậy, nếu là nhãn hiệu cô nàng giới thiệu thì chắc phải hiểu chứ.

Rồi giờ ăn đến rất nhanh, Sam Sam lên lầu với vẻ ủ rũ vô cùng.

Ủ rũ vì trong lòng Sam Sam rất mâu thuẫn. Tục ngữ nói ăn đồ chùa của người ta, lấy đồ chùa của người ta, cô đã ăn cũng đã lấy, nhưng lại từ chối không giúp người ta, hình như rất giống tiểu nhân, rất vong ân bội nghĩa, nhưng nếu không từ chối thì sau này vẫn phải ăn nữa, chưa biết chừng còn phải lấy nữa, cứ lặp đi lặp lại như vậy, chẳng phải cô từ osin gấp rau thành osin bao hay sao?

Osin bao... Sam Sam sức tỉnh, toàn thân ớn lạnh - không được không được, như thế thì mãi mãi cũng không có ngày ngẩng cao đầu được! Thà làm tiểu nhân cũng không thể làm osin bao!

Về trước là vấn đề về nhân cách, về sau là vấn đề về nhân sinh.

Sam Sam lại quyết tâm thêm lần nữa.

Nhưng vừa vào đến văn phòng, Sam Sam đã phát hiện ra tâm trạng hiện giờ của Đại boss không thể gọi là vui vẻ được. Cũng đúng, khi boss đói bụng đều tỏ ra không vui, thậm chí là rất hung dữ, muốt vuốt râu cộp cứt đợi cho boss ăn no đã rồi tính sau.

Sam Sam tự giác ngồi xuống bắt đầu gấp rau, gấp xong lại cung kính mời Đại boss đến dùng cơm, sau đó vừa ăn vừa len lén quan sát, ừ, quả nhiên vẻ mặt của Đại boss mỗi lúc một dịu dàng hơn.

Thế là ăn xong rồi, cuối cùng Sam Sam cũng anh dũng lên tiếng. “Tổng giám đốc, công việc gấp rau sau này tôi có thể không làm được không ạ?”. Thấy hàng lông mày của Phong Đằng nhướn lên, Sam Sam vội vàng tìm bia đỡ đạn. “Có thể bảo trợ lý Phương làm!”.

Trợ lý Phương, tôi có lỗi với anh...

“Á, không đúng, bảo A May làm!”. Sam Sam bỗng nghĩ ra cách tốt đẹp nhất. Đó không phải là cô hãm hại bạn bè, mà là do A May tự nói. Lần trước dạo phố, A May nói việc này cô cầu cũng không được, còn bảo nếu Sam Sam không làm nữa thì để cô nàng làm.

“A May học lực cao lại tài giỏi, vừa tinh tế vừa dịu dàng, hơn nữa lại ở ngay gần đây, gọi là đến liền!”. Sam Sam liệt kê một loạt ưu điểm của A May như bán rau ngoài chợ.

Phong Đằng nheo mắt lại. “Gấp rau cho tôi, cô cho là công việc?”.

Không thì cho là gì? Sam Sam rất muốn hỏi lại, tiếc là dũng khí của cô đã cạn kiệt, không có gan mở lời. Vẻ mặt của tổng giám đốc hiện nay còn đáng sợ hơn lúc đói bụng ban nãy nữa!

“Nếu đã không muốn làm công việc này, thì đừng xem nó là công việc”.

“Hả?”. Vậy rốt cuộc là làm hay không? Lời tổng giám đốc sao sâu xa thế, không thể trả lời một cách thẳng thắn hơn hay sao? Sam Sam sắp choáng rồi...

“Cô nói A May học lực cao lại tài giỏi...”.

Ừa, có chuyển biến? Sam Sam hí hửng cất lực đề cử: “A May là thạc sĩ”.

“Vậy nên để cô ấy làm chuyện này thì quá lãng phí nhân tài”. Phong Đằng hừ lạnh lùng, “Cô làm thì vừa hay”.

= =

Không đồng ý thì không đồng ý chứ, tổng giám đốc sao anh lại công kích người ta như thế, Sam Sam đau khổ.

Thấy bộ dạng cô tức giận mà không dám nói, tâm trạng Phong Đăng khá hơn, chuyển sang chủ đề khác: “Quà hôm qua tặng cô có dùng được không?”.

“... Tôi vẫn chưa dùng”.

Sắc mặt Phong Đăng đang trong xanh bỗng xuất hiện mây mù.

Sam Sam vội giải thích: “Không phải không dùng mà do hướng dẫn trên đó tôi không hiểu, nhưng tôi đã chép ra, đợi lát nữa hỏi Linda”.

Phong Đăng trách móc: “Chuyện đó mà cũng đi hỏi người khác, cô không thấy mắt mặt thì tôi cũng thấy”.

Không hiểu tiếng Pháp thì mắt mặt lăm à? Sam Sam cảm thấy mình quá ư là bất hạnh, cô chỉ là một nhân viên tài vụ bé nhỏ, tổng giám đốc đừng đòi hỏi cô bằng tiêu chuẩn của siêu nhân được không. Còn nữa, cho dù mắt mặt cũng là cô mà, liên quan gì đến Đại boss. = =

“Lấy ra đây”. Phong Đăng tỏ vẻ nóng nảy kiểu “hận thép không thành gang”.

“Gì cơ ạ?”. Sam Sam hoang mang.

“Cô chép ra rồi đúng không? Chép ở đâu?”.

“Ồ”. Tuy không biết anh định làm gì, nhưng Sam Sam vẫn ngoan ngoãn lấy tờ giấy ra khỏi túi quần.

Phong Đăng liếc nhìn rồi đặt lên bàn, “Lại đây”.

Gì thế này? Sam Sam xích lại.

“Nghe đây”. Phong Đăng chỉ vào một dòng chữ nào đó rồi bắt đầu giải thích, “Cái này là...”.

Anh bắt đầu dịch ra từng dòng, Sam Sam sững sờ, tổng giám đốc lại đích thân giải thích cho cô cái này???

Cô vẫn chưa hết bàng hoàng thì Phong Đăng đã nói xong, hỏi: “Nhớ chưa?”.

Sam Sam: “...”.

= = Lúc này chỉ mãi mê kinh ngạc, căn bản chưa nghe kỹ mà.

Phong Đăng nhìn Tiết Sam Sam bằng ánh mắt như đang nhìn chú ỉn, Sam Sam xấu hổ cúi đầu.

“Rốt cuộc là cô được tuyển vào đây bằng cách nào nhỉ?”. Phong Đăng lắc đầu thở dài.

“Thôi”. Anh cầm bút lên, viết những dòng giải thích tiếng Trung sau mỗi dòng chữ.

Dáng cầm bút của anh vô cùng mạnh mẽ, nét chữ cũng vô cùng rắn rỏi... Ánh mắt Sam Sam bất giác di chuyển từ tờ giấy sang người Phong Đăng, dần dần nhìn anh đến ngẩn ngơ.

Tại sao lại cảm thấy khi Đại boss cúi đầu viết lách lại dịu dàng thế... Rõ ràng là anh đang rất nóng nảy... Ảo giác, chắc chắn là ảo giác.

Phong Đăng viết xong ngẩng lên, nhìn thấy ngay Tiết Sam Sam đang dờ dẫm nhìn mình, thì tâm trạng anh bỗng tốt hẳn lên, đưa giấy cho cô.

“Cầm lấy”.

“Vâng”. Sam Sam nhận lấy.

Phong Đăng mỉm cười: “Ngày mai nhớ đến đúng giờ”.

Sam Sam thất thần vì nụ cười đột ngột của Đại boss, vâng vất gật đầu: “Vâng”.

Phong Đăng hài lòng. “Cô về đi”.

Sam Sam choáng váng ra ngoài.

Cho đến khi về đến văn phòng mình, Sam Sam mới tỉnh lại.

A a! Đại boss vô nhân đạo quá, vừa đấm vừa xoa còn chưa đủ, lại còn dùng cả mỹ nam kế, mà tệ hơn là, cô lại trúng kế!!!

Qua hai lần giao đấu, Sam Sam đã hiểu ra, không thể đấu với Đại boss bằng vũ lực, chỉ có thể dùng trí tuệ. Thăng thần nói chuyện là không được, phải nghĩ ra cách nào uyển chuyển khéo léo hơn. Mấy ngày nữa lại trôi qua, vừa đúng lúc kết quả CPA(*) đã có, trong văn phòng có người tham dự kỳ thi, ngày nào cũng nói về chuyện này, đầu Sam Sam bỗng lóe lên một suy nghĩ.

(*) CPA là tên viết tắt từ thuật ngữ tiếng Anh là: Certified Public Accountant (hoặc Chartered PA). Đó là một chứng chỉ hành nghề kế toán - kiểm toán. Chứng chỉ này dành cho người đã trải qua các kỳ xét tuyển và thi hành nghề kế toán, kiểm toán hoạt động trong các công ty kế toán - kiểm toán là Hội viên của Hiệp hội ngành nghề kế toán - kiểm toán ở mỗi quốc gia (BTV).

Hôm ấy sau khi ăn cơm với Phong Đăng xong, Sam Sam nghiêm túc nói: “Tổng giám đốc, để nâng cao trình độ nghiệp vụ, phục vụ cho công ty tốt hơn, tôi định thi CPA, buổi trưa phải ôn tập chăm chỉ, nên...”.

Sam Sam ngừng lại, nhìn Phong Đăng đầy vẻ mong chờ, mong anh hiểu ra, sau đó biết ý mà bảo rằng ngày mai cô không cần đến nữa, cứ đọc sách đi. Tổng giám đốc chắc chắn không biết CPA tháng chín năm sau mới thi đâu nhỉ?

Phong Đăng quả nhiên lĩnh ngộ được, biết ý bảo rằng: “Văn phòng của cô ồn quá à? Ừ, buổi trưa cô có thể đọc sách ở đây”.

Sam Sam héo hắt!

Tuy lần này lại thất bại, nhưng Sam Sam là một cô bé mạnh mẽ, đã tìm thấy thú vui trong chiến đấu, chuẩn bị sẵn sàng tâm lý trường kỳ kháng chiến, thế nên cũng không thấy shock nhiều lắm. Còn về chuyện Phong Đăng nói đọc sách ở chỗ anh gì đó, thì Sam Sam vốn dĩ không để tâm lắm.

Thế nên hôm sau trong văn phòng tổng giám đốc, Sam Sam nhìn một đồng sách “vĩ đại” trên bàn, vẻ mặt phải gọi là vô - cùng - thú - vị!

“Gì thế ạ?”.

“Tài liệu ôn luyện CPA”. Tổng giám đốc thông thả trả lời.

Sam Sam cuối cùng đã hiểu ra thế nào là “tự bẻ đá đập vào chân mình”.

“Chẳng phải cô muốn đọc sách ở đây à? Tôi đoán chắc cô sẽ quên sách, nên bảo Linda chuẩn bị sẵn”.

Phong Đăng vừa nói vừa đến gần cô, lật xem một lúc rồi cau mày: “Sao chỉ có mấy quyển này”.

Hai mắt Sam Sam tối sầm, không kìm nổi, buột miệng: “Số này vẫn chưa đủ sao?”.

CPA vốn có năm môn, chỉ riêng giáo trình đã nhiều lắm rồi, nhưng đồng sách này không chỉ gồm giáo trình mà còn có cả sách tham khảo và vô số đề thi thử.

Vậy mà anh còn chê ít!

Phong Đăng bần khoản lật một quyển đề thi thử.

“Số đề thi thử này không tính là sách”. Phong Đăng lật xem rồi nói: “Cô bắt đầu xem đi, sau này cứ nửa tháng thi một lần”.

Thì? Không thể nào! Đại boss còn đòi kiêm cả chức giáo viên chủ nhiệm sao?

“Nhưng tôi phải đi làm”.

“Vậy thứ bảy đến đây”.

“Thứ bảy chẳng phải là được nghỉ, không cần đi làm ư?”.

“Tôi bảo cô đi làm à?”. Phong Đăng mỉm cười vui vẻ, “Bảo cô đến thi. Nâng cao trình độ nghiệp vụ cá nhân, để phục vụ công ty tốt hơn nữa”.

Sam Sam vật vờ. “Vậy tôi thi một môn... huhm... hai môn là được, thi một lúc năm môn không qua được”. Thi CPA nổi tiếng là biến thái mà.

“Còn một năm nữa mới thi, thời gian còn dài”.

Thì ra anh đã biết lúc nào thi! Nham hiểm quá.

“Hơn nữa...”. Phong Đằng khẳng định chắc nịch, “Tôi có cách cho cô qua được”.

Ừa, chẳng lẽ tổng giám đốc có đường nào khác? Sam Sam hai mắt sáng rực. Tuy cô sẽ không làm điều gì gian trá, nhưng trong lòng tự sướng một chút cũng khoái mà!

“Chỉ cần một câu thôi”.

Quả nhiên quả nhiên! Đáng vẻ tổng giám đốc vô cùng tự tin! Sam Sam kích động.

“Thi không đủ điểm, trừ tiền lương”.

Trước khi vào làm buổi chiều khoảng năm phút, với vẻ mặt biến đổi từ trạng thái này sang trạng thái khác Sam Sam bị Đại boss thả ra khỏi văn phòng, ôm mấy quyển sách dày cộp trên tay, hai mắt tối sầm xuống lâu.

Đó gọi là một sự bùng nổ, thuyên giảm, rồi tắt ngóm.

Chỉ qua một lần mà Sam Sam hoàn toàn cạn kiệt sức lực.

Đồng thời cũng ngộ ra được một chân lý...

Đấu với trời, vui sướng vô cùng.

Đấu với đất, vui sướng vô cùng.

Đấu với boss, khờ khạo khó tả.

11. Chương 11

Chương 11

Nhân viên quèn Tiết Sam Sam gần đây có thêm một sở thích - trước khi ngủ chơi game online hai tiếng đồng hồ.

Mới tạo tài khoản, trò cô luyện là “Huyết Ngưu”, tên tài khoản là “Đánh xong boss ngủ thật sướng”.

Tuy có lúc cũng bị những kẻ vớ vẩn truy hỏi tại sao không phải là “Kiss xong rồi ngủ thật sướng”, nhưng Sam Sam vẫn chơi rất happy, mỗi ngày đánh boss xong, mọi ưu phiền vào ban ngày đều bị quét sạch, ngủ thiếp đi với tâm trạng vui vẻ.

Vì ngủ rất ngon, lại thêm ngày nào cũng ăn sung uống sướng ở văn phòng tổng giám đốc, nên Sam Sam nhanh chóng tăng thêm vài cân thịt.

Thế là Sam Sam rất kinh ngạc vui mừng!

Thịt này là ăn cơm của tổng giám đốc mới có được, không cần tốn tiền, hoàn toàn miễn phí, làm sao không khiến người ta mừng rỡ phấn chấn được?

Dù sao Sam Sam cũng có cảm giác lừa gạt được người ta.

Rồi một buổi tối nọ, Sam Sam đánh boss xong vào nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt chuẩn bị đi ngủ. Nhìn tấm gương trong nhà vệ sinh, Sam Sam nhéo nhéo thịt trên mặt mình.

Ừ, thịt không vô dụng, rất mềm, sờ vào thấy sướng hơn trước nhiều. Trong đó đương nhiên cũng có công lao của mỹ phẩm mà tổng giám đốc mang về, nếu không thì vào thời điểm này của năm trước, da mặt đã bị bong rồi.

Nhéo hết bên trái lại sang bên phải, Sam Sam bỗng thấy đau khổ, lẩm nhẩm: “Haizz, thực ra trông cũng được đấy chứ, sao không ai thèm quan tâm thế nhỉ?”.

Những cô bạn đồng nghiệp vào công ty cùng thời điểm với cô người nào cũng có kẻ theo đuổi cả rồi, tập đoàn Phong Đăng nhiều thanh niên tài năng độc thân như vậy, sao không ai để ý cô nhỉ? Lòng tự tôn của Sam Sam bị tổn thương ít nhiều.

Nếu có người theo đuổi cô... Sam Sam vừa bắt đầu ảo tưởng đến khả năng đó thì trong đầu đã xuất hiện nụ cười nham hiểm của tổng giám đốc, cô đột nhiên rùng mình, mọi suy nghĩ đều giạt mình chạy biến hết.

Sao lại nghĩ đến tổng giám đốc chứ! Đáng sợ quá! Cứ đi ngủ vậy!

Sam Sam vội vàng trèo lên giường, chúi đầu vào trong chăn.

Kết quả... Ngủ cũng không yên, tổng giám đốc âm hồn không tan lại còn chạy vào tận giấc mơ của cô.

Giấc mơ rất đẹp.

Nhìn thảm cỏ xanh rờn vô tận, Sam Sam vui sướng quỳ xuống ăn cỏ, đứng, ăn cỏ, vì cô hiện nay là một con thỏ trắng to.

Ăn mãi ăn mãi, trong tầm nhìn bỗng xuất hiện một đôi giày da đen, thỏ Sam Sam ngẩng lên nhìn, ồ, thì ra là tổng giám đốc. Đại boss áo mũ đường hoàng, tư thế tao nhã, đang cúi xuống mỉm cười với cô.

Thỏ Sam Sam nhìn một cái rồi cúi đầu tiếp tục ăn cỏ, vừa ăn vừa nghĩ: “Đi dã ngoại còn mặc Âu phục, tổng giám đốc anh đúng là không phù hợp với phong cảnh tí nào”.

Đúng lúc Sam Sam đang nghĩ linh tinh thì bỗng đôi tai dài của cô bị người ta túm lên.

“Cỏ đẹp hơn tôi à?”. Tổng giám đốc tức giận nói: “Tôi mất công cho em ăn, mất công thích em quá”.

Thích? Cô có nghe nhầm không?

Sam Sam sững sờ, mớ cỏ mới ăn một nửa rơi khỏi miệng cô.

Tổng giám đốc hình như biết cô đang nghĩ gì, ho một tiếng, vẻ mặt rất ngạo mạn: “Em không nghe nhầm, anh, ừ, chuyện đó em, em không cần quá xúc động đâu”.

Sam Sam tiếp tục bâng hoàng, từ miệng lại rơi ra thêm một cọng cỏ.

Tổng giám đốc thấy cô không nói gì thì nổi giận, “Em không nói gì à? Không tỏ vẻ gì à?”.

Sam Sam lắc đầu, muốn nói em là thỏ mà, sao biết nói được. Ai ngờ tổng giám đốc thấy cô lắc đầu thì bỗng giận dữ gầm lên một tiếng, chớp mắt biến thành một con hổ to, nuốt gọn thỏ Sam Sam vào bụng.

“Á” một tiếng, Sam Sam choàng tỉnh giữa đêm khuya, ôm chăn toát mồ hôi lạnh.

Một giấc mơ đáng sợ, lạ lùng và kỳ dị làm sao! Xem ra sau này cũng không thể chơi game online được nữa.

Thảm cỏ ấy quen thuộc quá, chính là nơi mà cô thường đánh quái trong game mà.

Con hổ đó càng quen hơn, chính là boss quái vật mà hôm nay cô vừa đánh chết mà.

Nó lại cùng tổng giám đốc đến phục thù!

Được thôi được thôi... những chuyện đó đều không phải điểm quan trọng.

Quan trọng là!!!

Trong mơ khi tổng giám đốc nói thích cô, cô lại mặt đỏ tía tai tim đập như sấm, nếu không phải Đại boss không đủ kiên nhẫn, biến thành một con hổ ăn thịt cô, thì chắc hẳn cô đã ngượng ngập nhận lời rồi.

Sam Sam ôm chăn run lẩy bẩy.

Chẳng lẽ... chẳng lẽ cô lại có ý đó với Đại boss? Nếu không thì xấu hổ và tim đập nhanh cái quái gì!

Không thể nào!!!

Lẽ nào cô chê mình chết chưa đủ nhanh sao?

Nếu tổng giám đốc biết cô dám nằm mơ như thế, chắc chắn sẽ túm lấy cô quăng ra ngoài từ tầng 22!

“Không phải không phải... Chắc chắn không phải thế, nghe lời tỏ tình thì tim đập nhanh cũng là bình thường, không nhanh thì là người chết”. Sam Sam cố gắng thuyết phục bản thân, “Đúng đúng đúng, chính thế, cho dù là heo tỏ tình với mình thì mình cũng sẽ xấu hổ, huống hồ tổng giám đốc là người, đúng là thế, chính xác là thế”.

Khi đã chắc chắn năm lần bảy lượt về lòng trung thành của mình với tổng giám đốc, cuối cùng Sam Sam cũng trấn tĩnh lại, nhưng do kinh ngạc quá độ nên nửa đêm sau đó không ngủ ngon nổi, sáng hôm sau cô đã phải đi làm với một tinh thần mệt mỏi.

Không ngờ trưa hôm đó tại văn phòng tổng giám đốc, lại xảy ra một chuyện khiến tinh thần Sam Sam càng kiệt quệ.

“Tại sao... tôi phải cùng đi du lịch với mọi người?”.

Sam Sam rất muốn tóm lấy vai Đại boss lắc cho thật mạnh. Văn phòng tổng giám đốc của họ và phòng nhân sự đi du lịch thì liên quan gì đến cô chứ! Tại sao cô cũng phải đi???

Nhân viên của Phong Đăng mỗi năm đều có cơ hội đi du lịch miễn phí, công ty sẽ cung cấp những hành trình dài ngắn khác nhau cho họ lựa chọn. Không biết từ lúc nào lại hình thành truyền thống hai phòng cùng đi với nhau, thế là cứ thế mà tiếp tục đến sau này. Năm nay phòng tài vụ và kinh doanh đã đi với nhau trước khi Sam Sam đến công ty, còn văn phòng tổng giám đốc năm ngoái đã định sẵn sẽ đi cùng phòng nhân sự.

Quý ông Phong Đăng thông thường rất ghét phải tham gia kiểu du lịch này, năm ngoái đã chẳng thấy tung tích đâu, năm nay không hiểu sao lại bốc đồng tham gia, tin tức vừa lọt ra ngoài, nhân viên phòng nhân sự đã phấn chấn vô cùng.

Mà mới lúc này, tổng giám đốc đã nói bằng giọng vô cùng bình thản, “thông báo” cho Tiết Sam Sam sáng thứ bảy ngày kia tập hợp đúng giờ ngay dưới sảnh lớn của tòa nhà Phong Đăng, cùng họ đi du lịch Thái Hồ.

“Tổng giám đốc... tôi... tôi không muốn đi”.

Trong lòng Sam Sam cực kỳ tức tối đau buồn. Nghĩ bằng ngón chân cũng biết tổng giám đốc kéo cô đi để làm gì, chắc chắn là sợ đồ ăn bên ngoài có thứ anh không thích ăn, thế là đưa osin miễn phí là cô theo, lúc nào cũng có thể giúp anh gấp thức ăn ra.

Nghe từ chối, sắc mặt Phong Đăng sầm xuống “Hay cô muốn ở lại thi?”.

Thi... Đúng rồi, ngày kia là thứ bảy, lại đến ngày cô thi CPA. = =

Vốn chỉ nghĩ rằng tổng giám đốc nói thế thôi, ai ngờ lần trước bị anh gọi đến thi thật. Nhưng lần trước là do anh có việc công, không thể chịu được người ta thành thạo, nhưng lần này chẳng phải anh đi du lịch hay sao, làm gì có thời gian trông coi cô?

Sam Sam đang định phản bác lại thì chợt nghĩ không đúng, với tính cách của tổng giám đốc thì nếu từ chối thẳng thừng, chắc chắn anh sẽ nghĩ ra cách khác để hành hạ cô, chỉ bằng...

Trong đầu Sam Sam xuất hiện một ý, càng nghĩ càng thấy diệu kỳ, gương mặt bất giác nở nụ cười, nói với Phong Đăng với vẻ cực kỳ thành khẩn: “Tổng giám đốc, được đi du lịch cùng anh thật tốt quá, ngày kia tôi nhất định sẽ đến đúng giờ, he he he”.

Sam Sam cười rất vui vẻ, Phong Đăng nhìn cô một lúc rồi cũng mỉm cười.

Chủ ý của Sam Sam là thế này, bây giờ tập hợp chứ gì, vậy thì cô bây giờ rưỡi, thậm chí là tám giờ hẵng xuất hiện. Du lịch tập thể chắc chắn sẽ không đợi mình cô, đến lúc đó họ đi rồi thì không thể trách cô được.

Đương nhiên không xuất hiện cũng không được, như thế thì tổng giám đốc sẽ biết là cô có ý. Thế nên Sam Sam định khoảng tám giờ đến chỗ chú bảo vệ báo cáo đã đến, tỏ rõ vẻ đau khổ và tiếc nuối do tắc đường nên không đến kịp để đi du lịch, như vậy thì đã có nhân chứng rồi.

Hê hê hê, đúng là kế hoạch hoàn hảo. Cô đúng là càng ngày càng “mưu mô” ra rồi!

Thế là tám giờ sáng thứ bảy, Sam Sam cắn bánh bao, dáng vẻ nhàn nhã xuất hiện trước tòa nhà Phong Đăng.

Sau đó, cô nhìn thấy một chiếc xe du lịch to nổi bật.

Choáng!

Sam Sam bất ngờ lùi di động ra, đã sắp tám giờ rồi, sao họ vẫn chưa đi???

Sam Sam hóa đá trước chiếc xe.

A May mở cửa sổ, gọi to: “Sam Sam, lên nhanh đi, chỉ đợi cô thôi đó”.

Sam Sam gật đầu rồi lên xe như bị mộng du, nhìn thấy ngay tổng giám đốc. Anh ngồi ở ghế trước gần cửa sổ, mặc một chiếc áo len xám mềm mại, trông đẹp trai phóng khoáng vô cùng. Sam Sam lần đầu thấy anh ăn mặc thoải mái như vậy, thiếu đi một phần nghiêm túc ở công ty, nhưng lại có thêm nhiều phần tự nhiên trẻ trung.

Liếc nhìn trong xe, chỉ có chỗ ngồi cạnh Đại boss là còn trống, Sam Sam vô cùng hiểu biết ngồi xuống cạnh Phong Đăng, thăm hỏi chu đáo: “He he, tổng giám đốc, sớm nhỉ?”.

Phong Đăng nói gọn: “Không còn sớm nữa”.

Sam Sam lúng túng cười khan.

Mọi người đã đủ, tài xế khởi động xe, cô hướng dẫn viên giới thiệu đơn giản về cảnh sắc và lịch sử của Thái Hồ, trong xe bắt đầu vang lên tiếng nhạc êm dịu.

Sam Sam càng nghĩ càng thấy không đúng, chắc họ sẽ không đợi mình cô đến một tiếng chứ? Nhịn được một lúc, rốt cuộc cô vẫn không kiềm chế được hỏi Phong Đăng: “Tổng giám đốc, hôm trước anh chẳng đã nói bảy giờ tập hợp hay sao?”.

“Cô nghe nhầm rồi”.

“Đâu có”. Cô nghe rõ rành rành mà.

“Nếu tôi đã nói bảy giờ, thì tại sao tám giờ cô mới tới?”.

Phong Đăng không chút tức giận, nhưng lại khiến Sam Sam thấy rùng mình toát mồ hôi lạnh. Tiết Sam Sam này là đồ ngốc, hỏi như thế chẳng phải chứng minh là mình cố ý đến trễ hay sao?

Sam Sam vội vàng cứu chữa: “He he, tổng giám đốc đúng là anh nói tám giờ, tôi nhớ ra rồi, lúc này tôi nói sai”.

Phong Đăng như không nghe thấy gì, sắc mặt bình thản đọc bản giới thiệu về chuyến du lịch trong tay.

Lẽ nào thật sự là cô đã nhớ nhầm? Sam Sam suy đi nghĩ lại rồi quay đầu thì thăm hỏi A May ngồi phía sau: “A May, rốt cuộc là hôm nay tập hợp lúc mấy giờ?”.

A May nói: “Vốn trước đó nói là bảy giờ, hôm qua tổng giám đốc bảo sớm quá nên sửa lại thành tám giờ, sao cô không biết?”.

Sao cô biết được! Chẳng ai nói cô biết cả! Gian thương, gian thương, gian thương!

Chắc chắn là anh cố ý!

Nhưng sao ngay cả việc cô nghĩ gì mà anh cũng biết? Chẳng lẽ trong cơm nhà anh có thứ gì ghê rợn hay sao?

>_<>

Sam Sam rất muốn chất vấn Phong Đăng, nhưng thấy anh đang chăm chú xem giới thiệu về chuyến du lịch nên lại không dám, trực giác mách bảo cô rằng, bây giờ tổng giám đốc trông có vẻ bình thản còn đáng sợ hơn việc khoằm mặt lại dọa dẫm cô nữa.

Đành phải nói rằng trực giác như thú nhỏ của cô rất chuẩn.

Phong Đăng đã lăn lộn trên thương trường bao năm rồi, làm sao lại vui mừng hay giận dữ ra mặt như lúc bình thường đối với cô được, nếu không thì đã sớm bị ăn tươi nuốt sống đến xương cũng không còn rồi.

Hơn hai tiếng đồng hồ sau đã đến Thái Hồ.

Suốt đoạn đường sắc mặt lạnh lùng của Phong Đăng khiến Sam Sam rất bất an, thỉnh thoảng cô đánh tiếng, anh cũng không nói gì, Sam Sam nghĩ thôi xong đời rồi, lần này tổng giám đốc giận ghê lắm đây.

Nhưng rốt cuộc là anh đang giận gì chứ? Chẳng phải cô bị anh “xử lý” cả rồi còn gì? Có thắng được anh đâu? = =

Đến lúc xuống xe tham quan, Sam Sam vội vàng cướp lấy ba lô của Đại boss, “Tổng giám đốc, để tôi cầm giúp anh nhé”.

Ôm chặt lấy túi, nhìn Phong Đăng với ánh mắt rất kiên quyết.

Phong Đăng nhìn tài sản bị cướp của mình, không nói gì, khoác áo rồi xuống xe.

Sam Sam vội nói gót anh, xuống xe theo.

Một đoàn người tiến vào bên trong theo sự dẫn dắt của hướng dẫn viên du lịch.

Sam Sam tuy rất muốn đi cạnh Đại boss hòng lấy công chuộc tội, nhưng rõ ràng là sức hấp dẫn của anh quá lớn, một lúc sau Sam Sam đã bị những nhân viên dồn lên trước bắt chuyện với anh đẩy bật ra phía sau.

Sam Sam đành ôm túi lếch thếch đi phía sau cùng với A May, A May thấy đám người xúm xít cạnh Phong Đăng thì nói: “Sam Sam cô đúng là tốt tính”.

“Hả? Thật à?”. Sam Sam ngượng ngùng tỏ vẻ khiêm tốn, cô tưởng A May đang khen cô thật.

A May nói: “Buổi sáng lúc cô chưa đến, phòng nhân sự có một cô nàng định ngồi cạnh tổng giám đốc”.

“Ai thế?”. Ai mà dũng cảm lương thiện thế, dám xả thân vì nghĩa.

“Hừm, chính là cô nàng mặc áo đỏ đấy”. A May chỉ một người trong đám nhân viên cạnh Phong Đăng. “Kết quả cô đoán thử xem tổng giám đốc nói gì?”.

“Nói gì?”.

“Tổng giám đốc chẳng thèm nhìn cô ta lấy một cái, nói, “Không còn chỗ khác à?”, ha ha!”.

= =

Quả nhiên là phong cách của Đại boss.

Sam Sam liếc nhìn bóng dáng mảnh dẻ của cô nàng đó, lắc đầu, nói với vẻ khinh thường: “Cô ta gầy quá!”.

Đại boss cần có người khỏe mạnh xách được túi nặng cho anh như cô mà!

Đi được một đoạn đường, mọi người ngồi thuyền đi Thái Hồ Tiên Đảo, cũng có thể gọi là “đảo Rùa”, là địa điểm tham quan chính của ngày hôm nay. Cưỡi ngựa xem hoa mấy nơi trên đảo, Sam Sam bắt đầu thấy đói, hai mắt hoa lên nhìn chằm chằm vào chiếc túi trong tay.

Trong túi của Đại boss chắc chắn có rất nhiều thức ăn, lén lấy ra ăn thì anh có biết không nhỉ?

Khi Sam Sam đang do dự xem có nên làm kẻ trộm không thì Phong Đăng đi phía trước bỗng quay đầu lại.

“Sam Sam, đến đây”.

Đang lẩn mò bên ngoài túi suy đoán xem là thức ăn gì, Sam Sam giật bản mình, vội vàng buông tay xuống, nhìn anh về vô tội.

Ừa, tổng giám đốc gọi cô? Vậy có nghĩa là anh hết giận dữ rồi nhỉ? Vậy có thể ăn đồ trong túi rồi chứ?

Sam Sam hớn hờ lao đến, ngay chuyện Phong Đăng gọi cô là Sam Sam cũng không chú ý.

“Tổng giám đốc!”.

Chúng ta ăn cơm thôi!

Hai mắt Sam Sam sáng rực.

Phong Đăng bị cô nhìn đến ớn lạnh, bỗng cảm giác mình hình như biến thành một khúc sườn vậy, cố gắng gạt bỏ cảm giác đó đi, anh chỉ vào tòa kiến trúc trước mặt, “Cô cũng đến cầu nguyện đi”.

Sam Sam nhìn theo hướng tay anh chỉ, đó là một miếu thờ Nguyệt Lão, bên trong đã có rất nhiều nhân viên chưa kết hôn xúm xít cầu quẻ, Sam Sam loáng thoáng nghe đạo sĩ nói rằng giải quẻ năm mươi tệ hay là gì đó.

Thế là Sam Sam lắc đầu ngay.

“Tổng giám đốc, tôi không cầu đâu”.

Sam Sam nói với anh ra vẻ rất có chí hướng: “Bây giờ tôi lấy sự nghiệp làm trọng, không nghĩ đến chuyện kết hôn”.

Quý mới đi cầu quẻ, một quẻ năm mươi tệ! Sao không đi cướp đi! Hơn nữa mấy đạo sĩ đó toàn lừa gạt người khác, bọn họ còn lấy vợ cơ mà.

Hơn nữa...

Căn bản là cô không mang theo tiền mà. = =

Cô có nghĩ là đi chơi đâu, lúc lên đường đã nhét đại mười mấy tệ vào túi xem như tiền đi đường, tiền đâu mà cầu quẻ chứ.

Phong Đăng nhìn cô một cái rồi lấy ví da ra, đưa cho cô một tờ năm mươi tệ.

“Đi đi”.

Sam Sam nhận tiền, do dự: “Tổng giám đốc, tiền của anh mà tôi đi cầu quẻ thì tính là của anh hay của tôi?”.

Phong Đăng hơi nhếch môi: “Của chúng ta”.

“Ừm...”.

Có thể thế không?

Sam Sam nghi ngại bước vào miếu Nguyệt Lão, đám nhân viên thấy Phong Đăng và Tiết Sam Sam vào trong thì lần lượt tránh ra cho cô cầu trước.

Sam Sam quỳ trên nệm cỏ, xóc xóc ống quẻ hai lần, một quẻ đã rơi xuống.

Phong Đăng nhặt lên xem rồi nói: “Quẻ số 1”.

Cầm quẻ đến chỗ đạo sĩ, đạo sĩ lắc lư đầu nói: “Quẻ tốt, quẻ đầu tiên là quẻ thượng cát, quẻ viết rằng: Quan quan thư cữu, tại hà chi châu, yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu(*). Cô gái à, hôn duyên của cô đến rồi”.

(*) Trích trong thiên “Quan thư”, Kinh thi. Bốn câu này thường được dùng để nói tới việc trai gái gặp nhau, cân sắc cân tài, tình đầu ý hợp (BTV)

Mọi nhân viên xung quanh đều chúc mừng Tiết Sam Sam.

Phong Đăng nghe quẻ viết thế thì nhướn mày lên vẻ hơi bất ngờ, nhưng sau đó lại mỉm cười ra chiều suy nghĩ. Đồng nghiệp xung quanh đều là “yêu ma” lẩn lộn trong công ty lớn bao năm rồi, đã ngấm ngấm quan sát anh từ này giờ, thế là vừa suy đoán xem về mặt tổng giám đốc là ý gì, vừa thử chúc mừng xem sao.

Rồi họ nhanh chóng kết luận, cho dù tổng giám đốc có ý gì với Tiết Sam Sam, bây giờ anh không ghét trò nịnh nọt này là chuyện chắc chắn rồi, cứ nịnh thì sẽ đúng!

Trong những tiếng chúc mừng xun xoe ấy, chỉ nghe Tiết Sam Sam hí hửng nói: “Quẻ này tốt thật, lần đầu tiên có người khen mình là thực nữ”.

Trong miếu Nguyệt Lão bỗng chốc lặng phắc, Phong Đằng nhìn Tiết Sam Sam một cái rồi bỏ đi ra ngoài, không thèm quay đầu lại.

12. Chương 12

Chương 12

Sau khi ra ngoài miếu Nguyệt Lão, Sam Sam cảm nhận rõ vẻ mặt các đồng nghiệp nhìn cô có hơi kỳ quặc.

Không cần phải thế chứ? Cô chỉ đùa một tí thôi mà, tuy là hơi vớ vẩn một chút = =, hơn nữa cô cũng không phải là cố ý, chỉ là thấy hoảng nên buột miệng nói ra. Không khí lúc đó quái dị đến thế, mọi người lại còn chúc mừng cô và tổng giám đốc, cô không hoảng mà được à...

Cái gọi là “ăn cướp thì lúng túng” chắc là thế này đây, tuy cô không cướp, chỉ là nằm mơ...

Haizz...

Từ miếu Nguyệt Lão ra, mọi người đều ăn bữa dã ngoại ven Thái Hồ, Sam Sam gặm bánh mì trắng tiếp tế của A May, nhìn mặt nước Thái Hồ mà lặng lẽ rơi nước mắt. Nước mắt rơi xuống nước hồ, gợn lên vô số vòng tròn nho nhỏ, tan vỡ và thê lương.

Ừ, được thôi, thực ra thứ rơi xuống hồ không phải nước mắt, mà là vụn bánh mì... Nhưng hiệu quả cũng thế, đều rất thê lương, có chuyện gì thê lương hơn việc nhìn người ta ăn thịt còn mình lại gặm bánh mì không?

Mà A May lại là người đang giảm béo điên cuồng, biết là ăn bữa dã ngoại mà cũng không mang theo gì, còn thức ăn của Đại boss...

Sam Sam không kìm được lại nhìn về phía đám người chen chúc cách đó mười mấy mét, bên đó trưởng phòng nhân sự đang cười tươi rồi trò chuyện với Phong Đằng, mấy đồng nghiệp khác cũng tươi cười ngồi xung quanh họ, cô chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng Phong Đằng.

Sam Sam quay đầu đi, véo ít bánh mì ném xuống hồ cho cá ăn: “Nào nào nào, đồng cam cộng khổ, mọi người cùng ăn nhé”.

Cá chép đủ mọi loại lần lượt bơi lại tranh ăn với nhau, con màu đỏ con màu trắng nổi lên mặt nước, trông rất bắt mắt, Sam Sam cười hí hóp mắt cho chúng ăn, nhưng bỗng nhiên đàn cá lại quẫy đuôi bơi đi chỗ khác... Sam Sam quay lại nhìn, bên phía Đại boss lại cũng có mấy cô bạn đồng nghiệp đang bắt đầu cho cá ăn, vừa kêu lên đầy hưng phấn: “Mau đến đây xem này, cá đẹp quá đi mất”.

!!!

Đàn cá mập ú kia, cũng không nghĩ xem là ai đã cho chúng mày ăn trước nữa!

Sam Sam rụt tay lại, nhìn mặt nước lặn tẩn, tâm trạng bỗng dưng thấy tồi tệ một cách lạ lùng.

Rõ ràng là ngày cuối tuần rất tươi đẹp, tại sao cô phải ở đây gặm bánh mì khô không khốc và làm cái đuôi ngoe nguẩy theo sau người khác chứ? Rõ ràng trong nhà có chiếc giường to rộng, nồi cháo thơm phức đang đợi, và cả một đống quần áo mấy ngày chưa giặt...

Sam Sam gặm xong bánh mì một cách nhặt nhẻo rồi lăm rậm cả trăm lần với mặt hồ: “Mấy hôm nay mệt rồi đây, ông trời ơi ông kết thúc sớm sớm cho con nhờ với!!!”.

Rõ ràng là ông trời sẽ không đoái hoài gì đến dân thường đáng thương như cô, đi du lịch về rồi, Sam Sam lại tiếp tục trải qua những tháng ngày nước sôi lửa bỏng.

Quay về công ty thì đã gần cuối năm, phòng tài vụ có một đống việc phải làm, còn phải ứng phó với từng đoàn kế toán viên, Sam Sam bận tới mất tới mũi, liên tiếp mấy ngày phải tăng ca đến hơn mười giờ tối.

Thế thôi mà còn “bị” các kế toán viên ở công ty ngưỡng mộ, nghe nói bọn họ có lúc phải tăng ca đến tận ba giờ sáng.

Tiền không dễ kiếm tí nào!

Trong tình cảnh bận rộn như vậy, trưa nào cũng phải đến chỗ tổng giám đốc chịu hành hạ, Sam Sam cảm thấy đúng là thảm kịch nhân gian. Đặc biệt là Đại boss cứ luôn sa sầm mặt, giống như cô chưa phát lương cho anh không bằng.

Thế là, dưới sự hành hạ cả về thể xác lẫn tinh thần, Tiết Sam Sam đã bị cảm lạnh một cách vinh quang.

Vốn dĩ Sam Sam không dễ tâm lảm, bị cảm thôi mà, uống thuốc bảy ngày khỏi, không uống thuốc một tuần khỏi, uống nhiều nước là được. Ai ngờ lần này cảm lại nặng đến thế, ngay cả nước lọc vịn nâng cũng không chữa trị nổi.

Sáng hôm ấy vừa thức dậy, Sam Sam đã thấy choáng váng liên tục, nhưng xin nghỉ thì rõ ràng là không thể, công việc bây giờ còn cả đống. đành uống vài viên thuốc cảm, gắng gượng đi làm, buổi trưa lại đến hầu hạ tổng giám đốc ăn cơm, ăn xong lại bắt đầu đọc CPA.

Sam Sam cảm giác không ổn rồi, đầu choáng quá, mí mắt cứ sụp xuống. Liếc nhìn Đại boss, anh đang làm việc, không hề nhìn cô, nói ra thì gần đây anh cũng siêu bận rộn...

Len lén nhắm mắt lại chắc không sao chứ?

Sam Sam lén lút dựa đầu vào gối tựa ghế sofa, đôi mắt mệt mỏi nhắm lại...

Không biết bao lâu sau, trong mơ màng nghe thấy có tiếng người đang nói chuyện.

“... Hơi sốt...”. Một giọng lạ.

“Có cần truyền nước không?”.

Đừng truyền mà! Bị cảm vặt thôi mà truyền nước thì buồn cười lắm! Hơn nữa phải tốn đến mấy trăm tệ...

“Tạm thời không cần, uống thuốc rồi nghỉ ngơi là được”.

Ủ, người lạ này là người tốt...

Tiếng nói chuyện bla bla, bla bla... tiếp đó là tiếng đóng cửa...

Ủ...

Thế giới yên tĩnh rồi

ngủ tiếp thôi. ^__^

Sam Sam choàng tỉnh.

Ngồi dậy, đầu vẫn còn váng vất, nhưng đỡ hơn trước nhiều rồi.

Quay đầu ngó trái ngó phải, phát hiện mình vẫn ở trong văn phòng tổng giám đốc, chắc không ngủ lâu đâu nhỉ... Nhưng trước ghế sofa sao lại có bức bình phong này? Loáng thoáng nghe thấy bên ngoài bức bình phong là tiếng trò chuyện của Phong Đằng và người khác, rất khẽ, không nghe rõ là gì, và còn...

Sam Sam sờ sờ tấm chăn mỏng đắp trên người!

~>_<~>

Ý nghĩ đầu tiên - bị phát hiện ngủ gật rồi!

Ý nghĩ thứ hai - cũng may mình không ngáy. = =

Sam Sam suy nghĩ lung tung một lúc rồi lúi đi động ra xem, không nén được khẽ “á” lên một tiếng.

Hai giờ hơn rồi, cô ngủ lâu đến thế!

Động tĩnh trong này hẳn đã làm kinh động người bên ngoài, ngoài kia yên lặng một lúc rồi Sam Sam nghe thấy Phong Đằng dặn dò qua loa vài câu, sau đó người kia đóng cửa ra ngoài.

Sam Sam nhìn Phong Đằng bước vào, sắc mặt có vẻ không vui thì ngượng ngùng tím tái.

Đại boss lại giận rồi, làm sao đây, làm sao đây?

Trong đầu Sam Sam lại găng sức nhớ lại “Một trăm chiêu dân văn phòng bắt buộc phải học” mà lần trước cô đã đọc được trên mạng, ví dụ đang xem các trang web đồi trụy mà bị sếp nhìn thấy thì phải làm sao, ngủ gật trong giờ làm việc bị sếp phát hiện thì phải làm sao...

Nhưng chẳng nhớ nổi gì hết ==, quả nhiên học nhiều mà nhớ chẳng bao nhiêu...

Đúng lúc Sam Sam chuẩn bị khai báo để được khoan hồng, chủ động yêu cầu trừ lương thì Phong Đăng đã lên tiếng về không vui: “Cô ốm mà sao không nói?”.

Ủa? Không phải là mắng cô ngủ trong giờ làm à?

Sam Sam đặt tay lên đầu gối về ngoan ngoãn, e dè hỏi: “Tổng giám đốc, anh không giận à?”.

Về mặt Phong Đăng cứng lại. “Tôi giận bao giờ?”.

Xi! Lừa ai vậy! Không giận thì sao ngày nào cũng tỏ vẻ mặt “Cô chọc giận tôi rồi đấy, mau nghĩ cách nịnh nọt tôi đi, nếu không tôi sẽ đuổi việc cô” để làm gì?

Có lẽ là về ẩm ứ trên mặt Sam Sam quá rõ ràng nên Phong Đăng có vẻ thiếu tự nhiên, chuyển sang chủ đề khác: “Buổi chiều đừng đi làm nữa, tôi đã nói với trưởng phòng của cô rồi”.

“Vâng, cảm ơn tổng giám đốc”. Sam Sam nhớ đến tấm chăn trên người mình, thành thật cảm ơn anh. Xem ra bạn tổng giám đốc tuy luôn nghiêm khắc lạnh lẽo như mùa đông, nhưng thỉnh thoảng cũng ấm áp như mùa xuân nhỉ.

Cảm ơn xong, Sam Sam đang định cáo từ anh thì sức nhớ ra gì đó, tim kêu “răng rắc”, ngẩng lên nhìn anh về căng thẳng: “Tổng giám đốc, anh nói thế nào với trưởng phòng vậy ạ?”.

Thấy Sam Sam căng thẳng, sự tức giận của Phong Đăng đều biến mất, chuyển sang vẻ nửa cười nửa không, cô cũng biết lo cho danh tiếng của anh rồi à?

Phong Đăng đương nhiên sẽ không nói với người ta là cô ngủ ở chỗ anh, chỉ nói là cô bị ốm nên đã về nhà rồi. Nhưng anh vẫn cố tình làm cô lo lắng, cũng không trả lời mà chỉ rót ly nước, đưa thuốc đến cho cô: “Uống thuốc đi”.

Sam Sam thấy anh không trả lời thì càng cuống lên. “Tổng giám đốc, anh không nói là nghỉ phép chứ, tôi phải đi làm bù! Nghỉ phép bị trừ thưởng cuối năm đó”.

13. Chương 13

Chương 13

Nể tình cô là người ốm!

Phong Đăng cố gắng kiềm chế ý muốn tổng khứ cô ra ngoài.

Điện thoại trên bàn làm việc reo vang đúng lúc, Phong Đăng quay người bỏ ra ngoài, nói bằng giọng khô khốc: “Uống thuốc đi, tiếp tục ngủ, không được lên tiếng, nếu không sẽ trừ thưởng cuối năm!”.

Lên tiếng sẽ bị trừ lương... Đó là cách bóc lột độc đáo của tổng giám đốc ư?

Sam Sam lập tức ngậm miệng lại.

Im lặng một lúc, Sam Sam bỗng nhớ ra lúc nãy rõ ràng mình phải đi, sao giờ còn ở lại? Nhưng nếu bây giờ ra ngoài bị người ta nhìn thấy thì liệu có kỳ cục không?

Sam Sam ngờ nghệch nghĩ đến vấn đề ấy, chống cằm bắt đầu nghĩ khả năng lén lút ra khỏi văn phòng tổng giám đốc mà không bị người ta nhìn thấy thì cao bao nhiêu, sau khi kết luận khả năng bằng không thì Sam Sam đã bỏ cuộc.

Vì danh tiết của Đại boss, cô vẫn cứ đợi người ta đi hết rồi hăng ra ngoài vậy, Đại boss chắc sẽ không đuổi cô ra ngoài đâu nhỉ?

Rèm cửa sổ khu tiếp khách không biết đã bị kéo lại từ khi nào, tạo ra một không gian tối khá khép kín với bức bình phong, Sam Sam đứng dậy, nhớ đến mệnh lệnh không được lên tiếng của Đại boss nên rón rén bước đến kéo rèm cửa ra, ánh nắng mùa đông thoáng chốc len vào bên trong.

Ánh nắng mùa đông nhàn nhạt, nhưng khi chiếu lên người lại cho ta một cảm giác ấm áp vô cùng, uể oải chậm chạp rất thoải mái, Sam Sam bò rạp mình trên bệ cửa sổ để phơi nắng.

Trong văn phòng rất yên tĩnh, chỉ có tiếng giấy tờ lật giở, thỉnh thoảng có điện thoại, giọng của tổng giám đốc cũng rất dễ nghe.

Sam Sam bỗng cảm thấy bản thân thích không khí này, khiến lòng cô ấm áp và rất bình thản. Phơi nắng một lúc, Sam Sam nhớ ra mình vẫn chưa uống thuốc nên quay lại lấy ly nước để uống.

Nước vẫn còn nóng, cầm ly nước trong tay làm nóng lòng bàn tay, trong đầu Sam Sam xuất hiện hình ảnh Phong Đăng mỉm cười rót nước cho cô, bỗng cảm thấy sống sờ.

Đại boss tuy vui giận thất thường, nóng lạnh xen kẽ, kỳ lạ khó hiểu, nhưng có lúc cũng rất tốt... Nếu hôm nào đó Đại boss bỗngưng bảo cô không cần lên đây nữa, liệu cô có cảm thấy không quen không?

Suy nghĩ đó vừa nảy ra, chính Sam Sam cũng giật bản mình, vội vàng xua đuổi nó đi ngay.

Buồn cười! Nếu thật có ngày đó, cô đốt pháo ăn mừng còn không kịp nữa là...

Đến giờ tan sở, Sam Sam càng khẳng định thêm suy nghĩ đó.

Đại boss lại đòi chi phí thuốc men! Còn nói là cứ đưa tạm một trăm tệ cũng được!

Một trăm tệ!

Có thuốc cảm nào đến một trăm tệ không???

Đúng là gian xảo! Thì ra Đại boss còn kiêm thêm nghề xã hội đen!

Vì tiền mặt trên người không đủ một trăm tệ nên Sam Sam phải chịu oan ức viết một tờ giấy nợ, ra khỏi Phong Đăng với nỗi đau sâu sắc, không kìm được mà cầu xin ông trời lần thứ một trăm lẻ một, hãy cho cô thoát khỏi móng vuốt ma quỷ nhanh nhanh lên!

Sam Sam không ngờ lần này ông trời nể mặt cô đến thế, vẫn chưa khỏi bệnh cảm mà cơ hội thoát khỏi móng vuốt ma quỷ đã đến.

Đó là một ngày vô cùng bình thường, vì kế toán viên kiểm tra sổ sách nên nhân viên phòng tài vụ đa số đều ở lại tăng ca, Sam Sam bị một kế toán viên hạch hỏi đến mức văng cả đầu, khó khăn lắm mới rảnh được một chút, cầm ly trà chạy đến phòng uống trà.

Vẫn chưa vào đến nơi thì Sam Sam đã nghe thấy giọng nói lảm chuyện của A Giai. Cô bạn đồng nghiệp này bình thường tỏ ra rất miễn cưỡng giao tiếp, chỉ khi thân thiết với nhau rồi mới có thể phát hiện ra bản lĩnh lảm chuyện như paparazzi của cô nàng.

“Này, mọi người có nghe gì chưa, trưa nay Châu Hiểu Vi phòng nhân sự đã lên xe của tổng giám đốc đó”.

Trong phòng trà còn có hai đồng nghiệp khác cũng tranh thủ rảnh rồi chạy vào trong lúc bận rộn, nghe thế đều nhìn cô nàng với vẻ hoài nghi, A Giai thấy họ không tin nên cuống lên: “Các cậu đừng nghi ngờ, ngay dưới lầu đấy, rất nhiều người nhìn thấy”.

Sam Sam cầm ly nước đứng sững nơi cửa, gương mặt đầy vẻ bàng hoàng.

Móng vuốt ma quỷ của tổng giám đốc đã vươn đến nữ nhân viên khác rồi! Chẳng trách trưa nay mới ăn được nửa hộp cơm, đã nghe điện thoại và bỏ đi, thì ra là đi bắt “dân lao động”.

Châu Hiểu Vi? Sam Sam mò tìm trong đầu mình, cái tên này sao nghe quen thế nhỉ.

Ồ, nhớ ra rồi, chính là người mà lần trước đi du lịch, A May nói cô ta muốn ngồi cạnh Đại boss. Về sau A May còn tò mò hỏi thăm được tên cô ta rồi nói cho cô biết.

Trong ấn tượng của cô đó là một người đẹp gầy yếu, chẳng có chút khỏe mạnh, nhẵn nhụi mang gánh nặng như cô, chắc chắn không thể nào kham nổi sự hành hạ của Đại boss.

Trong đầu Sam Sam bắt gặp hiện lên một cảnh tượng, cô gái xinh đẹp dịu dàng yếu đuối dưới sự uy hiếp của Đại boss, vừa kinh hoàng vừa hét lên “đừng mà”, “đừng mà”, vừa rơi nước mắt như mưa viết giấy mượn tiền và giấy bán thân...

Sam Sam bỗng thấy bừng bừng phần nộ, vũ trụ nhỏ chính nghĩa trong cô đang bốc cháy dữ dội, tuy trong lòng vẫn có một cảm giác nặng nề không nói rõ được, nhưng dưới đại nghĩa thì cảm giác ấy chẳng là gì cả.

Sam Sam nắm chặt tay, lên tiếng thách thức: “Tổng giám đốc đáng ghét quá, sao có thể thế được!”.

“Người ta thì chỉ mong thế thôi! Cậu thấy đó, trưa nay Châu Hiểu Vi lên xe tổng giám đốc, đãi ngộ khác hẳn ngày, hôm nay phòng nhân sự đều phải tặng ca, chỉ mỗi cô ta được trưởng phòng nhân sự đặc biệt cho phép về nhà”.

“Quá... quá đáng thật!”. Giọng Sam Sam run rẩy, vô cùng ghen tỵ.

Nghỉ phép! Có thể nghỉ phép cơ đấy! Cũng là nhân viên mà chưa bao giờ cô được cho nghỉ phép! Mấy hôm nay bệnh cũng phải gấp rau! Đại boss cũng không sợ bị truyền nhiễm nữa.

“Á, Sam Sam!”. A Giai kinh ngạc kêu lên, cuối cùng đã biết tiếng nói kia là ai, chỉ thấy Tiết Sam Sam đứng ở cửa, gương mặt “phần nộ ghen tỵ căm hận”, A Giai thầm kêu khổ, cô sẽ không cho rằng mình đang tạo ra thị phi chứ, lỡ như truyền đến tai tổng giám đốc...

Nghĩ thế, A Giai đang làm ra vẻ bí ẩn vội vàng nói một mạch: “Sam Sam, cậu đừng hiểu lầm, tổng giám đốc không có gì với Châu Hiểu Vi đâu, nghe nói vì Châu Hiểu Vi có nhóm máu hiếm, em gái tổng giám đốc mất máu nhiều cần truyền máu nên mới gọi Châu Hiểu Vi đi. Cậu đừng hiểu lầm gì nhé”.

Mất máu nhiều? Cô Phong không phải đang ở nước ngoài sao?

Sam Sam ngạc nhiên và lo lắng: “Sao thế? Cô Phong không sao chứ?”.

“Nghe người ở phòng nhân sự nói hình như không sao rồi”. A Giai nói, không kìm được tính nhiều chuyện lại trời dấy, thăm dò: “Ôi trời, tớ nói với cậu chuyện này làm gì nhỉ, ngày nào cậu cũng ở cạnh tổng giám đốc, chẳng lẽ lại không biết?”.

Nghe nói Phong Nguyệt không sao, Sam Sam yên tâm hẳn, nhưng cảm giác nặng nề lại dấy lên, hơn nữa còn mạnh hơn lúc nãy nhiều. Thì ra trong công ty còn có người thuộc nhóm máu hiếm?

Sam Sam bắt gặp nhìn xuống mạch máu ở cổ tay mình.

Theo thói quen của cô Phong thì ngày mai chắc sẽ gọi người đến đưa cơm gan heo cho Châu Hiểu Vi, sau đó ăn mãi ăn mãi rồi đến văn phòng tổng giám đốc ăn luôn, thuận tiện làm nhân viên dài hạn cho Đại boss...

Sau đó thì cô không cần đến văn phòng tổng giám đốc báo cáo nữa, được giải phóng hoàn toàn.

Chuyện cô mong đợi đã lâu nay mộng đẹp sắp thành hiện thực, Sam Sam cảm thấy vui mừng một lúc, nhưng chỉ là vui mừng một lúc thôi, rồi bỗng thấy hụt hẫng.

Đã có quỷ chết thay rồi, rõ ràng là chuyện đáng sung sướng, tại sao cô lại cảm thấy lòng ngực rất khó chịu, không thể lên dây cót tinh thần nổi?

Tại sao... lại có cảm giác bị bỏ rơi thế này?

Tan sở xong về nhà, Sam Sam vẫn không dứt bỏ được tâm trạng đáng ghét ấy. Đi vòng vòng trong nhà một lúc, Sam Sam chợt lấy điện thoại, gọi cho bạn học cũ hồi trung học.

“Tâm trạng tớ bây giờ rất tệ”.

“Sao thế?”.

“Haizz~”. Sam Sam thở dài thườn thượt, rất nhiều điều muốn nói nhưng lại không biết nói từ đâu. “Thế này, tớ lấy ví dụ nhé”.

“Nói đi, tớ nghe đây”.

“Ngày xưa có một con heo, bị một con sói bắt về nhốt lại để nuôi, sói nói với heo rằng, nuôi heo để sau này sẽ ăn thịt nó, heo tuy không cam tâm lại rất lo sợ, nhưng nó không đánh lại sói, nên đành ăn thức ăn sói cho nó. Rồi cứ thế qua một thời gian sau, heo càng lúc càng mập, lúc ấy sói lại thả nó ra, bắt lấy một con heo khác để ăn, con heo ấy lại cảm thấy khó chịu, cậu nói xem, con heo đó phải làm sao?”.

“Ừm... Vậy thì làm một con heo rừng tự do phóng chạy đi!”.

Sam Sam sa sầm mặt: “Cậu không hiểu rõ trọng điểm gì hết! Không bị ăn chẳng phải là rất tốt hay sao? Con heo đó tại sao lại khó chịu chứ?”.

“Oa! Tớ biết rồi! Thế thì con heo đó đã yêu con sói kia rồi! Tình yêu vượt chủng tộc, lãng mạn quá!!!”.

“... Lục Song Nghi! Đồ ngốc này!!!”.

Sam Sam không nhin nổi nữa, cúp luôn điện thoại.

Cả đêm Sam Sam không ngủ ngon được, câu nói “tình yêu vượt chủng tộc” của cô bạn đã khuấy đảo tâm trí cô. Hôm sau, Sam Sam đi làm với hai quầng mắt đen sì và tinh thần rệu rã, dẫn đến những câu thăm hỏi quan tâm của các đồng nghiệp và ánh mắt đồng cảm của A Giai.

Lúc trưa ăn cơm, Sam Sam biết ý không đến văn phòng tổng giám đốc, bò rạp trên bàn mình.

Hôm nay không có cơm trưa cho cô nữa rồi!

Phải vui sướng, phải vui sướng, Tiết Sam Sam cuối cùng mày tự do rồi.

Lại lơ dờ một lúc, Sam Sam cuối cùng đã phấn khởi trở lại bằng sức sống của một con gián! Đang định đến nhà ăn nhân viên để bổ sung năng lượng thì điện thoại trên bàn réo vang, Sam Sam tiện tay nghe máy, giọng nói cực kỳ không vui của tổng giám đốc vang đến: “Tiết Sam Sam, cô dám bãi công à?”.

Hứ!

Biết ngay là Đại boss sẽ không tha cho osin lành nghề như cô mà.

Trong văn phòng tổng giám đốc, Sam Sam vừa gấp thức ăn vừa rửa xả theo thói quen, đồng thời cũng kỳ thị mình, lúc này lại còn buồn rầu vì chuyện sau này không cần đến đây nữa cơ đấy!

Tổng giám đốc hôm nay hình như tâm trạng không được vui, lúc ăn cơm không khí có phần nặng nề.

Sam Sam ăn được mấy miếng thì không kìm được, hỏi Phong Đăng: “Tổng giám đốc, cô Phong không sao chứ?”.

Phong Đăng hơi sững sờ: “Cô biết rồi à?”.

Trong lòng bất giác thấy không vui. Nhân viên kia không biết giữ mồm giữ miệng gì cả, chuyện mới xảy ra hôm qua mà đến cả Tiết Sam Sam cũng biết rồi. Chuyện Phong Nguyệt bị tai nạn dẫn đến mất máu nhiều tuy không phải là chuyện không thể nói, nhưng Phong Đăng rất, rất không thích bị nhân viên bàn tán sau lưng.

Phong Đăng nói gọn: “Nó không sao”.

“Ồ, vậy thì tốt”. Sam Sam im lặng một lúc rồi lại e dè hỏi: “Tổng giám đốc, vậy anh và cô Phong định cảm ơn cô Châu thế nào ạ?”.

“Cô hỏi để làm gì?”. Ánh mắt Phong Đăng bóng rắt.

“Ừm... chuyện đó...”.

Phải rồi, cô hỏi để làm gì? Lẽ nào nói rằng cô muốn biết sau này liệu có thêm người bạn cùng ăn cơm không à?

Bộ dạng Sam Sam lấp ba lấp bắp không nói được lại bất ngờ khiến Phong Đăng thấy vui hơn, anh không làm khó cô nữa mà đáp thẳng: “Chi phiếu”.

Chi phiếu?

Sam Sam hỏi theo phản xạ: “Vậy sao lúc đầu anh không tặng chi phiếu cho tôi?”.

Phong Đăng bỗng nổi giận, lạnh lùng nói: “Tiết Sam Sam cô là đồ ngốc à? Cô không thể thả sợi dây dài câu cá to hả?”.

Chẳng lẽ chi phiếu đáng giá hơn anh?

Tiết Sam Sam sững sờ nhìn anh, hình như hiểu mà cũng như không hiểu lời anh nói, đưa cơm lên miệng với động tác cực kỳ chậm chạp, đáng vẻ hoàn toàn chết đứng!

Đột nhiên, vẻ mặt cô trở nên méo mó đau khổ cực độ.

Phong Đăng hơi tức tối nhưng vẫn hỏi: “Sao vậy?”.

Sam Sam nhả chữ rất khó khăn: “... Bị... mắc... xương... cá... rồi...”.

14. Chương 14

Chương 14

Bác sĩ của công ty được Phong Đăng gọi lên cố nín cười giúp Sam Sam lấy xương cá ra, sau đó Sam Sam và vị bác sĩ vô tội kia cùng bị tổng giám đốc tâm trạng không vui đuổi ra khỏi văn phòng.

Sam Sam mặt mày khổ não sống hết buổi chiều. Câu “thả sợi dây dài câu cá to” của anh thỉnh thoảng cứ xuất hiện trong đầu cô, nhưng cứ nghĩ đến cá to là cô lại nhớ đến cảm giác bị mắc xương cá...

Thế nên...

Thôi đừng nghĩ nữa!

Người kỳ quặc như tổng giám đốc nói những câu kỳ quặc là điều bình thường, nghĩ lung tung theo lời anh nói mới là bệnh!

Nghĩ thế nên Sam Sam yên tâm về câu nói của Đại boss, sau đó khởi động lại lần nữa, lại là một Tiết Sam Sam không có ưu phiền. ^_^

>_<>

Thực ra vẫn có chút cảm giác kỳ quặc. = =

Hôm nay là thứ sáu, lúc sắp tan sở, nhân viên khó tránh khỏi cảm giác bức bối, ông bác trưởng phòng lại đến phòng khác nên A Giai rời khỏi vị trí, đứng cạnh Sam Sam tán chuyện.

“Sam Sam, ngày mai cậu mặc đồ gì?”.

Trong đầu Sam Sam còn cả đồng số liệu, nhất thời chưa phản ứng kịp, ngẩng lên nhìn cô nàng.

“Tối mai tiệc năm mới mà, cậu tăng ca nhiều quá nên dần dần rồi à”.

Sam Sam mới sực nhớ là tối mai tổng bộ công ty sẽ tổ chức tiệc năm mới, tuần trước đã có thông báo rồi.

Nhớ đến bữa tiệc, Sam Sam bất giác hứng khởi hẳn, nước bọt cứ thế tuôn trào.

Nghe các nhân viên kỳ cựu nói, Phong Đăng cứ vào tiệc năm mới mỗi năm là lại vung tay rất hào phóng, không chỉ tổ chức tiệc rất hoành tráng ở các nhà hàng năm sao, mà trong bữa tiệc còn có rút thăm trúng thưởng rất có giá trị. Giải nhất trong bữa tiệc năm ngoái là một chiếc xe hơi, phần thưởng nhỏ nhất cũng là máy ảnh kỹ thuật số model nhất.

Tiệc năm nay vẫn chọn tổ chức tại nhà hàng năm sao, hình thức tiệc buffet kiểu Tây. Thành tích nghiệp vụ của Phong Đăng năm nay còn tốt hơn năm ngoái, mọi người đoán giải thưởng chắc chắn sẽ còn giá trị hơn.

Sam Sam bất giác tưởng tượng cảnh mình giành giải nhất, không biết năm nay là gì, nếu vẫn là xe thì bán quách, hê hê... Đang tự sướng vui vẻ thì Sam Sam bỗng nhớ ra, giải nhất hình như do tổng giám đốc trao.

Bỗngưng xuất hiện gương mặt u ám của tổng giám đốc lúc trưa, Sam Sam không nén được rùng mình.

Thôi vậy, giải nhất cứ nhường cho người khác đi, cô lấy giải nhì cũng được rồi. = =

Trong lúc Sam Sam thần người ra thì có một đồng nghiệp nữ khác hào hứng đến thảo luận với A Giai ngày mai nên mặc trang phục gì, Sam Sam vừa nghe họ trò chuyện vừa nhăn nhó mặt mày.

Suýt nữa thì quên, tiệc năm mới tuy có đồ để ăn có quà để lấy, nhưng lại yêu cầu biến thái rằng mọi nhân viên bắt buộc phải mặc lễ phục!

Thật không biết tên biến thái nào nghĩ ra ý kiến này, bây giờ thời tiết sắp xuống không độ rồi, mặc lễ phục liệu có bị đóng băng không? = =

Sam Sam không nén được, than vãn với họ vài câu, đồng nghiệp phản bác lại: "Có gì đâu, năm nào cũng thế, cậu không thể cứ mặc đồ thể thao mà khiêu vũ chứ, hơn nữa trong nhà hàng có máy sưởi mà".

= =

Còn phải khiêu vũ...

Xem ra ăn xong phải chuồn ngay!

A Giai nói: "Vả lại trong bữa tiệc còn phải chọn ra "Quý cô thanh lịch nhất", nhân viên phòng tài vụ chúng ta xưa nay giản dị, không có suy nghĩ đó, nhưng những cô nàng phòng khác vì giải thưởng này mà ăn vận trang điểm rực rỡ lộng lẫy lắm, chúng ta cũng không thể để mất mặt quá được".

Những lời cô nàng nói được mọi người phụ họa tán thành theo.

Sam Sam đã nghe họ nói từ lâu rằng, tiệc mỗi năm đều do cánh nam giới trong công ty bỏ phiếu chọn ra "Quý cô thanh lịch nhất", người được trao danh hiệu có phần thưởng là một vạn tệ.

Nhưng Sam Sam rất bức mình với giải thưởng này.

Chỉ trong nháy mắt cô đã biết, đó chắc chắn là âm mưu của các đồng nghiệp nam rồi.

Nghĩ thử xem, nếu cần tao nhả thì còn dám ăn như hùm uống như hạm không? Chắc không thể rồi chứ gì, vậy đồ ăn thức uống ngon lành thì ai ăn? Các đồng nghiệp nam chứ ai!

Đúng là quá xấu xa!

Chỉ một người được giải, mà hại tất cả các đồng nghiệp nữ đều không thể ăn uống thoải mái được!

Nhưng phát hiện này Sam Sam không thể nói ra, cô cũng muốn nhân cơ hội này ăn uống nhiều một tí hê hê. ^ _ ^

> _ < >

Nói đi nói lại thì, có suy nghĩ đó, lẽ nào cô cũng không phải người tốt? = =

"Sam Sam, ngày mai cậu phải ăn mặc đẹp tí nhé... Cậu không muốn cơ hội nhảy mở màn rơi vào tay người khác chứ". A Giai chớp mắt với cô vẻ bí ẩn.

Cái gì mà cơ hội nhảy mở màn? Sam Sam nghi ngại.

A Giai thấy cô tỏ vẻ hoang mang thì ngạc nhiên nói: "Cậu không đến nổi mù mờ chứ, quý cô thanh lịch nhất sẽ cùng tổng giám đốc nhảy mở màn đó".

Choáng!

Nhìn kìa, nhìn kìa! Biết ngay một vạn tệ đó không dễ lấy mà.

Lại còn chịu hình phạt tàn khốc như thế nữa.

Quyết định rồi! Tuy thường ngày cô đã rất mờ nhạt trong đám đông rồi, nhưng ngày mai nhất định phải cố gắng để chìm nổi hơn nữa...

Thế là thứ bảy, Sam Sam vô tư ngủ đến trưa mới dậy, lại mò mẫm lung tung một lúc, vậy là buổi chiều lại qua đi. Gần đến năm giờ, Sam Sam ung dung lấy một bộ quần áo từ trong tủ ra mặc.

Hôm qua cô đã nghĩ là phải mặc gì rồi, chính là bộ lễ phục lần trước đến gặp cô Phong. Tuy mỏng một chút và độ dài cũng chỉ đến đầu gối, nhưng tiết kiệm tiền là quan trọng nhất. Tiền lương trong thẻ của cô phải mang về nhà khoe khoang với mẹ, tuyệt đối không thể xài bừa bãi được.

Sam Sam vừa nghiêng răng vừa mặc quần áo, sau đó... Sam Sam dần người ra.

Ồ... sao... không kéo được dây kéo!

Lần trước vẫn vừa vặn mà a a a!

Sam Sam chưa xốt nhìn vào gương, lần đầu tiên thấy đau khổ vì đã mập ra. = =

Tại tổng giám đốc ác độc mà ra!!!

Sam Sam vừa nghiêng răng kèn kẹt vừa tiếp tục kéo, đã đến nước này rồi thì đi mua cũng không kịp nữa. Cố gắng hít vào N lần, cuối cùng cũng miễn cưỡng kéo lên được, cũng vẫn ổn, chỉ mỗi phần ngực là hơi chật một chút.

Hừm... chật chỗ đó, chắc không ảnh hưởng đến việc ăn uống nhỉ?

Ngắm nghía trong gương một lúc, chắc chắn mình đã ăn vận khá đài danh, không thất lễ, Sam Sam khoác một chiếc áo khoác nhung dài vào rồi xuất phát.

Sam Sam vốn dĩ định gan lì ngồi xe bus đến nhà hàng, nhưng bị gió lạnh bên ngoài thổi thốc vào nên cuối cùng vẫn ngoan ngoãn gọi taxi. Đến nhà hàng thì vừa đúng lúc gặp A May ở thang máy.

A May nhìn cô từ trên xuống dưới, nói với vẻ mặt kinh ngạc: “Sam Sam, chỉ thế thôi à? Ít ra cậu cũng phải trình trọng hơn tí chứ!”.

Sam Sam nói: “Được rồi mà”.

Ăn một bữa cơm thôi mà, cô đã gọi đầu rồi mà vẫn không đủ trình trọng ư. = =

A May lắc đầu, lôi cô vào phòng trang điểm để làm tóc, Sam Sam vội chối đây đẩy. Đùa à, lát nữa cô phải ăn một bữa thịnh soạn, nếu trang điểm thì lúc ăn, phấn trên mặt sẽ rơi vào thức ăn, mất vệ sinh lắm!

A May bó tay với cô, thầm nghĩ cô bình thường cũng không trang điểm, biết đâu tổng giám đốc yêu đáng về đó thì không cưỡng ép cô nữa, chỉ nói: “Lát nữa cậu đến bữa tiệc nhìn thử sẽ biết”.

Đến sảnh đại tiệc, Sam Sam mới phát hiện ra A May không nói quá, các đồng nghiệp quả nhiên rất xem trọng bữa tiệc năm mới này, ai nấy đều ăn mặc trang điểm rất lộng lẫy, phóng tầm mắt ra chỉ thấy người đẹp như mây ôi người đẹp như mây.

Sam Sam bất giác nhìn trái ngó phải trong đám người, bản thân cũng không biết đang tìm gì. A May cười nói: “Tổng giám đốc chưa tới đâu, nhưng Sam Sam này, hôm nay sao cậu không cùng đến với tổng giám đốc?”.

Sam Sam giật bản mình, nói: “A May, trước khi dùng bữa đừng nói chuyện kinh khủng thế được không?”.

Sau đó chạy như bay đến xem thức ăn.

Các món ăn trong bữa tiệc quả nhiên vô cùng phong phú, màu sắc hấp dẫn, hương thơm ngậy ngát, xếp từng hàng ngay ngắn khiến Sam Sam cứ thắm nuốt nước bọt liên tục.

Sam Sam vừa ngắm món ăn vừa liếc nhìn cửa ra vào “đắm đuối”.

Đại boss anh mau đến đi! Giờ tôi rất rất nhớ anh, đừng bao giờ đến trễ nhé.

Nếu không mấy món này nguội lạnh thì không ngon nữa. - -

Đến khi cô ngắm nghía đã gần thỏa mãn thì nghe thấy trong đại sảnh bỗng ồn ào hẳn lên, có lẽ là một nhân vật quan trọng nào đó đã đến.

Sam Sam ngẩng lên nhìn, quả nhiên tổng giám đốc đã bước vào trong vòng vây của các lãnh đạo cao cấp.

15. Chương 15

Chương 15

Sam Sam nhìn Phong Đằng trong đám người vây kín chăm chăm không chớp mắt.

Tổng giám đốc thật đúng là...

Ra dáng quá.

Dưới ánh đèn rực rỡ của đại sảnh, Phong Đằng thong thả bước vào, anh vận bộ Âu phục rất đẹp, bên ngoài khoác một chiếc áo đen to, càng toát lên vẻ cao ráo tuấn tú rất nổi bật.

Ánh mắt Sam Sam bắt gặp nhìn theo anh mãi, cho đến khi bị một quản lý cao cấp cao to mập mạp che khuất tầm nhìn mới hoàn hồn lại. Sam Sam không nhìn nữa, liếc nhìn những người xung quanh, hóa ra ai cũng đang nhìn anh chăm chăm không chớp mắt, có người thậm chí còn nhón chân lên nhìn theo, trong lòng cô bỗng thấy có phần không vui.

Khinh thường!

Tổng giám đốc lại ra vẻ cool rồi!

Người đàn ông mời ong gọi bướm là tệ nhất, ăn vận quá ư là nổi bật, anh tưởng anh đang biểu diễn thời trang à!

Sam Sam cứ lăm bằm rất tiểu nhân, bỗng phát giác ra ánh mắt của Đại boss hình như đang nhìn về góc cô đứng.

Hừm...

Cô đang nghĩ thầm trong lòng mà anh cũng phát hiện ra được? Lẽ nào tổng giám đốc có lắp đặt hệ thống cảm biến sống nào hay sao?

...

Sam Sam cứng người, mặt mũi không cảm xúc quay đi, nhìn chăm chăm một miếng beefsteak một cách chăm chú khôn tả...

Beefsteak ới beefsteak. ~~

Tại sao mày lại là beefsteak!

Phong Đằng vừa đến nơi thì hai nam, nữ MC đã lên sân khấu tuyên bố bữa tiệc bắt đầu, MC nói một tràng những lời chúc mừng đầy may mắn xong, Phong Đằng cũng lên sân khấu phát biểu.

Sau tràng vỗ tay vang dội, hội trường vốn đã ồn ào trong tích tắc bỗng yên tĩnh hẳn.

Sam Sam thăm bĩu môi, lòng nghĩ quả nhiên mỗi boss đều có chức năng uy hiếp, chỉ biết dọa người. ~~ Cô ngẩng lên nhìn Phong Đằng đang phát biểu, nghe giọng nói trầm trầm bình thản của anh, dần dần, cô bỗng thấy người trên ấy thật xa lạ.

Tuy thường xuyên gặp Phong Đằng nhưng đây vẫn là lần đầu Sam Sam được thấy anh nói chuyện trước bao nhiêu người thế này, cứ cảm giác có gì đó khang khác. Lúc này hình như ở anh đang toát ra một khí chất rất đặc biệt, dễ dàng trấn áp mọi người, khiến người ta bắt buộc phải kính trọng. Thần thái của anh tự tin và tao nhã, không hề có động tác khoa trương nào, thế nhưng mỗi một câu nói thoát ra từ miệng anh lại khiến người ta tin tưởng và hào hứng.

Rốt cuộc là khác ở chỗ nào? Sam Sam bần thần nghĩ ngợi.

Chắc là... bỗng cảm thấy xa vời quá chẳng...

Tiếng vỗ tay lại vang lên như sấm, Sam Sam lúc đó mới nhận ra Phong Đăng đã nói xong, nên cô cũng vỗ tay theo mọi người.

Sau đó... khụ...

Thông thường thì tâm trạng sâu sắc và phức tạp đó sẽ không ở lâu trong đầu Tiết Sam Sam quá ba phút, thế là khi tiếng vỗ tay vừa dứt, Sam Sam lập tức xóa khỏi đầu cảm xúc kỳ quặc khó chịu đó, bưng đĩa vui vẻ đi khắp nơi.

Bò này, dê này, cừu này.

Phần thưởng là mây trôi nơi cuối trời, trúng hay không cũng kệ, thức ăn trước mắt mới là chân lý!

Sam Sam đang ăn sung sướng thì sau lưng bỗng xuất hiện một tiếng kêu vui mừng của một người đàn ông. “Cô Tiết”.

... Suýt nữa thì ghen.

Sam Sam cố gắng nuốt hết thức ăn trong miệng xuống, quay đầu lại, thì ra là chồng của Phong đại tiểu thư, hình như tên là Ngôn Thanh gì đó.

Sam Sam lịch sự chào hỏi: “Chào anh, anh Ngôn”.

Ngôn Thanh là giám đốc công ty con, không thường xuyên đến tổng bộ, lần này với tư cách là lãnh đạo cấp cao của công ty con nên anh xuất hiện trong buổi tiệc năm mới của tổng bộ, cũng là lần đầu Sam Sam gặp anh sau bữa tiệc đầy tháng đó.

Ngôn Thanh thấy cô, có vẻ rất xúc động: “Cô Tiết, cuối cùng cũng gặp được cô. Vợ chồng tôi thật không biết phải cảm ơn cô thế nào, thực sự đã nợ cô quá nhiều”.

Hả? Cái gì mà nợ cô quá nhiều? Cũng chỉ áu một lần thôi mà? Hơn nữa đã cảm ơn rồi còn gì.

Sam Sam có vẻ hoang mang: “Anh Ngôn, anh khách sáo quá, không có gì đâu ạ”.

“Sao lại không có gì”. Ngôn Thanh vẫn tỏ vẻ rất cảm kích, “Lần trước lúc Nguyệt Nguyệt xảy ra chuyện, tôi đang đi công tác ở nơi khác, haizz, cũng nhờ cô Tiết lại đưa tay cứu giúp, nếu không tôi sợ là sẽ hối hận cả đời”.

Ngôn Thanh nói: “Nguyệt Nguyệt bây giờ vẫn còn trong bệnh viện, đợi cô ấy ra viện rồi, chắc chắn sẽ mời cô Tiết đến dùng một bữa cơm đạm bạc”.

Sam Sam chớp chớp mắt, cuối cùng đã hiểu ra Ngôn Thanh có ý gì, lẽ nào anh ta nghĩ lần thứ hai cũng do cô hiến máu?

Sam Sam vội vàng mở miệng giải thích: “Anh Ngôn, chắc anh hiểu lầm rồi, tôi...”.

“Ngôn Thanh”.

Lời giải thích của Sam Sam bỗng bị một giọng nói khác cắt ngang.

Đại boss?

Sam Sam nhìn về hướng phát ra giọng nói, giấu đĩa thức ăn ngon lành trong tay ra chiếc bàn phía sau một cách vô thức. Phong Đăng không nhìn cô mà chỉ nói với Ngôn Thanh: “Andy đang tìm cậu”.

Ngôn Thanh quay lại nhìn ngo quanh quất rồi cười với Sam Sam: “Cô Tiết, tôi xin phép đi trước, lần sau lại trò chuyện”.

“Ồ, vâng, tạm biệt”. Sam Sam gật đầu.

Ngôn Thanh đi rồi, trong góc chỉ còn lại Sam Sam và Phong Đăng, bất ngờ yên tĩnh hẳn. Sam Sam gọi một tiếng “tổng giám đốc” nhưng anh phớt lờ cô, cầm ly rượu đặt trên bàn kế bên lên, nhìn ra giữa sảnh hội trường và nhàn nhã uống rượu.

= =

Anh làm gì thế? Chẳng lẽ còn phải bắt cô cung kính tiễn đưa rồi mới chịu đi?

Không khí trầm lặng khiến Sam Sam hơi bất an, nhớ đến chuyện lúc nãy, cô vội nói: “Tổng giám đốc, anh Ngôn hình như hiểu nhầm, anh ấy tưởng lần này cũng do tôi truyền máu cho cô Phong”.

“Hiểu nhầm thì cứ để hiểu nhầm đi”. Phong Đằng đặt ly rượu xuống, dặn cô: “Sau này cậu ta có nói gì, cô cũng đừng chối là được”.

“Hả?”. Sam Sam thắc mắc, “Tại sao?”.

Giống như chiếm đoạt thành quả lao động của người khác vậy, Sam Sam thấy hơi tội lỗi.

“Đừng hỏi nhiều”. Phong Đằng nói gọn.

“Vâng”.

Vẻ mặt “cô không cần biết” của anh khiến Sam Sam thấy hơi buồn bã, tâm trạng phức tạp ban nãy lại thấp thoáng trong đầu.

Không nói thì không nói, có gì ghê gớm chứ! Dù sao người lừa dối không phải cô, nhiều nhất cô cũng chỉ bị xem là tòng phạm, mà còn bị cưỡng ép dọa dẫm mà. Sam Sam rầu rĩ, tìm đại một cái cớ: “Vậy tổng giám đốc, tôi đi tìm A May, không làm phiền anh nữa”.

Cô vừa nói vừa định bỏ đi.

“Khoan đã”. Phong Đằng lên tiếng gọi cô lại: “Ai bảo cô có thể đi được?”.

Đại boss nói bằng giọng sai khiến tuyệt đối: “Lát nữa cô theo tôi, uống rượu đỡ hộ tôi”.

Sam Sam dằn người.

Uống đỡ rượu?

Cô không nghe lầm đó chứ? Đây là chuyện của đàn ông mà? Tổng giám đốc lại bắt cô làm! Sam Sam phẫn nộ. Quả nhiên nhà tư bản nào cũng sử dụng phụ nữ như đàn ông, sử dụng đàn ông như súc vật!

“Tổng giám đốc, tôi không phải thư ký của anh mà...”.

Thấy cô chối từ, Phong Đằng lại không vui, nhắc nhở cô: “Tiền thưởng cuối năm của cô”.

Quá đáng thật! Lại lấy cái đó ra dọa dẫm cô! Sam Sam rất tức tối, cố lấy hết can đảm: “Tổng giám đốc, tôi... chúng tôi có công đoàn”.

Thế nên anh không thể trừ bậy bạ! Nếu không tôi sẽ kiện anh!

“Công đoàn?”. Phong Đằng nhướn đôi mày rất đẹp lên, thông thả nói: “Ai phát lương cho họ?”.

16. Chương 16

Chương 16

Tại sao trước kia lại thấy tổng giám đốc quá xa vời?

Anh thực sự là xa đến tận bên kia vũ trụ rồi!

Tiết Sam Sam lại bị rơi vào móng vuốt ma quỷ của boss, đau khổ cầm ly rượu theo sau Đại boss, mỉm cười liên tục, chạm ly, khách sáo.

Không thể ăn được gì đã rất thảm rồi, còn phải mang giày cao gót đi qua đi lại. Được thôi, những chuyện này cô nhịn được, nhưng có một số việc thực sự khó mà nhịn được a a a a!

Chẳng hạn ông già mặc Âu phục này đây.

“Cô Tiết hôm nay thật là rực rỡ chói lòa, tươi trẻ thoát tục làm sao, lát nữa nhất định sẽ bầu cho cô Tiết một phiếu”.

Rực rỡ chói lòa... ông già! Ông cũng biết nói xạo không chớp mắt ghê nhỉ!

“Cảm ơn, chú quá khen ạ”. Sam Sam mỉm cười - ing.~~

Lại ví dụ ông lão mặc trang phục đời Đường.

“Cô Tiết xinh đẹp bẩm sinh, trẻ trung hoạt bát... (bỏ bớt những từ đồng nghĩa)... Giống như... (bỏ bớt những từ sến rện)... Với tổng giám đốc... (bỏ bớt những từ tán dương cặp đôi vợ vãn)...!”

“Cảm ơn cảm ơn”. Sam Sam tỏ ra mừng rỡ vì được khen, trong lòng thì vô cùng sùng bái - Giỏi quá! Nói xạo không chớp mắt thì thôi, mà còn như đang hát ấy!

Đợi ông lão trang phục đời Đường đã cạn hứng và đi xa rồi, Sam Sam mới kéo kéo tay áo Phong Đăng, hỏi: “Tổng giám đốc, người mặc trang phục đời Đường có phải là chức vị to hơn ông chú mặc Âu phục không?”.

Phong Đăng gật đầu.

Sam Sam đắc ý nói: “Tôi biết ngay mà”.

Sau đó không đợi Phong Đăng hỏi tại sao, cô đã nhanh nhẩu nói cho anh biết: “Vì ông ấy có bản lĩnh nói xạo không chớp mắt lợi hại hơn nhiều”.

Phong Đăng cười lớn, quan sát gò má đỏ hồng của cô. Chắc cô đã chũnh choáng say, những lời này, bình thường cô không có gan nói ra, hơn nữa...

Anh nhìn ngón tay cô đang bấu vào tay áo mình... Còn dám lôi lôi kéo kéo anh nữa...

Anh bắt giác tỏ vẻ suy nghĩ, đưa tay gọi phục vụ đến, đưa một ly rượu mới cho cô.

“Là gì thế ạ?”. Sam Sam nhìn chắt lỏng màu sắc rất đẹp trong tay anh.

“Loại cocktail này nồng độ thấp hơn một chút”.

“Cảm ơn tổng giám đốc”.

Sam Sam đón lấy với vẻ cảm kích muôn phần, hoàn toàn không nghĩ rằng đây là boss cao nhất của hai ông lão kia, bản lĩnh nói xạo không chớp mắt còn in h hơn họ N lần.

Loại rượu cocktail này ném thử thấy mùi rượu rất nhẹ, nhưng nồng độ còn còn gấp mấy lần loại ban nãy.

Phong Đăng cực kỳ vui vẻ nhìn Tiết Sam Sam, một lúc sau, anh bỗng cau mày: “Hoa cài áo của cô đâu?”.

Lúc vào đây, mỗi một người phụ nữ đều được phát một đóa hoa cài ngực áo, bên dưới đóa hoa có một con số, còn các quý ông sẽ căn cứ vào số đó mà bầu chọn ra người phụ nữ tao nhã nhất. Thế nên rất nhiều người có lòng tranh đoạt “Quý cô thanh lịch nhất” đều đi giao thiệp khắp nơi, nếu không thể cho người khác nhìn thấy số của mình thì ăn vận đẹp mấy cũng như không.

Sam Sam toát mồ hôi lạnh, cô có thể nói là vì cảm thấy gài hoa ở ngực áo quá ngốc nghếch nên đã vứt nó đi không...

Tuyệt đối không thể!

“Đúng rồi! Hoa cài đâu nhỉ?”. Sam Sam kinh ngạc kêu lên một tiếng, nhìn ngó quanh quất tìm kiếm, sau đó báo cáo với tổng giám đốc: “Rơi mất rồi”.

“... Hoa cài có rơi lên trời được không?”.

“Hừm... không thể nào?”.

“Vậy lúc này cô nhìn lên trần nhà làm gì?”.

Sam Sam: “... = =”.

Phong Đăng đưa tay vẫy phục vụ đến: “Cho cô này một đóa hoa cài áo mới”.

Sam Sam vội ngăn lại: “Tổng giám đốc, thôi không cần đâu ạ”.

Phong Đăng chỉ nói hai chữ: “Tiền thưởng”.

Tiền thưởng... tiền thưởng ghê gớm lắm chắc? Người vô tư như cô, không hề có chút hứng thú nào với kiểu lấy tiền bạc bất nghĩa ra hăm dọa toàn thể nữ đồng nghiệp phải chịu đói, biết chưa!

>_<>

Đương nhiên, có hứng thú cũng chưa chắc lấy được...

“Tổng giám đốc, tôi không thể được chọn đâu”. Sam Sam thành thực nói. Cô rất biết mình biết người, vốn dĩ đến đây để ăn uống no say, căn bản không hề ăn vận trang điểm gì cả.

“Tại sao lại không?”. Phong Đằng lướt mắt nhìn quanh, ung dung nói: “Tuy cô thực sự chẳng ra sao cả, nhưng những người khác càng chẳng ra sao”.

Sam Sam mắt chữ O miệng chữ A.

Đại boss à... anh cũng quá cay độc đó chứ.

Để sỉ nhục mình tôi, anh cũng không cần kéo tất cả nữ đồng nghiệp xuống nước luôn chứ.

Lúc ấy phục vụ đã mang một đĩa hoa mới đến, dưới ánh mắt cường ép của Đại boss, Sam Sam bắt lực cài vào. Trong lòng cô bỗng lướt qua chớp nhoáng một suy nghĩ, trước kia cô co vào trong góc, tự khắc sẽ chẳng ai nhìn thấy số của cô, cũng đồng nghĩa với việc từ bỏ cuộc bình chọn, bây giờ tổng giám đốc bắt ép cô phải cài hoa và đi tiếp khách khắp nơi...

Sam Sam buột miệng: “Tổng giám đốc, chắc không phải anh muốn giúp tôi ăn gian chứ?”.

Phong Đằng nhìn cô vẻ kỳ dị, cười cười: “Nói thế cũng được”. Sau đó nhìn Sam Sam vẻ mặt tái mét một cách thú vị, bổ sung một câu.

“Lấy được tiền thưởng thì chia, tôi bảy cô ba”.

Lại còn... thật là... có suy nghĩ đó...

Mà còn đòi chia... Gian thương tới cỡ đó!!!

Sam Sam tự dưng muốn ngất!

Để cho cô ngất đi rồi cho người ta khiêng ra cho rồi, còn hơn lát nữa mất mặt! Đã biết rằng tổng giám đốc có niềm tin đến thế với cô, mà còn nghĩ ra một suy nghĩ có sức tưởng tượng đến thế, cho dù cô phải phá sản một tí, cũng sẽ ăn vận trang điểm đàng hoàng rồi mới đến a a a a!

Bây giờ cô ăn mặc tầm thường thế này, còn phải lấy cái giải thưởng biến thái gì đó, đúng là cô đang ăn gian mà, mất mặt quá!

Làm nhân viên tài vụ quan trọng nhất là phải trung thực có uy tín! Cô không muốn ăn gian dưới bao con mắt của người đời... Hơn nữa tổng giám đốc cũng chẳng có mắt nhìn người gì hết, lại còn đầu tư cho cô...

Cô đang nghĩ gì thế...

Tóm lại, mau làm cô ngất xỉu đi...

Tiếc là sức khỏe Sam Sam quá tốt, tuy bị Đại boss lôi đi xềnh xệch khắp nơi một cách vô tình, nhưng lại mạnh mẽ không bị suy sụp gì.

Lúc ăn được kha khá, cặp đôi MC tuyên bố, phần rút thưởng bắt đầu.

Rút từ phần thưởng thấp nhất.

N phần thưởng thấp nhất... không có phần của Sam Sam.

N phần thưởng cao hơn một tí... vẫn không.

...

...

Phần thưởng cao nhất cuối cùng... bị một người cứ cười ngô nghê suốt lấy khỏi tay tổng giám đốc...

Sam Sam không hề thấy tiếc nuối, bây giờ trong đầu cô chỉ nghĩ đến cuộc bình chọn “Quý cô thanh lịch nhất”, đừng bao giờ chọn cô, các nam đồng nghiệp sẽ không yếu đuối đến độ khuất phục sự uy hiếp của tổng giám đốc đâu! Dù sao là bầu phiếu không ghi tên, sếp sẽ không trừ lương các vị...

Rút thăm hết rồi, cặp đôi MC bắt đầu kể xướng người họa:

“Ngay bây giờ sẽ tuyên bố giải thưởng kích thích lòng người nhất đêm nay”.

“Đúng thế, đối với các quý cô ở đây, giải thưởng này e rằng còn khiến mọi người thêm thuồng hơn giải cao nhất lúc này”.

“Được rồi được rồi, không dài dòng nữa, mọi người chắc đã sốt ruột lắm, nên nhanh chóng tuyên bố đêm nay ai là quý cô thanh lịch nhất thôi”.

“Người được bỏ phiếu nhiều nhất đêm nay là...”.

Sam Sam nín thở.

“Phòng nhân sự! Châu Hiểu Vi!”.

17. Chương 17

Chương 17

Ha ha ha ha! Không phải cô không phải cô!

Sam Sam suýt nữa bật khóc, may quá, nhân gian quả nhiên vẫn còn có chính nghĩa!

Sam Sam lại tràn đầy niềm tin với thế giới này, vỗ tay nhiệt liệt theo mọi người.

Trong tiếng vỗ tay, Châu Hiểu Vi đỏ bừng mặt đứng tại chỗ, vẻ mặt bối rối e lệ nhìn Phong Đằng.

Phong Đằng lại tỏ vẻ lạnh nhạt, Sam Sam thầm nghĩ Đại boss đầu tư thất bại thì chắc chắn sẽ không vui, chưa biết chừng sẽ giận dữ “người hợp tác” là cô, đang định chuẩn bị thì Phong Đằng liếc cô một cái: “Cô đợi ở đây, đừng chạy lung tung”.

>_<>

Quả nhiên bị giận rồi.

Đi khiêu vũ với người đẹp, lại bắt cô đứng đàn ra ở đây!

Nhạc dạo đầu đã vang lên, mọi người lần lượt tản ra mọi nơi, chừa trống một khoảng chính giữa. Quang cảnh lập tức tối hẳn, chỉ còn lại một vùng ánh sáng trắng ở ngay trung tâm sảnh.

Trước ánh mắt theo dõi của mọi người, Phong Đằng tiện tay nhét ly rượu cho Tiết Sam Sam, tiến về phía Châu Hiểu Vi đứng đối diện, lịch sự mời cô ta nhảy, Châu Hiểu Vi ngại ngần đặt tay vào trong tay anh.

Hai người bắt đầu khiêu vũ.

Châu Hiểu Vi hôm nay đẹp rạng ngời, rất chú ý đến cách ăn mặc trang điểm của mình. Cô nàng mặc một bộ đầm bằng vải lụa trắng nhẹ nhàng, để lộ bờ vai trần, trước ngực có một lớp vải ren trong suốt, càng toát lên vẻ trong sáng và quyến rũ. Giữa mái tóc hơi xoăn là một chiếc vương miện nhỏ nạm đầy đá quý màu tím óng ánh, càng làm nổi bật vẻ yêu kiều xinh đẹp của cô nàng.

Cô nàng ngược lên nhìn người đàn ông cao lớn trước mặt, sống mắt trong sáng ngây thơ.

Sam Sam ngẩn ngơ đứng bên ngoài nhìn họ khiêu vũ, bất giác ánh mắt tập trung ở chỗ eo của Châu Hiểu Vi, móng vuốt của Đại boss đang đặt ở đó.

Không trong sáng! Quá là không trong sáng!

Chuyện khiêu vũ này rốt cuộc do tên háo sắc nào nghĩ ra vậy, quả thực là để cho nam nam nữ nữ ngang nhiên sờ mó lung tung thì có... Sam Sam kỳ thị, tâm trạng vốn dĩ đang rất vui mừng rất high bỗng trở nên hụt hẫng lạ lùng.

Trong sàn nhảy, Châu Hiểu Vi và Phong Đằng xoay liên tục với tư thế cực kỳ tao nhã, họ không chóng mặt, nhưng Sam Sam nhìn mà muốn chóng mặt.

Ừ ừ ừ, chắc chắn là do uống quá nhiều rượu, thôi ngồi xuống nghỉ ngơi một chút vậy.

Sam Sam đến bàn lấy ít thức ăn vặt rồi ngồi xuống ăn. Bổ sung năng lượng là nhiệm vụ hàng đầu, lúc này ngốc quá, còn nghe lời Đại boss mà đứng đắn ra ở đó cơ chứ.

Đang ăn thì bên tai bỗng vang lên một giọng nói.

“Cô Tiết!”.

... Người này hại cô ghen hai lần rồi.

Sam Sam ngẩng lên cười chào: “Anh Ngôn”.

Ngôn Thanh tỏ ra galant: “Không biết tôi có vinh hạnh được mời cô Tiết nhảy một bài không?”.

Sam Sam ngượng ngập: “À tôi... tôi không biết nhảy”.

Ngôn Thanh mỉm cười ân cần: “Vậy trò chuyện với nhau cũng hay”.

Anh vừa nói vừa ngồi xuống đối diện Sam Sam, Sam Sam quan tâm: “Cô Phong khỏe hơn chưa ạ?”.

Ngôn Thanh nghe cô hỏi Phong Nguyệt thì lại tỏ vẻ cảm kích: “Cô ấy không sao, bác sĩ bảo sức đề kháng của cô ấy khá tốt, mấy hôm nữa ra viện về nhà nghỉ ngơi bồi bổ rồi sẽ khỏi. Cũng nhờ có cô Tiết!”.

Hừm... Nghe anh ta cảm ơn, Sam Sam rất lúng túng, nhưng Đại boss đã không cho cô chối bỏ nên Sam Sam vội vàng tìm chủ đề khác: “Nghe nói cô Phong dạo trước ở bên châu Âu, về nước từ bao giờ vậy ạ?”.

“Châu Âu?”. Ngôn Thanh nói với vẻ lạ lùng: “Chúng tôi từng đi tuần trăng mật ở đó, có đến hai năm chưa đi rồi, cô cũng muốn đi du lịch? Nguyệt Nguyệt đợt trước cũng muốn đi nghỉ, hay là đợi cô ấy khỏe lại rồi hai người đi với nhau vậy”.

Sam Sam sững sờ.

Bản nhạc đầu tiên sắp kết thúc.

A May và Linda không ra khiêu vũ mà ngồi cạnh đó buồn chuyện. A May hâm mộ một vạn tệ tiền thưởng, trong giọng nói có vẻ không cam tâm, Linda nghe thì cười bảo: “Cậu không cam tâm cái gì, số tiền người ta bỏ ra gấp mười lần cậu”.

A May sững sờ: “Linda, bộ trang phục này của tớ không rẻ đâu”.

Linda phì cười, nhìn ra sàn nhảy, kể ra từng con số của các nhãn hiệu trên người Châu Hiểu Vi, sau đó hỏi A May: “Phục chưa?”.

A May lần này mới chịu khuất phục, thở dài: “Cô ta chẳng qua chỉ là một nhân viên quèn, đúng là chịu khó bỏ tiền ra thật”.

Linda nói về ẩn ý: “Không thế thì sao bấy được ‘chàng’”.

A May cười về hiểu ý. “Nhưng tớ dám cược rằng, cô ta có bỏ ra gấp mười lần nữa cũng vô ích thôi, cậu không thấy tổng giám đốc Phong ban nãy tiện tay đưa ly rượu cho Sam Sam à? Làm sao cô ta sánh được? Tớ nghĩ tổng giám đốc Phong chắc chắn sẽ mời Sam Sam nhảy điệu thứ hai”.

Bản nhạc đã tấu xong nốt cuối cùng, Phong Đằng buông tay, lịch sự gạt đầu một cái rồi định rời đi, Châu Hiểu Vi khẽ gọi sau lưng anh về gấp gáp: “Tổng giám đốc Phong”.

Phong Đằng dừng lại nhìn cô ta.

Bản nhạc thứ hai đã vang lên.

A May bàng hoàng phát hiện ra tổng giám đốc không mời Sam Sam nhảy cùng như cô tiên đoán, mà lại tiếp tục nhảy cùng Châu Hiểu Vi điệu thứ hai.

Những người khác cũng có vẻ ngạc nhiên, đều nghĩ rằng: Lẽ nào dung nhan xinh đẹp hôm nay của Châu Hiểu Vi đã khiến tổng giám đốc động lòng?

Ánh mắt đượm vẻ đồng cảm của mọi người đều nhìn về phía “bạn gái chính thức” Tiết Sam Sam đang bị bỏ rơi ngồi một góc, chỉ thấy cô dờ dẩn ngồi đó, dáng vẻ “hồn xiêu phách lạc”, rõ ràng đã bị shock cùng cực.

Thế nhưng trên thực tế, Sam Sam lại không hề hay biết về không khí lạ thường đó, và cả những ánh mắt “đặc sắc” của mọi người, thậm chí cô còn không biết bản nhạc thứ hai đã bắt đầu. Từ lúc Ngôn Thanh ra ngoài nghe điện thoại, cô đã giữ tư thế ngồi đó, hoàn toàn dờ dẩn.

Đại boss... lại lừa dối cô? Cô Phong căn bản không hề đi châu Âu! Vậy thì bữa trưa mấy tháng sau này là ai tặng?

... Lẽ nào là Đại boss?

Nhưng tại sao?

Viện có để bóc lột nô lệ? Hay là... hay là...

Sam Sam bỗng thấy vô cùng bất an, tim đập thành thịch, như thể có thứ gì đó sắp phá kén chui ra.

A a a! Không được không được, Sam Sam vội vàng nhét cái thứ đó trở vào. Cô chắc chắn đã uống nhiều rồi mới nghĩ linh tinh như thế! Rượu đúng là thứ xấu xa, lại còn khiến cô nảy sinh ra suy nghĩ quái gở như vậy.

Cô bất giác nhìn vào sàn nhảy, Phong Đăng và Châu Hiểu Vi vẫn đang khiêu vũ, và lúc đó Phong Đăng lại xoay lưng về phía cô, Châu Hiểu Vi nhìn thấy cô thì mỉm cười nhả nhẹn.

Sam Sam lại hoàn toàn không chú ý đến cô ta, cô nhìn bóng lưng cao ráo của Phong Đăng, cảm thấy đầu mỗi lúc một nặng, Sam Sam nghĩ hay là ra ngoài cho tỉnh táo vậy, cứ ở đây mãi sẽ tẩu hỏa nhập ma mất.

Thế là, những người nhiều chuyện lúc nào cũng quan sát động tĩnh đã nhìn thấy rõ ràng, sau nụ cười thị uy của Châu Hiểu Vi, Tiết Sam Sam “ghen tỵ” nhìn chằm chằm tổng giám đốc và Châu Hiểu Vi một lúc, sau đó “tức giận” đứng dậy, “hồn xiêu phách lạc” ra khỏi hội trường một mình.

18. Chương 18

Chương 18

Sam Sam đẩy cửa nhà hàng ra.

Gió lạnh bên ngoài rét thấu xương, Sam Sam run cầm cập, vội vàng rút vào bên trong.

Lạnh quá! Sao cô lại xuống đến đây trong vô thức vậy? Sam Sam ôm hai cánh tay trần trụi, run lấy bầy.

Nhưng về sớm cũng tốt, muộn rồi còn gì...

Đang suy nghĩ thì di động trong túi xách đổ chuông, Sam Sam lấy ra, thấy số nhấp nháy trên màn hình thì sững người, rõ ràng trong đầu nghĩ là sẽ không nghe, nhưng ngón tay không hiểu sao lại bấm vào nút nhận.

Giọng nói có vẻ không vui của Phong Đăng văng đến: “Cô đang ở đâu?”.

“... Đại sảnh phía dưới”.

“Chẳng phải đã bảo cô không được chạy lung tung rồi à?”. Phong Đăng lại càng bức bối, “Đợi đó, tôi xuống ngay”.

“Khoan, khoan, khoan, khoan”. Cảm giác Phong Đăng sắp cúp máy, Sam Sam vội vàng gọi anh lại. Dù sao cũng không chạy nổi, chỉ bằng chết sung sướng một tí, Sam Sam mặt dày nói: “Tổng giám đốc... anh có thể giúp tôi mang áo khoác xuống được không = =”.

Không lâu sau, Sam Sam thấy Phong Đăng cầm áo khoác của cô bước ra khỏi thang máy, ánh mắt sắc bén tìm ra cô ngay. Sam Sam vội vàng chạy đến, vừa cảm ơn vừa cướp lấy áo mình trong tay anh.

“Cô chạy xuống đây làm gì?”.

“Ừm... tôi đau đầu, muốn về nhà”. Sam Sam lúng túng nói.

Phong Đăng nhìn gò má đỏ ửng của cô, vẻ mặt dịu đi. “Tôi đưa cô về”.

Sau đó bước ra ngoài một cách dứt khoát không cho cô chối từ.

Sam Sam ngẩn ngơ một lúc rồi mới theo sau. Tổng giám đốc thật khách sáo quá... như thế cô sẽ nghĩ lung tung mất...

Sam Sam vẫn vừa nghĩ ngợi vừa lên xe.

Chiếc xe đua màu trắng lao vút trong màn đêm, hai người trong xe lại không hề trò chuyện.

Một lúc sau, cuối cùng Sam Sam không nhịn nổi nghi vấn trong lòng nên buột miệng hỏi: “Tổng giám đốc, anh Ngôn nói cô Phong mấy tháng gần đây không hề đi châu Âu”.

“Ừ”. Phong Đăng “ừ” nhanh - gọn - lẹ, nói: “Rồi sao?”.

Anh lại còn hỏi cô “Rồi sao”? Sam Sam trợn mắt nhìn anh, có người bị vạch trần lời nói dối mà còn thần nhiên thế ư?

Đại boss chắc chắn là lão yêu tinh ngàn năm!

“Thế... thế tại sao anh còn nói với tôi là cô ấy đi châu Âu?”.

Phong Đăng bình tĩnh nói: “Có không?”.

“Tất nhiên là có!”.

“Ồ”. Phong Đăng không chối, “Nói nhầm”.

Sam Sam = =

Đại boss anh có thể trợ trên thêm được không?

Nhưng có lẽ đúng là nói nhầm... Nếu không thì có lý do gì khiến Đại boss lừa mình chứ? Chẳng lẽ là để lừa cho cô cùng ăn cơm với anh?

Không thể nào...

Mà ý nghĩa của nó thì... thật sự càng không thể... Đối phương là Đại boss mà, cảm giác giống như cách cả một vũ trụ, một người ngoài hành tinh cách đây một vũ trụ... liệu có... có thích mình không?

Sam Sam đấu tranh trong đầu, trong xe lại yên tĩnh, đột nhiên, Phong Đăng lên tiếng với vẻ như thờ ơ: “Chuyện khiêu vũ cô đừng hiểu lầm”.

Châu Hiểu Vi không nhận chi phiếu, mà sau bản nhạc đầu tiên đã xin anh nhảy với cô ta bản thứ hai. Dưới vẻ mặt e thẹn của Châu Hiểu Vi ẩn giấu điều gì, Phong Đăng sao lại không nhận ra, nhưng nhảy thêm một bản cũng thay đổi được gì? Nhưng trong buổi tiệc chúc mừng năm mới này, đối với một nhân viên đã truyền máu cho Phong Nguyệt, anh lại không thể để cô nàng quá đau buồn, thế là đành bất đắc dĩ nhảy tiếp bản nhạc thứ hai.

Sau đó thì nhìn thấy Tiết Sam Sam bỏ ra ngoài.

Kinh nghiệm mách bảo Phong Đăng, Tiết Sam Sam chạy ra ngoài tuyệt đối không vì một lý do đơn giản nào đó, nhưng anh vẫn quyết định giải thích. Tuy sự giải thích của anh thực sự là hơi mơ hồ một tí, hơi khiên cưỡng một tí.

Sam Sam lại cảm động một cách sai lầm. Cô hoàn toàn không biết Phong Đăng và Châu Hiểu Vi nhảy bản thứ hai, cứ tưởng Phong Đăng giải thích với cô về bản nhạc đầu tiên.

Đại boss lại giải thích với cô về việc khiêu vũ với người phụ nữ khác theo thông lệ, bảo cô đừng hiểu lầm...

Chẳng lẽ chẳng lẽ... thật sự... thật sự...

Sam Sam nhất thời xúc động, hơi men xông lên, đầu óc nóng bừng và hỏi: “Tổng giám đốc, tôi có thể hiểu lầm là anh... anh thích tôi không?”.

Bàn tay đang giữ vô lăng của Phong Đăng khẽ nhúc nhích. Cái từ “thích” ấy hơi vượt ngoài dự đoán của anh, thế nhưng cô dám chủ động hỏi như vậy lại càng khiến anh bất ngờ hơn nữa.

Xem ra hiệu quả của ly rượu ấy không tồi chút nào.

Phong Đăng bất ngờ nhận ra anh không hề ghét kiểu dò hỏi đó của cô, nghiêng đầu sang nhìn cô, khóe môi hơi nhướn lên, “Hiểu lầm cũng chẳng sao”.

A... Tuy lời của Đại boss có lòng vòng một tí, nhưng ý anh là... anh thật sự thích cô?

A a a!

Sam Sam bỗng thấy luống cuống, dường như trong tích tắc tay chân không biết phải đặt đâu, không gian trong xe đột nhiên trở nên nhỏ hẹp, tiếng tim đập to đến mức có thể nghe thấy, mặt dần dần nóng lên, trong tim như có một bầy chim đang ca hót líu lo...

Im lặng một lúc lâu, Sam Sam nói: “Tổng giám đốc, anh có thể lái xe chậm một chút không ạ?”.

“Say xe?”.

“Không phải >_<, mà=”” là=”” quá=”” nhanh”.=“”>

Nhịp tim đập quá nhanh.

Thế là, chiếc xe đua đạt vận tốc cao nhất là hơn 300km/h đã di chuyển với tốc độ cực kỳ rùa bò đến dưới khu nhà mà Sam Sam thuê.

Xe vừa dừng, không khí trong xe bỗng trở nên mờ ám, trái tim bé nhỏ vừa bình tĩnh lại của Sam Sam lại đập loạn. Đúng lúc đó, Đại boss đột nhiên cúi xuống người cô...

Á! Anh muốn làm gì! Sam Sam căng thẳng nhìn anh chằm chằm...

“Căng thẳng thế làm gì?”. Ánh mắt Phong Đăng lấp lánh nụ cười, “Tôi giúp cô cởi dây an toàn”.

“Cách” một tiếng, dây an toàn đã mở, một sợi dây đàn trong đầu Sam Sam cũng đứt...

Dây an toàn...

Đại boss anh phục vụ cũng chu đáo quá nhỉ...

Cười he he để khóa lấp nổi ngượng ngùng, Sam Sam lắp ba lắp bắp: “Anh... ưm... tôi... anh khi nào... anh chưa bao giờ nói...”.

Phong Đăng vui sướng thưởng thức sự lúng túng luống cuống của cô, thông thả nói: “Chuyện này... chẳng phải là nên để người có ý đồ trước nói hay sao?”.

Là sao? Sam Sam đần mặt. Ý của Đại boss là cô có ý đồ trước với anh?

“Tôi?”. Sam Sam ngơ ngẩn chỉ vào mình, đàn chim lúc này còn hót véo von trong tim đã vỗ cánh phành phạch bay mất hút.

“Chẳng lẽ không phải?”. Phong Đăng lại tỏ vẻ uy hiếp mà Sam Sam quen thuộc.

Phong Đăng đùa giỡn Tiết Sam Sam đã thành quen, thế nhưng anh lại quên mất, chuột gan nhỏ có lẽ bình thường thì thấy mèo sẽ chạy mất, nhưng uống say rồi cũng dám đánh nhau với mèo!

“Tôi... tôi... tôi...”.

Trong tích tắc Sam Sam định khuất phục sự dọa dẫm của Phong Đăng theo thói quen, cô bỗng nhớ ra vấn đề mấu chốt!

Bây giờ là tổng giám đốc yêu đơn phương (?) cô chứ!

Vậy cô phải là lớn nhất mới đúng! Anh vênh cái gì mà vênh!!!

Sam Sam bỗng chốc thấy sung sướng hẳn, sự sung sướng đó không giống với vẻ vui sướng thẹn thùng của một cô gái, mà giống kiểu giai cấp công nhân nắm được bom nguyên tử trong tay!

Can đảm tăng vùn vụt! Đàn chim lại bay trở lại, ca hát rất tung bừng khí thế trong đầu Sam Sam: Vùng lên hỡi các nô lệ ở thế gian!!!

Đành phải thừa nhận rằng, quốc ca chính là quốc ca, tác dụng khích lệ lòng người vô cùng to lớn, Sam Sam đã được khuyến khích, cô nhìn thẳng Phong Đăng, nói với vẻ anh dũng lạ thường: “Tôi... tôi không hề thích anh!”.

Dưới vẻ mặt trong tích tắc trở nên sững sờ của Phong Đăng, Sam Sam nói luôn một hơi: “Vì tổng giám đốc anh quá ấu trĩ!”.

Cả thế giới lặng phắc.

Sắc mặt Phong Đăng đã không thể miêu tả bằng ngôn ngữ được, anh nghiêng rằng thốt ra ba chữ: “Tiết Sam Sam!”.

Sam Sam như nhìn thấy ngọn lửa hừng hực cháy trên đầu Đại boss.

Tôi... tôi sợ anh chắc!

Cùng lắm thì anh đuổi việc tôi thôi!

Sam Sam lắp bắp tiếp tục tuyên ngôn: “Nếu anh vì chuyện này mà đuổi việc tôi, anh càng ấu trĩ!”.

Phong Đăng ban đầu còn gồng cứng cơ thể, sau đó dần dần thả lỏng, nghe đến đó lại mỉm cười.

“Tôi sẽ không đuổi việc cô”.

Sam Sam thấy anh cười mà dựng tóc gáy, “Tôi... tôi phải về đây”.

“Ừ”. Phong Đăng mở cửa xe với vẻ thản nhiên.

Sam Sam vội vàng nhảy xuống, lúc đến cầu thang, Phong Đăng bỗng lên tiếng gọi cô lại.

“Sam Sam”.

Gì thế? Sam Sam do dự quay lại. Còn nữa, đừng gọi thân mật thế chứ, lúc này tôi mới từ chối anh mà.

Phong Đăng mở cửa xe, bước xuống, trong tay cầm áo khoác của cô.

“Cô lại quên cầm áo khoác rồi này”.

Anh tiến lại gần, Sam Sam đưa tay định đón lấy áo, nhưng rõ ràng anh không có ý trả cho cô. Anh đứng sững trước mặt Sam Sam, thân hình cao to bao trùm lấy cô, với tư thế gần gũi như vậy, anh cúi xuống nói: “Tiết Sam Sam, tôi có hai câu hỏi muốn hỏi cô”.

Sam Sam ngẩng lên nhìn anh.

“Mỗi ngày cô đến văn phòng tôi là tại sao, vì tôi ra lệnh? Mỗi ngày cô ăn cơm với tôi vì cái gì, vì tôi ra lệnh?”.

Sam Sam dờ dẫm nhìn anh, hơi men đã khiến cô không thể suy nghĩ được gì.

Nhìn cô chăm chú, sau đó anh đưa áo khoác cho cô. “Nghĩ kỹ đi, Sam Sam, chúc ngủ ngon”.

“... Chúc ngủ ngon”.

Sam Sam run rẩy đứng nhìn chiếc xe đua trắng biến mất trong màn đêm, một phần vì lạnh, một phần là do ánh mắt tổng giám đốc sao mà đáng sợ đến thế...

Nhưng bây giờ cô không thêm sợ anh! Sam Sam lại thấy hào khí ngàn ngạt.

Tổng giám đốc anh cứ đợi đó đi! Ngày mai sẽ cho anh biết thế nào là tiểu nhân đắc chí, à không đúng không đúng, cô không phải là tiểu nhân, chắc gọi là nông nô vùng lên gì đó...

Cũng không đúng!

Ôi thôi mặc kệ, mặc kệ! Tóm lại tâm trạng của cô đang vô cùng sáng khoái.

Sảng khoái chạy lên lầu.

Sảng khoái mở máy tính đánh boss.

Sảng khoái ngủ thiếp đi.

Lại mơ giấc mơ đó.

Vẫn là thảm cỏ xanh rì ngút tầm mắt.

Con hổ nhả thỏ trắng ra, đắc ý nói: “Thì ra em thích tôi”.

Thỏ trắng ngạc nhiên hỏi: “Sao anh biết?”.

Con hổ khoái chí vẩy đuôi: “Vì lúc này tôi ăn em vào tận tim tôi rồi”.

Con hổ này không có văn hóa gì hết, thỏ trắng khinh thường! Ăn vào rồi thì xuống dạ dày, chứ không phải vào tim.

Nhưng... cũng chưa chắc, dù sao hổ cũng là hổ chứ không phải là thỏ, chưa biết chừng hổ khác thỏ thì sao?

Thế thì, cái nơi mà khi này cứ gọi “thỏ trắng”, “thỏ trắng” kia... là trong tim của hổ ư?

Hổ vẩy đuôi, mời thỏ trắng: “Em có muốn đến vườn hoa của tôi không, vườn hoa của tôi rất đẹp rất lớn, rất thích hợp cho thỏ trắng ở đây, và còn rất nhiều cỏ ngon lành nữa”.

Rất nhiều cỏ ngon lành? Thỏ trắng động lòng nhưng vẫn ngần ngại: “Nhưng, nhưng...”.

“Nhưng cái gì? Nói mau!”. Hổ nóng nảy xòe móng.

“Nhưng anh không được ăn hiếp em”. Thỏ trắng nói rất dũng cảm: “Anh phải nghe lời em, không được bắt em làm cái này làm cái kia, vả lại anh phải ăn cỏ với em”.

“Ăn cỏ?”. Hổ có vẻ rất không tình nguyện.

“Đúng! Ăn cỏ”. Nếu không hôm nào đó hổ ăn thịt thỏ thì sao?

Thỏ trắng nói: “Không được kén cá chọn canh, không được ăn loại này mà không ăn loại kia”.

“Được thôi được thôi, anh nhận lời!”. Con hổ huơ huơ móng vuốt, nhận lời vẻ sảng khoái, “Vậy em có thể đến vườn hoa với anh không?”.

“Được”. Thỏ trắng gật đầu, đôi tai rủ xuống vì e thẹn.

“Em ngồi lên lưng anh, anh đưa em đi”.

“Vậy anh quỳ xuống đi, anh cao quá, em không lên nổi”.

Hổ ngoan ngoãn quỳ xuống thảm cỏ, thỏ trắng nhảy phốc lên, túm chặt lông trên lưng, nói rất oai vệ: “Hổ ơ, xuất phát thôi, chạy nhanh lên”.

Hổ công thỏ trắng chạy như bay qua thảm cỏ, băng qua dòng sông, xuyên qua cánh rừng, và sau cánh rừng là vườn hoa xinh đẹp của hổ.

Hổ nghĩ, đến khi tới vườn hoa rồi, nhất định phải nói với thỏ là...

Nếu một con hổ hung dữ với một con thỏ, có nghĩa là nó sẽ ăn sống nuốt tươi con thỏ đó.

Nếu một con hổ rất dịu dàng với một con thỏ, có nghĩa là nó sẽ nuôi thỏ mập ú ra, sau đó dần dần ăn sạch.

Còn nữa, nhất định phải khiến cho con thỏ dần dần thích ăn thịt...

Ánh trăng thành phố chiếu xiên xiên vào từng căn phòng ngủ chưa kéo rèm.

Sam Sam ôm gối, ngủ ngon lành dưới ánh trăng dịu dàng, khoe môi vẫn còn vương nụ cười ngọt ngào.

19. Chương 19

Chương 19

Sam Sam ngủ một mạch đến mười giờ hơn ngày hôm sau,

mở mắt ra, cô mơ mơ màng màng mặc đồ vào rồi lê đôi dép vào phòng vệ sinh theo quán tính, mơ mơ màng màng nặn kem ra bắt đầu đánh răng, đánh rồi đánh... đánh rồi đánh... đánh đánh đánh...

Đột nhiên, Sam Sam cắn phập lấy bàn chải!

Không... không thể nào...

Sam Sam ngẩng lên, mắt nhìn trần trời vào bóng mình trong gương.

Có phải cô vẫn chưa tỉnh ngủ không, nếu không thì là uống rượu say quá nên sinh ra ảo giác. Sao cô lại nhớ là... nhớ là tối qua tổng giám đốc tỏ tình với cô chứ? Mà cô lại còn... lại còn từ chối rất oanh liệt nữa?

Từ chối...

Sam Sam suýt nữa cắn đứt luôn bàn chải.

Vội vàng đánh răng, Sam Sam không cả thay áo ngủ mà chỉ khoác áo ngoài vào rồi lao xuống lầu. Thực ra cô cũng không biết mình chạy xuống để làm gì, chỉ do một sự xúc động xui khiến cô chạy xuống xem hiện trường vụ án xảy ra trong ảo giác.

Cũng may bên dưới không có ai, con đường nhỏ vắng ngắt, một phong cảnh tiêu điều điển hình của mùa đông. Sam Sam thần thờ đứng một lúc ở nơi Phong Đăng đậu xe đêm qua, nhìn mặt đất, rồi lại ngược lên nhìn trời...

Tuy mỗi một câu nói đều nhớ rất rõ, nhưng... nhưng chắc chắn là ảo giác...

Sao cô có thể to gan đi phản kháng tổng giám đốc chứ.

Không không, mấu chốt là, Đại boss sao có thể ám chỉ với cô cái gì được.

Sam Sam vừa thôi miên mình vừa đi lên lầu, gặp ngay bà bác phòng kế bên đi xuống, thấy cô, bà bác cười hỏi thăm: “Cô bé, định đi đâu thế?”.

Tuy rằng trong thành phố lớn, tình lãng giềng khá lạnh nhạt nhưng những cô gái như Sam Sam vẫn khá được mọi người yêu mến, lần nào gặp nhau cô cũng ngoan ngoãn chào hỏi, xách giùm đồ đạc, cứ như vậy nên cũng thân thuộc hết.

“Hi hi, đi ra ngoài à? Cháu đi chơi vòng vòng thôi”. Sam Sam nhận ra dáng vẻ cầu thả của mình quá kỳ quặc nên cười giả lả cho qua chuyện, ai ngờ bà bác lại sán lại vẻ rất nhiệt tình.

“Tối qua đưa cháu về là bạn trai của cháu à?”.

“Hả?”. Tối qua? Bạn trai? Sam Sam rùng mình.

“Dáng người cao lắm, mà cũng rất đẹp trai, có xe, hình như giàu có lắm?”.

“... ”.

Nụ cười của Sam Sam cứng đờ.

A a a!

Nội tâm Sam Sam kêu gào, cô lao về phòng mình, lao thẳng lên trên giường.

Không phải là ảo giác... Toi rồi toi rồi, cô lại dám từ chối lời tỏ tình của Đại boss, tỏ tình đó!!! Đại boss ơi sao anh tỏ tình cũng không hẹn trước chứ, cô rất dễ nông nổi mà!

Sam Sam nhất thời điên loạn quá mức, tâm trí rối bời. Nhưng, những vòng bong bóng nước cứ nổi “lục đục” trong tim đó lại là niềm vui sướng khó thể phủ nhận.

Có thích anh ấy không?

Sam Sam chưa bao giờ nghĩ đến vấn đề đó, thậm chí một ý nghĩ về chuyện đó cũng không. Nhưng nếu không có tí suy nghĩ gì thì cái thứ đang nổi phồng lên trong tim là gì đây?

Chết thật! Chuyện gì thế này, rõ ràng trước ngày hôm qua thì cô chẳng có tí suy nghĩ gì về Đại boss cơ mà...

Trong đầu lại ẩn hiện lời Phong Đăng nói.

Tại sao ngày nào cô cũng đến văn phòng tôi, là do tôi ra lệnh?

Tại sao cô lại ăn cơm cùng tôi, là do tôi ra lệnh?

Đương nhiên là do anh ra lệnh cho tôi!

Sam Sam trả lời rất nghiêm chỉnh đứng đắn trong lòng.

Nhưng lại có một tiếng nói đang yếu ớt biện bạch: Hình như cũng không hẳn là thế...

Vậy nên, thực ra cô luôn lừa người lừa mình, bịt tai trộm chuông?

... Chính Sam Sam cũng cảm thấy bản thân khó lý giải quá.

Nhưng mà nhưng mà... dù sao đi nữa, Đại boss cũng tỏ tình rồi.

Sam Sam đưa tay lên che mặt, cảm giác gò má nóng bừng, tiếng hát vui sướng trong lòng mỗi lúc một lạnh lẽo, thế là cô không nằm nổi nữa, lồm cồm bò dậy mặc quần áo mang giày thật nhanh vào.

Cô phải đến nơi đông người.

Ăn cơm, dạo phố, đi siêu thị, cho dù là đi đánh bóng mặt đường, làm gì cũng được, nếu không cô sẽ bị cảm xúc đang nở phồng lên này làm cho nổ tung ra mất.

Tim cô đã không chứa nổi nữa, nhất định cô phải xả hết cái thứ vô danh đang đầy ắp trong tim ra ngoài mới được.

Lúc đi trên phố, bước chân dường như cũng nhanh nhẹn nhẹ nhõm hơn trước, rõ ràng vẫn còn bước từng bước trên đường, nhưng trong đầu lại cảm thấy như mình đang bay nhẹ nhàng trên phố vậy.

Đầu óc trống rỗng theo dòng người ra khỏi bến xe điện ngầm, đứng trên quảng trường trung tâm kẻ qua người lại tấp nập, Sam Sam có phần lạ lẫm, sao mình lại đến đây trong vô thức nhỉ?

Nhưng, không quan trọng.

Lúc này đây đứng ở chỗ này, cô chỉ cảm thấy tất cả đều kỳ diệu biết bao.

Bầu trời tươi sáng.

Gió dịu dàng và ấm áp.

Mặt đất lát đá khi bước lên lại có cảm giác mềm mại như đi trên thảm cỏ.

Mỗi một thứ gì đó khi nhìn thấy lại vô cùng sinh động mới mẻ.

Ngay cả những ông cụ qua đường cũng đáng yêu nhường nào.

Sam Sam đi hết vòng này đến vòng khác trong khu mua sắm, cuối cùng mệt mỏi ngồi trên chiếc ghế dài ven đường thở hổn hển.

Tiết Sam Sam ơi Tiết Sam Sam, toi mày rồi, Đại boss chẳng qua chỉ tỏ tình vu vơ thôi, thế mà mày lại mê mẩn cả thế giới này!

Cứ thế, cô ngồi trên chiếc ghế dài giữa quảng trường lạnh giá, nhưng lại không hề cảm thấy lạnh, trên gương mặt thậm chí còn phủ một màn sương màu hồng đào nóng rực. Thần thờ ngồi một lúc, Sam Sam lòi đi động ra, lật tìm danh bạ rồi cúi đầu chờ dần nhìn hai chữ Phong Đăng.

Khi tâm trí bay bổng không biết đến mấy tầng mây, chuông di động bỗng nhiên réo vang.

Sam Sam run lên, tim đột ngột đập thành thịch, ngón tay cái run rẩy nhấn phím back, lúc nhìn thấy màn hình hiển thị hiện lên ba chữ “Lục Song Nghi” thì nhịp tim mới dần dần bình thường trở lại.

Cô nghe máy, nói bằng giọng có phần hụt hẫng và nhẹ nhõm: “A lô, Song Nghi à”.

“Sam Sam hả, dậy chưa?”.

“... Cậu tưởng tớ là cậu à = =”. Người suốt ngày ngủ nướng đừng có bon chen nói đến việc thức dậy với người đi làm chứ, vô ích thôi!

“Hê hê, tớ hỏi cậu này, năm nay bao giờ cậu về nhà?”.

“Chuyến tàu tối hôm cúng ông Táo ấy”.(*)

(*) Nguyên văn: “Tiểu niên” (đưa ông Táo về trời) còn gọi là “tiểu tuế”, “tiểu niên dạ”. Trong văn hóa cổ truyền Trung Quốc, ngày này khác nhau ở từng địa phương, phần lớn là hai ngày hai mươi ba và hai mươi bốn tháng chạp. Ở Hoài Bắc, An Huy lại là ngày mười lăm tháng giêng, ở Sơn Đông có nơi là ngày mồng một tháng sáu, còn có nơi là ngày mồng tám tháng chạp. Tối ngày hai mươi bốn tháng chạp, làm rượu ngọt kính tổ tiên, từ trong nhà ra đến ngoài cửa, suốt từ trong ra ngoài đèn đuốc sáng trưng, tiếng pháo hoa vang dội, không khác gì ngày tết, người địa phương gọi là ăn “tiểu niên”. Ăn “tiểu niên” ngoài việc “rót rượu kính tổ tiên” ra còn có phong tục quét dọn và cúng ông Táo (ND).

“Ồ ồ ồ, vậy tớ về sớm hơn cậu, hi hi, cậu về đúng đợt cao điểm mùa xuân đó, Sam Sam cậu bảo trọng nhé”.

Giọng điệu Song Nghi rất ư là “vui trên nỗi đau kẻ khác”, nhưng tâm trí Sam Sam giờ hoàn toàn không nghĩ đến, cũng không nghe kỹ cô nàng nói gì, gần như nói theo quán tính: “Song Nghi, tớ có chuyện muốn hỏi cậu”.

“Chuyện gì? Nói mau, tớ sắp đi ‘update’ bản thân đây”.

Sam Sam ngập ngừng nhưng lại không nói được, ấp úng một lúc lại bảo: “Thôi, cậu bận gì đi, về rồi tớ nói sau”.

“Nói ngay bây giờ!”. Song Nghi hậm hực, “Ghét nhất kiểu úp úp mở mở, đáng ghét y hệt viết truyện đến đoạn hồi hộp thì bỏ ngang ấy”.

“... Ờ”. Sam Sam ngần ngại, “Song Nghi, nếu có một người đàn ông rất giỏi, rất hoàn hảo tỏ tình với một cô gái rất bình thường thì phải làm sao?”.

“Ồ, nếu là tiểu thuyết thì cô gái gốc ghêch vội vàng nhận lời, sau đó tác giả có thể kết thúc được rồi, he he he”.

“... Nếu không phải là tiểu thuyết thì sao?”.

“Hả? Thế thì là trên trời rơi xuống một tấm thẻ vàng, mau mau nhặt lên!”. Song Nghi cười gian xảo, sau đó nói về đúng đắn, “Nhưng ngắm một lúc, sờ một lúc là được, sờ xong thì vứt nhanh”.

“Tại sao?”.

“Ngốc!”. Song Nghi tỏ vẻ sáng suốt, “Nhặt thẻ vàng có tác dụng gì, cậu có biết mật mã đâu!”.

20. Chương 20

Chương 20

Sam Sam cầm điện thoại chờ đợi.

Cô chưa yêu bao giờ, nhưng mấy năm đại học cũng từng thấy bạn bè trong phòng yêu đương. Một cô bạn cùng phòng đã nói, tìm bạn trai nhất định phải tìm người nào mà bạn thấu hiểu, đọc vị được, nếu không dù tốt mấy cũng phải suy đi nghĩ lại kỹ càng rồi mới quyết định.

Nói cách khác là, phải biết mật mã của anh ta.

Đại boss...

Đừng nói là mật mã, ngay cả nhập mật mã ở đâu cô cũng không biết nữa là...

Như thể có một chậu nước lạnh đổ ụp xuống đầu, tâm trạng vui vẻ của Sam Sam bỗng dưng nguội lạnh hẳn.

Song Nghi bên kia bỗng thông minh đột xuất, hỏi với vẻ ngờ vực: “Sam Sam, chuyện cậu kể không phải là chuyện của chính cậu đấy chứ?”.

“... Không phải”. Sam Sam lờ mờ chối ngay.

“Ha ha ha, tớ biết ngay không phải cậu mà, haizz, cậu giống tớ thôi, dù có nhặt được thẻ vàng thì chưa biết chừng còn là thẻ tín dụng mắc nợ nữa kia...”.

Sam Sam: “...”.

Cúp máy, Sam Sam không còn hứng thú dạo phố nữa, buồn rầu lê bước về nhà. Trên đường về ăn mì thịt bò nhưng lại chẳng thấy ngon tí nào, rõ ràng là cũng có đói, nhưng phần còn lại ăn mãi cũng không hết.

Sau đó lại là đi làm.

Liên tiếp mấy ngày, Sam Sam đều trải qua trong bận rộn và hoang mang.

Cô không lên lầu ăn cơm, Phong Đăng cũng không gọi cô, Linda và những người khác cũng chẳng thấy tin tức gì, chỉ có A May nhắn tin than thở, bảo phải tiếp đãi ai, ai, ai đó đến thị sát sắp bận chết đi rồi.

Hình như đó mới là thế giới bình thường, cuộc đời bình thường, nhưng Sam Sam bỗng dưng nhận ra thế giới như thế lại đáng ghét đến nhường nào, khiến con người mệt mỏi bất lực đến nhường nào.

Cũng may còn có chuyện khác có thể chuyển hướng chú ý.

Chủ nhà nơi cô thuê sắp bán nhà, hình như có việc gấp cần tiền nên không đợi đến sau Tết được, vậy nên Sam Sam bắt buộc phải dọn đi trước Tết. Nhưng gấp như vậy làm sao tìm ra nhà, hơn nữa cuối năm phải kết toán cũng rất bận, cuối cùng phải liên lạc với Đại Hoa - bạn cùng học đại học và nay cùng làm việc ở thành phố này, Đại Hoa đồng ý trong mấy ngày Tết sẽ cho cô gửi đồ đạc đóng gói sẵn ở đó. Còn về chuyện tìm phòng thì chỉ có thể đợi sau Tết mà thôi.

Vì chủ nhà hủy hợp đồng nên bồi thường cho Sam Sam hai tháng tiền thuê nhà, cũng phải đến mấy ngàn tệ. Một món tiền bất ngờ như thế, thường thì Sam Sam phải rất vui mới đúng, nhưng tiền vào tay rồi cô lại chẳng có cảm giác gì.

Ngay cả niềm vui cũng mệt mỏi biết bao.

Kết toán cuối năm đã xong thì Tết cũng sắp đến, mọi người trong phòng cuối cùng đã rảnh rỗi hơn, tụ tập lại bàn tán kế hoạch cho năm mới. Sam Sam kết thúc công việc xong, bắt giắc lại vào mạng trong vô thức.

“Tiết Sam Sam”.

“Click”. Nghe có người gọi cô, Sam Sam nhanh chóng đóng trang web lại.

“Ừa, Sam Sam, cậu lên mạng công ty làm gì vậy?”.

A Giai tinh mắt nhìn thấy ngay đầu của trang web cô vừa đóng chính là hình của tổng giám đốc họ đón tiếp các lãnh đạo cao cấp đến thị sát.

“Ừm...”. Thực ra cô cũng không biết để làm gì, vô thức mở nó ra thôi mà...

Sam Sam vội vã đánh trống lảng: “Có chuyện gì sao?”.

Nghe cô hỏi thế, gương mặt A Giai đột nhiên xuất hiện nụ cười nịnh nọt: “Sam Sam mừng mấy cậu về nhà nhỉ?”.

“Đêm cúng ông Táo ấy, vé ban đêm”.

Nhà Sam Sam ở tỉnh G, lúc về phải đi tàu hơn mười tiếng đồng hồ, lúc xuống tàu còn phải chuyển một chuyến xe, rất mệt mỏi, có lẽ đến nhà có thể ăn luôn cơm Tết được rồi.

“Là thế này, nhà tớ vốn định về quê, sáng ba mươi ấy, nhưng đột nhiên quyết định đi Hải Nam ăn Tết, cậu thấy đấy, bọn này cũng không có thời giờ đến ga tàu, lúc cậu đi có thể giúp trả vé được không?”.

“Ừ được, không sao”.

Sam Sam nhận lời ngay. Dù sao cô cũng đến ga tàu, trả vé cũng chỉ là chuyện nhỏ thôi mà.

A Giai cảm ơn rồi rít: “Ha ha, Sam Sam cảm ơn cậu nhé, lúc về sẽ khao cậu ăn”.

Đội đồng nghiệp đi rồi, Sam Sam lại chìm đắm vào thế giới nhỏ bé của mình.

Ngày mai sắp về nhà rồi, tổng giám đốc ơi, rốt cuộc anh là bông bột nhất thời hay là cao hứng nhất thời đây?

Trong văn phòng rất náo nhiệt, Sam Sam lại cảm thấy như cô đang cách không khí náo nhiệt ấy bởi một tầng kết giới trong suốt. Cô thần thờ một lúc rồi lấy di động ra, lặng lẽ bấm bốn chữ...

Năm mới vui vẻ.

Sau đó cài đặt thành tự động gửi tin vào tám giờ tối đêm Trừ tịch.

Người nhận là Phong Đăng.

Sau đó cô thở dài thườn thượt.

Cô đây có tính là chết đi sống lại không nhỉ?

Sợ gì chứ Tiết Sam Sam, cùng lắm thì Đại boss chỉ đùa mà thôi, nhưng nếu không làm rõ thì chỉ e năm nay cô khó sống rồi!

Cô không biết đó có tính là đang mở một đường sống ình, hay là kết thúc nữa, tóm lại, làm chuyện đó hình như cảm thấy thoải mái hơn một tí.

Chớp mắt đã tới kỳ nghỉ, hôm cúng ông Táo, Sam Sam đưa đồ đạc đã đóng gói sẵn đến chỗ Đại Hoa, sau đó kéo hành lý phóng thẳng ra ga tàu.

Năm nay là năm đầu Sam Sam đi làm, cũng là lần đầu tận mắt thấy đợt cao điểm tàu xe về Tết này. Năm ngoái tuy cũng phải từ trường về nhà, nhưng dù sao sinh viên cũng được nghỉ sớm, nào giống bây giờ, trong ga tàu thật sự ngay cả chỗ đặt chân cũng không có, không khí ồn ã đến mức khó chịu.

Sam Sam hơi hối hận vì tiết kiệm tiền mà không mua vé máy bay. Chen lấn đến chỗ quầy bán vé để giúp đồng nghiệp trả vé lại, thế mà ở ô trả vé cũng phải xếp hàng nữa.

Bên cạnh vẫn còn rất nhiều người chen chúc, liên tục hỏi người khác có vé đi đâu đi đâu không, ước chừng là muốn mua lại vé từ tay những người muốn trả vé. Trong đó có một người cứ hỏi xem có vé đến thành phố H không, Sam Sam bất giác liếc nhìn anh ta một cái.

Người kia vô cùng nhạy cảm, lập tức chạy lên hỏi Sam Sam: “Cô ơi, có phải cô muốn trả vé đi thành phố H?”.

Sam Sam gật đầu, người đó mừng rỡ hỏi: “Cô có mấy vé?”.

“Ba vé”.

“Tốt quá, tôi đang cần ba vé”. Người đó càng mừng rỡ, vội hỏi: “Cô có thể bán lại giá gốc cho tôi không, cả nhà chúng tôi đợi ở đây cả ngày trời rồi mà không có vé”.

Sam Sam nhìn nhà người đó quần áo cũ kỹ, có vẻ sống không dư dả lắm nên nói: “Tôi giúp trả vé cho người khác, anh đưa cho tôi bằng giá trả vé là được”.

Người kia lại trở nên do dự, nghi ngờ nhìn cô: “Vé của cô là thật chứ?”.

Sam Sam bức bối, không ngờ mình tốt bụng lại phản hiệu quả thế, lúc đó cũng không khách sáo gì: “Anh không cần thì thôi!”.

“Cần, cần”.

Người đó thấy cô nói thế thì vội vã đếm ra mấy trăm tệ.

Sam Sam nhận tiền cũng thấy khả nghi, nhìn kỹ tiền trong tay không vấn đề gì mới đưa vé cho anh ta. Người đó cầm vé rồi đi, Sam Sam kéo va li định vào siêu thị trong ga mua ít đồ để ăn dọc đường.

Chuyến tàu của cô còn hơn một tiếng nên cũng không cần vội, cô thông thả chọn mấy món ăn để trên quầy rồi xếp hàng tính tiền. Ai ngờ vừa thanh toán xong ra khỏi siêu thị, thì người mua vé của cô dẫn hai viên cảnh sát lao đến trước mặt, chỉ vào Sam Sam tức tối nói: “Chính là cô ta! Vé giả tôi mua từ tay cô ta!”.

Sam Sam dần mặt.

21. Chương 21

Chương 21

Tiết Sam Sam bị đưa về đồn cảnh sát, mới biết vé cô giúp đồng nghiệp đổi đã có vấn đề, ba tấm vé đó đều là vé giả.

Cô vội vàng khai báo thật thà, chủ động lôi di động ra định gọi cho A Giai, ai ngờ vừa sờ túi áo khoác lại không thấy điện thoại đâu. Cô thấy hoảng lên, lục tìm lung tung, kết quả vẫn không tìm ra, hơn nữa ngay cả ví tiền cũng biến mất.

Lúc này trong siêu thị mua đồ vẫn còn mà, sao chớp mắt đã biến mất rồi. Lẽ nào lúc này vội vội vàng vàng nhét vào túi nên rơi mất?

Sam Sam bỗng thấy mình thật ngu ngốc.

Lần này thì xong đời, tiền này thẻ này vé tàu này, tất cả đều ở trong ví cả. Không có vé tàu thì không tài nào chứng minh được cô là khách đi tàu cả. Tuy chứng minh nhân dân được đặt trong hành lý theo thói quen nên không bị mất, nhưng dường như nhiều nhất cũng chỉ có thể chứng minh cô không phải tội phạm chuyên nghiệp thôi.

Hơn nữa phải đền tiền cho người kia nữa.

Sam Sam hoảng loạn giải thích rồi rít: “Tôi thật sự không biết là vé giả mà”.

“Nguồn gốc? Tôi giúp bạn trả vé, cô ấy vốn định về quê, sau đó quyết định đi Hải Nam nên đưa vé cho tôi, nhờ tôi giúp trả lại”.

“... Tôi không biết cô ấy mua ở đâu, bây giờ không tài nào liên lạc được, di động của cô ấy tôi không nhớ số”.

“Công ty? Tôi là nhân viên của công ty Phong Đăng, đúng! Tôi có công việc, tại sao phải rảnh rỗi đi làm giả vé chứ”. Sam Sam cuối cùng cũng tìm ra chứng cứ có sức mạnh.

Công ty Phong Đăng rất nổi tiếng ở thành phố S, hai viên cảnh sát nhìn nhau, hỏi: “Cô định chứng minh thế nào?”.

Phong Đăng.

Tên của Đại boss nhảy vọt ra trong đầu cô, cô nhớ số của anh, nhưng... làm sao lại để anh biết chuyện mất mặt này được.

Sam Sam bất giác bỏ anh qua một bên, đầu óc rối bời suy nghĩ một lúc rồi nói: “Tôi nhớ số của một đồng nghiệp”.

Số của A May rất dễ nhớ, Sam Sam gọi cho A May bằng số của đồn cảnh sát, cũng may cô nàng không tắt máy nên đã gọi được.

“A lô, xin chào”.

“A May, tớ là Sam Sam”. Sam Sam cuống quýt hỏi: “Bây giờ cậu còn ở thành phố S không?”.

“Sam Sam? Còn, sao cậu lại gọi số này? Bây giờ chắc cậu lên tàu rồi hả?”.

“Chưa, xảy ra chút chuyện rồi”.

Bên A May hơi ồn ào, còn cả tiếng nhạc, hình như đang tiệc tùng gì đó, Sam Sam cũng mặc kệ, vội vàng kể mọi việc lại, rồi vô cùng hổ thẹn và ngượng ngùng, cô nói: “A May, bây giờ cậu có rảnh không? Nếu không bạn thì có thể mang chứng minh nhân dân đến một chuyến không, tớ đang ở đồn cảnh sát XX”.

“Đợi đó”. Hình như cô nàng đang bàn bạc gì với ai, rồi nhanh chóng quay lại nói: “Sam Sam cậu đừng lo, chuyện nhỏ, tớ đến ngay”.

Cảnh sát thấy cô liên lạc được nên tạm gác cô sang một bên để xử lý việc khác. Sam Sam cuối cùng cũng hơi yên tâm, thoải mái được một chút lại thấy vừa đói vừa mệt, sức cùng lực kiệt, vốn dĩ là sung sướng vui vẻ về nhà, bây giờ tàu đã đi mất, cô lại ở trong đồn cảnh sát gặm bánh mì khô không khóc.

Cũng may có một nữ cảnh sát tốt bụng, rót một ly nước nóng đem đến cho cô mới khiến cô tỉnh táo lại.

Cô lặng lẽ ăn xong, ngồi thẩn thờ một lúc rồi nhớ ra gì đó, mượn điện thoại cảnh sát gọi vào điện thoại mình. Quả nhiên máy đã tắt, Sam Sam biết chắc sẽ không tìm lại được nên càng rầu rĩ hơn.

Đợi khoảng một tiếng, cuối cùng đã có người tới, nhưng không phải A May mà là trợ lý Phương.

Anh trợ lý vẫn áo quần chỉnh tề như trước, nụ cười rạng rỡ. Sam Sam đứng dậy, ngạc nhiên hỏi: “Trợ lý Phương, sao lại là anh?”.

Trợ lý Phương mỉm cười giải thích: “Lúc cô gọi điện thoại thì A May và tôi đang dự tiệc, hôm nay A May uống hơi nhiều nên không thể để cô ấy đến đây”.

“Ồ, xin lỗi, làm phiền mọi người quá”. Sam Sam xấu hổ nói.

Trợ lý Phương an ủi: “Không sao, cô yên tâm, một lát sẽ về được thôi”.

Sam Sam gật đầu.

Cũng không biết anh ta làm thế nào mà rất nhanh, anh chàng mua vé giả kia đã hài lòng rời đi với số tiền bồi thường gấp đôi, người ta đã không truy cứu, cảnh sát chắc cũng thấy Sam Sam vô tội nên cũng mở lượng khoan hồng.

Sam Sam dè dặt hỏi: “Tôi đi được rồi sao?”.

Trợ lý Phương mỉm cười: “Ừ, trước khi đến đã mở lời trước rồi”.

Thì ra anh trợ lý lợi hại thế ư? Sam Sam đi theo ra ngoài, đầm đìa nước mũi cảm kích: “Cám ơn anh, trợ lý Phương, đợi Tết qua rồi tôi mời anh ăn cơm”.

Trợ lý Phương cười híp mắt ném ra một quả bom: “Cô Tiết không cần cảm ơn tôi, tổng giám đốc Phong đang ở trên xe ngoài kia, mời”.

Sam Sam chỉ thấy đầu gối mềm nhũn, bước chân đột ngột chậm hẳn: “Tổng... tổng giám đốc?”.

Trợ lý Phương hình như rất ngạc nhiên vì thấy cô bất ngờ: “Hôm nay chúng tôi và tổng giám đốc tham gia một buổi tiệc tối của một lãnh sự quán đóng ở thành phố S, cô Tiết không biết sao?”.

Vừa nói anh vừa mở cánh cổng to của đồn cảnh sát, Sam Sam bất giác nhìn ra ngoài, nhìn thấy dưới ánh đèn đường, trong những đóm tuyết bay lượn, bóng dáng cao ráo của Phong Đằng đang đứng dựa vào xe.

Hoàn toàn... hoàn toàn chưa chuẩn bị!

Câu chuyện che giấu boss từ trên trời rơi xuống này là sao đây, Sam Sam trong tích tắc chỉ cảm thấy nhìn thấy anh còn đáng sợ hơn là thấy chú cảnh sát nữa.

Sam Sam lê từng bước chậm chạp đến trước mặt Phong Đằng, cô bất giác sử dụng tư thế tiêu chuẩn của các bé nhỏ làm sai chuyện gì đó, đầu cúi gằm, tỏ vẻ vô cùng hối hận.

Ánh mắt dừng ngay trên chiếc áo khoác màu đen của anh, những đóm tuyết bay bay đậu trên người anh, Sam Sam không biết sao lại thấy trái tim như đang lẫng lẫng trôi, rõ ràng phút trước còn sợ sệt, bây giờ lại thấy le lói mong chờ.

Thế nhưng Phong Đăng lại không nói gì.

Ánh mắt anh dừng lại trên đỉnh đầu cô một lúc, sau đó rất tao nhã gẩy đóm tuyết trên người, lẳng lẳng lên xe.

Trợ lý Phương đặt va li của Sam Sam vào cốp sau xe, thấy cô còn đứng đó thì ho khẽ: “Cô Tiết cũng lên xe trước đi”.

“Ồ, vâng”. Sam Sam gật đầu bừa, do dự mấy giây rồi cương quyết trèo vào ghế phụ.

Trợ lý Phương lại ho: “Cô Tiết?”.

Sam Sam nhìn trợ lý Phương bằng ánh mắt van xin -cùng là nhân viên chắc trợ lý Phương anh cũng hiểu mà! Có nhân viên nào vừa bị tóm đến đồn cảnh sát còn dám ngồi cạnh sếp đâu.

Im lặng để có đến mấy giây, cuối cùng Phong Đăng nói ngắn gọn: “Lái xe”.

Trong xe có một khoảng thời gian yên tĩnh lạ thường, trợ lý Phương hiểu lòng người phá tan bầu không khí tĩnh lặng đó: “Tổng giám đốc Phong, tàu thì không bắt kịp rồi, anh thấy có nên đưa thẳng cô Tiết về nhà không ạ?”.

Sam Sam không nhận ra sự kỳ diệu của việc trợ lý Phương hỏi Phong Đăng chứ không hỏi cô, miễn cưỡng nói: “Có thể phiền anh đưa tôi đến khách sạn gần đó không?”.

Cô giải thích rằng nhà cô thuê chủ nhà đã sắp bán, chìa khóa cũng trả rồi, sau đó bạn cô chắc cũng sắp rời thành phố S về quê. Tiếp đó cô mới nhớ ra, ví tiền của cô cũng bị trộm rồi.

Đúng rồi! Sao cô lại quên mất chuyện chính nhỉ.

Trước mắt chuyện quan trọng nhất là gì, mượn tiền! Về những chuyện linh tinh của Đại boss thì đừng nghĩ nữa, mượn tiền là quan trọng nhất!

Cô không nên được cảm giác hối hận, lúc này ở đồn cảnh sát sao quên bằng mất chuyện này, bây giờ Đại boss ngồi phía sau, làm sao cô mở lời với trợ lý Phương được đây.

Còn nếu mượn Đại boss...

Thôi bỏ đi... tiền của tư bản, không phải ai cũng mượn được. T T

Sam Sam đang đau khổ nghĩ xem nên nói thế nào thì nghe Phong Đăng dặn trợ lý Phương: “Đến đầu đường kể thì cậu xuống xe về nhà đi”.

“Vâng”.

Cái gì??? Trợ lý Phương sắp đi? Sam Sam vẫn chưa kịp nghĩ phải ứng đối thế nào thì đã đến đầu đường, trợ lý Phương xuống xe, lịch sự chào tạm biệt Phong Đăng và Sam Sam, thanh thoi bỏ đi, để lại mình Sam Sam và Phong Đăng.

Sam Sam trở mắt nhìn anh ta bỏ đi mất, lòng càng tuyệt vọng, lẽ nào phải... phải mượn tiền của Đại boss thật ư?

Cửa xe lại mở ra, thân thể cao lớn đàn ông mang theo hơi lạnh băng giá ngoài kia, thông thả ngồi xuống cạnh cô, sự nam tính trong tích tắc phá tan tư duy về nhân dân tệ đang xoay vòng vòng trong đầu Sam Sam. Nhịp tim cô đột nhiên bất bình thường hẳn, nhảy đến nổi như thể trong lồng ngực có đến một ngàn trái tim vậy.

Sam Sam cảm thấy choáng váng, vội vàng mở hé cửa sổ để gió lạnh thổi vào một chút.

Phong Đăng không lái xe ngay, tay anh đặt hờ trên vô lăng, ánh mắt nhìn thẳng, “Tiết Sam Sam, cô không có gì để nói à?”.

Có chứ, chính là cho tôi mượn một ngàn tệ đi mà! Không, chắc ăn hơn là một ngàn rưỡi tệ! Nhưng, trước khi mượn tiền phải nói những lời quanh co đã, Sam Sam dè dặt tỏ vẻ quan tâm: “Tổng giám đốc à, anh có thể lái xe không? Chẳng phải là anh tham gia tiệc rượu đó sao? Lái xe sau khi uống rượu không tốt đâu TT”.

Phong Đăng nhìn cô, khóe môi nhướn lên một nụ cười nửa miệng, “Yên tâm, trường hợp này không cần tôi phải uống”.

“... Ồ...”.

Sam Sam tiếp tục nghĩ về một ngàn rưỡi tệ ới một ngàn rưỡi tệ...

“Ban nãy cô nói với cảnh sát, cô là nhân viên công ty Phong Đăng?”.

Tiêu rồi tiêu rồi, quả nhiên bắt đầu tính sổ cô chẳng?

“Vâng... vâng ạ”.

Phong Đăng hừ một tiếng lạnh lẽo: “Lúc này cô lại không quên tôi nhỉ?”.

Sam Sam vội vàng nắm bắt cơ hội tỏ vẻ thành tâm: “Tôi... tôi luôn ghi nhớ mình là một nhân viên của công ty...”.

“Ồ? Thế mấy hôm nay sao không thấy bóng dáng đâu?”.

Ủa, tổng giám đốc nói thế có được gọi là vừa ăn cướp vừa la làng không, mấy hôm nay rõ ràng anh biến mất mà? Chẳng liên quan gì tới tôi hết!

“Mấy hôm nay tôi luôn chăm chỉ làm việc mà, khụ khụ... thế nên anh có thể nể tình tôi cần mẫn, cho tôi mượn trước chút tiền tăng ca không =, qua Tết sẽ trả anh”.

Cuối cùng cũng nói ra! Sam Sam thở phào.

Phong Đăng liếc nhìn cô: “Vị tiền và di động đều mất rồi?”.

Sam Sam vội vàng gật đầu.

“Muốn hỏi mượn tiền tôi?”.

Tiếp tục gật mạnh đầu.

“Tiết Sam Sam, tiền của tôi không dễ mượn được đâu”. Giọng anh bỗng trở nên nguy hiểm, “Cô nghĩ kỹ xem rốt cuộc cô phải nói gì”.

Nếu Sam Sam lúc đầu còn hơi mơ hồ thì câu “nghĩ kỹ xem” cuối cùng đã thức tỉnh cô, gọi cô nhớ lại hồi ức trước đó không lâu.

Hôm ấy trước khi đi, anh cũng bảo cô nghĩ cho kỹ đấy thôi.

“Ngày nào cô cũng đến văn phòng tôi là vì sao, vì tôi ra lệnh? Mỗi ngày cô ăn cơm cùng tôi là vì sao, vì tôi ra lệnh?”.

“Nghĩ cho kỹ đi, Sam Sam”.

Anh... anh đang ám chỉ chuyện đó?

Mấy câu ấy đương nhiên cô đã suy nghĩ, nhưng cô thực sự cảm thấy là bởi anh ra lệnh cho cô mà... Ít nhất thì ban đầu là thế, nhưng nghĩ bằng đầu ngón chân cũng biết, câu trả lời ấy sẽ không mượn được tiền...

Haizz, sao cô ngốc nghếch đến thế, cứ nghĩ cho ra một đáp án để ứng phó với Đại boss đã. Nhưng cũng không trách cô được, ai bảo mượn tiền còn phải chơi trò đánh đố nhau làm chi.

Chiếc xe đã chậm chậm lướt đi.

“Chuyện đó, tôi nghĩ rồi, nghĩ rồi...”. Thấy một khách sạn rẽ tiền đã lướt qua, Sam Sam cuống lên.

“Vì sao ngày nào tôi cũng đến văn phòng anh, vì sao ngày nào cũng ăn cơm với anh, không phải vì anh ra lệnh cho tôi! Mà là vì... vì...”.

Sam Sam vừa kéo dài thời gian bằng màn lặp lại câu hỏi một cách trơ trẽn, vừa vắt kiệt đầu óc ra, cuối cùng cái khó ló cái khôn, cô buột miệng.

“Bởi vì tôi mê sắc đẹp!”.

Sam Sam cảm giác cô vừa nói xong, cả thế giới đều tĩnh lặng, chiếc xe hàng hiệu tính năng cực tốt trong tích tắc hình như bị lệch hướng, tuy tốc độ thì nhanh kinh khiếp...

Cô đã không dám nhìn Đại boss nữa, trong khoảnh khắc cảm thấy chính mình cũng bị chấn động. Lúc này chắc cô bị trúng gió chẳng, sao trong tích tắc đầu cô lại nghĩ ra cái từ này chứ...

Nhưng... có lẽ đây mới là sự thực?

Người luôn trầm tĩnh như Phong Đăng cũng chẳng nói nổi câu nào, một lúc sau, giọng anh mới vang lên, mang theo một vẻ u ám khó đoán: “Ồ? Tốt lắm, nhưng nếu đã là mê sắc đẹp thì sau đó là thế nào?”.

Sam Sam suy nghĩ một lúc mới hiểu “sau đó là thế nào” mà anh nói là chuyện cô từ chối anh, Đại boss anh nói gì cũng không thể thắng thắn một chút hay sao. = =

Nhưng cũng đúng, nếu cô đã mê sắc đẹp thì sao lại từ chối Đại boss cơ chứ.

Quả nhiên nói dối một câu thì sẽ có vô số những lời nói dối đang đợi bạn nói nốt. = =

Tiết Sam Sam bỗng nghĩ, lẽ nào nói rằng hôm đó cô uống say nên nói cho sướng ư? = = Câu đó gần đúng với sự thật nhất, nhưng nói ra chắc chắn sẽ bị Đại boss vút thì thề ra nơi đồng không mông quạnh cho xem. = =

Sam Sam muốn khóc quá. Mượn tiền mà sao khó thế, có một ngàn rưỡi thôi mà!

Có đáp án nào vừa nịnh nọt được vừa hợp lý không? Sam Sam nhanh chóng vắt kiệt số tế bào thần kinh ít ỏi còn sót lại trong đầu, cuối cùng nảy ra một ý, đúng là mừng muốn rơi lệ: “Chuyện đó, tổng giám đốc ạ! Thực ra tôi đang... đang muốn mà làm bộ đó”.

22. Chương 22

Chương 22

Lại tĩnh lặng.

Lần này chiếc xe như đã dự phòng trước, vẫn lao đi rất vững vàng trên con phố lớn. Đèn đường lướt nhanh ra phía sau, về mặt Phong Đăng lúc âm u lúc tươi tỉnh, biến ảo khôn lường.

Một lúc sau.

“Chúc mừng cô, Tiết Sam Sam, câu trả lời này tôi rất hài lòng”.

Giọng anh đều đều không tình cảm, giống như rít qua kẽ răng vậy. Trái tim nhỏ bé của Sam Sam run rẩy, Đại boss có hài lòng thật không?

“Nên tôi sẽ nói cho cô biết một tin tốt lành”.

“Gì ạ?”.

“Vốn dĩ tôi định đưa cô đến khách sạn, sau đó tiền phòng sẽ trừ vào tiền lương của cô. Bây giờ tôi đã đổi ý định”.

Ừ, Sam Sam nhìn anh vẻ mong chờ, lẽ nào vì cô nịnh nọt, không không, là lời thật lòng... mà chuyển sang trừ vào tiền lương anh?

“Mấy ngày này cô sẽ ở chỗ tôi”.

Sam Sam đần mặt, một lúc lâu sau mới run lấy bầy hỏi: “Tổng giám đốc... ở... ở... ở chỗ anh là sao?”.

Phong Đăng đã chẳng buồn trả lời. Anh nhấn phanh xe, quay đầu xe lại, lái đi theo hướng ngược lại.

Sam Sam đã giữ trạng thái chờ đợi một cách hoàn hảo suốt đoạn đường.

Chiếc xe lên cầu rồi lại xuống cầu, rẽ hai lần, xung quanh bỗng nhiên tĩnh lặng lạ thường. Hai bên đường là những gốc cây cao to đều tăm tắp, thấp thoáng những ngôi nhà sau đó, bỏ lại sự ồn ào của đô thị. Một

lúc sau chiếc xe lại rẽ vào một con đường cây xanh sạch sẽ, ở cuối bức tường dài bao bọc đã thấy cánh cửa sắt hoa văn hiện ra trong tầm mắt.

Sam Sam bỗng hoàn hồn lại: “Khoan khoan khoan khoan, tôi vẫn chưa nhận lời mà”.

Phong Đăng thần nhiên: “Cô có chắc là bây giờ xuống xe?”.

Sam Sam nhìn xung quanh, gọi xe... Ở đây mà có người cần gọi xe sao. Sam Sam ủ rũ: “Tổng giám đốc, ngày nào anh cũng đi làm xa thế ư?”.

“Đây là nhà cũ, thường ngày tôi không ở đây”.

Nhà cũ?

Chắc không phải là nơi ở chung với bố mẹ chứ? Lẽ nào sẽ gặp bố mẹ của boss ư? Sam Sam vừa lên tinh thần, bỗng nhớ đến đám đồng nghiệp đã từng buôn chuyện rằng bố mẹ boss đã gặp tai nạn xe cộ qua đời từ mười mấy năm trước, còn chủ tịch nuôi dưỡng hai anh em họ năm ngoái cũng đã tạ thế. Chắc vì thế mà anh mới không thường về đây chăng?

Sam Sam bỗng không biết phải nói gì nữa.

Trong lúc im lặng, chiếc xe đã chạy ngang cánh cửa sắt, cả ngôi nhà bỗng sáng bừng lên khi họ vào, Sam Sam vừa định sẽ không nhìn ngó lung tung, bây giờ lại không tự chủ được mà bị thu hút sự chú ý.

Phong Đăng dừng xe, “Xuống đi”.

Sam Sam xuống xe với anh, luống cuống đi qua con đường nhỏ rợp bóng cây, tuy hai bên đường có hàng đèn nhỏ xinh chiếu sáng, nhưng vẫn không thể nào nhìn rõ hết mọi thứ xung quanh. Sam Sam chỉ thấy áp lực quá lớn... Đến khi thấy ông quản gia trong truyền thuyết đang đứng thẳng ở cửa chờ đón họ thì áp lực càng lớn hơn nữa.

Quản gia nhà giàu gì đó, đúng là thiết bị phối hợp tiêu chuẩn của nhà tư bản mà. = =

Nhưng nếu nhìn mọi thứ hiện tại bằng cảm giác khi xem ti vi, thì vẫn còn ổn. = =

Sau khi vào nhà, lập tức có người phục vụ rất chu đáo, Sam Sam thay dép lê, đầu ngón chân ngọc ngậy bắt an trong đôi dép, cô hỏi Phong Đăng: “Tôi có thể dùng điện thoại được không, tôi muốn gọi điện báo với mẹ một tiếng”.

Phong Đăng gật đầu, tiện tay đưa di động của anh cho cô.

Ủm... cô chỉ muốn mượn máy bàn...

Sam Sam đành nhận lấy rồi đi ra xa, gọi điện thoại về nhà. Bà Tiết nghe máy.

“A lô, mẹ ời”.

“Sam Sam?”. Bà Tiết rất lạ lùng, “Sao con lại gọi điện vào giờ này, đang ở trên tàu phải không”.

“Không ạ...”.

Sam Sam rầu rĩ kể lại sự việc, đương nhiên không dám nói là mình bị đưa vào đồn cảnh sát, chỉ nói là ví tiền và cả vé tàu đều bị trộm mất. Cùng lắm thì bị mẹ mắng ột trận, Sam Sam ngoan ngoãn đợi nghe giáo huấn.

Bà Tiết dạy dỗ đủ rồi thì hỏi: “Vậy bây giờ con ở đâu?”.

“Ủm... con ở... nhà đồng nghiệp”.

Nhà đồng nghiệp?

Phong Đăng đang nghe bác Vương nói thì bất giác lơ đãng hẳn, còn bác Vương cũng dừng ngay lại.

Phong Đăng hoàn hồn lại: “Bác nói tiếp đi”.

Sam Sam gọi điện xong, nhớ đến chuyện về nhà nên bất giác thấy khó xử. Bây giờ vé tàu chắc chắn là không mua được rồi, chỉ có thể đặt vé máy bay, nhưng vé máy bay đặt thế nào đây? Số điện thoại là bao nhiêu?

Cô đứng một bên đợi Phong Đăng và ông bác quản gia kia nói chuyện xong, mới tiến lên hỏi một cách thận trọng: “Tổng giám đốc, anh có biết đặt vé máy bay thế nào không?”.

Chuyện đặt vé làm sao cần đến tổng giám đốc nhúng tay vào, tất nhiên là anh cũng không biết. Anh nhìn quanh thăm mệt mõi dưới mắt Sam Sam, “Đi nghỉ đi, chuyện đặt vé không cần cô lo”.

Rồi quay sang dặn dò ông quản gia: “Đặt một vé máy bay sáng mai đến tỉnh G”.

Sam Sam ngượng ngùng nói với ông quản gia: “Làm phiền bác quá”.

Ông quản gia tỏ vẻ nghiêm túc như thể đó là chuyện ông nên làm, lấy sổ tay ra cẩn thận ghi lại số chứng minh nhân dân của cô, rồi gọi một cô gái trẻ đến, “Tiểu Chu, đưa cô Tiết đến phòng khách lầu hai”.

“Ở phía đông đi”. Phong Đăng tỏ ra hồ hững nói thêm một câu.

Một cô gái mặt tròn tiến đến, nghe Phong Đăng nói vậy thì tỏ ra hơi lạ lùng, nói với Sam Sam với vẻ khách sáo vô cùng: “Cô Tiết, xin mời theo tôi”.

Tiểu Chu kéo va li đến cuối hành lang lầu hai, đẩy cửa ra rồi quay lại cười tươi rói: “Đến rồi, cô Tiết”.

Cô nàng bật đèn, căn phòng ngủ rộng rãi thoáng đãng đột ngột xuất hiện ngay trước mắt, Sam Sam không kìm được: “Đẹp quá”.

Tiểu Chu cười nói: “Trong tất cả các căn phòng, chỉ có phòng này là bố cục giống với phòng ngủ của ngài Phong thôi”.

Sam Sam ngẩn người, “Thế à?”.

“Vâng, phòng của ngài Phong ở lầu ba, cũng đúng ở vị trí này”. Tiểu Chu chỉ lên trần nhà, “Phong cảnh ở hướng này là đẹp nhất, buổi sáng cô Tiết có thể mở cửa sổ ngắm nhìn, tiếc là tuyết chắc ngừng rơi rồi, nếu không thì cảnh tuyết sáng mai sẽ rất đẹp”.

Tiểu Chu vừa nói vừa nhanh nhẹn đặt gọn hành lý vào, sau đó lại xuống lầu dưới giúp cô mang một ly trà sữa nóng lên.

“Cô Tiết còn việc gì cần dặn tôi làm không?”.

Sam Sam vội vàng lắc đầu, “Không, cảm ơn cô”.

Tiểu Chu cười nói: “Cô Tiết khách sáo quá, vậy tôi xin phép xuống trước, có việc gì thì gọi điện thoại nội bộ cho tôi”.

Đợi cô nàng đi rồi, Sam Sam mới tự nhiên đi vòng quanh căn phòng ngắm nghía. Đó là một căn phòng rất rộng rãi, phòng đọc sách, gian treo quần áo đều có đủ, bên ngoài còn có ban công rất rộng, ngoài đó bày một bộ ghế sofa trắng muốt, trông thấy chỉ muốn nằm lăn ra.

Sam Sam bật chiếc đèn nhỏ ngoài ban công, ngồi xuống ghế sofa, ngược lên ngắm tất cả, trong lòng bỗng cảm thấy hơi phiền não.

Haizz, ban công nhà boss còn to hơn cả nhà cô... thật khiến người ta tuyệt vọng...

Cô bất giác thấy thật sự ỉu rũ đến tận mấy giây vì sự khác biệt giữa hai người. Nhưng cấu tạo sinh lý của bạn Tiết Sam Sam đã mặc định là nổi thương cảm của bạn không tồn tại được lâu, cứ thấy không vui là đại não bắt đầu đình công, cơn buồn ngủ lại ập đến. Sam Sam ngáp một cái, đứng dậy rồi loạng choạng trèo lên giường ngủ.

Sau đó chỉ trong chớp mắt, cô đã ngủ say sưa ngon lành rồi.

Đèn trong phòng khách lầu dưới vẫn sáng.

Phong Đăng không thường xuyên về đây, lại là cuối năm, rất nhiều việc cần xử lý, dặn dò công việc xong, khi lên cầu thang, anh bỗng dừng lại, quay người nói với bác Vương đứng dưới: “Vé máy bay cho cô ấy đặt vào mừng một nhé”.

Bác quản gia sững người, nhưng lập tức gật đầu tỏ ra hiểu ý: “Vâng”.

Phong Đăng tỏ vẻ thản nhiên đi lên lầu, lúc đi ngang lầu hai, khoe môi anh thấp thoáng một đường cong khó nhận thấy.

23. Chương 23

Chương 23

Sam Sam ngủ một giấc ngon lành, hôm sau thức dậy mọi xui xẻo đều tan biến hết, tinh thần cao gấp trăm, sinh khí nâng gấp bội.

Rửa ráy xong đẩy cửa ra ngoài, Tiểu Chu đã đứng đợi sẵn, thấy cô liền tiến đến, cười tươi chào hỏi: “Cô Tiết, chào buổi sáng”.

Sam Sam vội vàng đáp lại: “Chào buổi sáng”.

“Cô Tiết bây giờ đến nhà ăn dùng bữa sáng phải không?”.

“Ừm...”. Sam Sam hơi do dự, làm khách nhà người ta, như thế liệu có tùy tiện quá không.

Tiểu Chu hiểu ý cô, nói ngay: “Ngài Phong đã dặn dò, nếu cô Tiết dậy thì dẫn cô đến đó. Cô Phong cũng đến rồi”.

“Cô Phong?”. Sam Sam hơi ngạc nhiên.

Tiểu Chu gật đầu, “Vâng, sáng sớm cô ấy đã đến đây”.

Phong Nguyệt khuấy cháo trong bát nhưng không muốn ăn, vốn dĩ cô đến đây từ sáng sớm không phải vì bữa sáng, lại khuấy thêm hai vòng nữa, cuối cùng không kìm nổi.

“Anh, năm nay cô Tiết định ở lại ăn Tết với chúng ta?”.

Phong Đăng liếc nhìn cô: “Tin tức của em cũng nhanh nhạy quá nhỉ”.

Phong Nguyệt có vẻ ngại ngùng, gọi một tiếng: “Anh”.

“Sao?”.

“... Anh thích cô Tiết sao?”.

Vừa hỏi câu đó xong, chính Phong Nguyệt cũng thấy kỳ quặc. Người như ông anh cô, nếu ghép với “thích” hay gì đó thì thực sự không hợp tí nào, nhưng làm sao giải thích tình huống hiện giờ đây?

Ông anh cô lại dẫn một cô gái về nhà ăn Tết...

Tuy cũng biết họ đã quen nhau mấy tháng rồi, nhưng Phong Nguyệt vẫn nghĩ rằng, chuyện này còn hy hữu hơn một đại gia nào đó trong ngành quen một ngôi sao nào đó rồi kết hôn trong vòng mấy ngày nữa.

Phong Đăng không phản bác gì, rõ ràng không có ý trả lời.

“Anh, em quan tâm anh mà”. Phong Nguyệt nhìn anh, nghiêm túc nói: “Em biết anh không thích nói với em những chuyện này, nhưng em bắt buộc phải biết anh nghĩ thế nào, anh nhất định phải để em yên tâm. Như lúc đầu em và Ngôn Thanh muốn kết hôn, em không ngăn cản anh điều tra về Ngôn Thanh vậy, vì em cũng bắt buộc phải để anh yên tâm, vì chúng ta là người thân duy nhất của nhau trên thế gian này”.

Phong Đăng thở dài: “Cô ấy không đáng ghét”.

“Vậy hai người đang yêu nhau, rồi sẽ kết hôn ư?”.

Phong Đăng khựng lại, “Em nghĩ nhiều quá đấy”.

Phong Nguyệt dè dặt: “Anh, chắc anh không đùa giỡn con gái nhà người ta đấy chứ”.

Phong Đăng cắt ngang với vẻ không vui, “Anh cũng không thích làm những chuyện vô ích”.

“Tốt thôi”. Phong Nguyệt từ bỏ vấn đề đó, ông anh cô một khi đã trả lời qua loa thì có nghĩa là cô chẳng thể hỏi được gì cả. Cô chuyển hướng: “Em cứ nghĩ anh sẽ tìm cho em một bà chị dâu môn đăng hộ đối”.

Phong Đăng nói gọn: “Hôn nhân liên minh không mang lại nhiều lợi ích cho anh, Phong Đăng cũng không cần chuyện đó lắm”.

Phong Nguyệt lắc đầu, nói: “Em không có ý đó, em cũng không để tâm, nếu không em cũng không lấy Ngôn Thanh. Em nghĩ thế là vì những cô bạn gái trước kia của anh gia thế đều rất tốt”.

“Trùng hợp mà thôi”.

Cũng đúng, trước kia anh cô cũng chỉ có hai cô bạn gái, cũng không thể nói là có quy luật gì được. Nhưng nhắc lại thì, sau khi ông nội qua đời thì anh của cô vẫn phòng không đến tận bây giờ. Phong Nguyệt thăm dò: “Thế nếu anh không quan tâm đến chuyện gia cảnh thì tại sao anh cứ không chấp nhận Lệ Trữ?”.

Lệ Trữ?

Phong Đăng có vẻ lạ lùng: “Sao lại nhắc đến cô ấy?”.

“Lệ Trữ lớn lên cùng chúng ta, anh đừng nói là anh không biết chuyện cô ấy luôn yêu anh nhé”. Phong Nguyệt than vãn. Nguyên Lệ Trữ là cháu nội của lão bộc trong gia đình, cùng tuổi với Phong Nguyệt, hai người cùng lớn lên bên nhau, cũng học cùng trường, Phong Nguyệt luôn xem cô là chị em tốt.

Phong Đăng nói: “Phong Nguyệt, cô ấy lớn lên với em, không phải với anh”.

“Nhưng trước khi lên cấp ba, cô ấy vẫn luôn sống ở đây”.

Phong Đăng có vẻ không vui: “Anh nghĩ là em đến nói với anh về Tiết Sam Sam chứ không phải là Nguyên Lệ Trữ”.

Phong Nguyệt biết anh không muốn nói đến vấn đề đó nữa nhưng đã được người ta nhờ cậy từ lâu nên phải có một câu trả lời thỏa đáng.

“Em chỉ muốn biết anh có gì không hài lòng về Lệ Trữ”.

Phong Đăng liếc nhìn cô: “Phong Nguyệt, anh có rất nhiều điều không hài lòng về Tiết Sam Sam, nhưng với Nguyên Lệ Trữ, không có gì phải bất mãn cả. Em hiểu không?”.

Phong Nguyệt im lặng, sau đó thở dài. Vì không quan tâm nên không có chuyện gì để bất mãn, còn Tiết Sam Sam vì đã để ý nên anh cô đương nhiên sẽ dùng “đại pháp kén chọn” gia truyền, nên có rất nhiều điều không hài lòng.

Xem ra hết cách rồi. Thực ra cô cũng rất có thiện cảm với Tiết Sam Sam, nhưng phải giải thích thế nào với Lệ Trữ đây. Phong Nguyệt đảo mắt, “Anh, em có thể hỏi là, tiêu chuẩn chọn bạn gái của anh là gì không?”.

“Hiểu biết, không phiền phức là được”. Phong Đăng lơ đãng.

Quá là qua loa rồi, Phong Nguyệt bất mãn: “Con gái ngoan hiền hiểu biết chẳng phải rất nhiều hay sao? Anh chia tay với bạn gái trước cũng lâu lắm rồi, tại sao đến giờ mới chọn ở bên cô Tiết?”.

“Thế nên cô ấy là đặc biệt”.

Phong Nguyệt lập tức truy hỏi: “Cô ấy đặc biệt chỗ nào?”.

Phong Đăng không trả lời ngay, anh nâng ly rượu lên nhấp một ngụm một cách tao nhã, sau đó mới thông thả nói: “Cô ấy đặc biệt, dễ ăn”.

“Hả?”. Phong đại tiểu thư nghi ngờ tai mình có vấn đề, chớp chớp mắt, sững sờ.

Cuộc trò chuyện đã kết thúc trong sự bàng hoàng của cô Phong, khi nhân vật nữ chính trong câu chuyện của họ xuất hiện ở phòng ăn, cô Phong đã tạm thời phục hồi lại nguyên trạng.

Cô tươi cười chào Sam Sam: “Sam Sam, mau đến ăn sáng”.

“Cô Phong”.

“Ôi trời, tôi gọi cô là Sam Sam, cô lại gọi tôi là cô Phong, đau lòng quá đi mất”.

“A?”. Sam Sam rõ ràng không ứng phó nổi sự thân mật đột ngột đó, bất giác nhìn Phong Đăng. Phong Đăng nói: “Ngồi xuống ăn đi, ăn sáng lúc bảy giờ, sau này đừng đến trễ”.

“Vâng”.

Sam Sam ngồi xuống ăn cơm, nhất thời không chú ý đến hai chữ “sau này”, cô Phong hôm nay đặc biệt nhạy cảm, lập tức cười mờ ám với ông anh.

Phong Đăng vờ như không nhìn thấy.

Lúc này bác Vương cùng người giúp việc mang thức ăn lên, báo cáo với Phong Đăng: “Cậu chủ, vé máy bay đến tỉnh G hôm nay đã không đặt được nữa, chỉ có vé tám rưỡi sáng mai”.

Phong Đăng nhìn Sam Sam.

Tuy Sam Sam thất vọng, nhưng cũng là việc trong dự tính nên cô vội gạt đầu tỏ ý cảm ơn.

Phong Đăng gạt đầu với bác Vương.

“Khoan đã...”. Phong Nguyệt định nói cô có thể giúp đặt vé, nhưng vừa lên tiếng đã thấy ánh nhìn của Phong Đăng phóng tới.

Cô lập tức nín thinh, thầm mắng mình là heo! Chẳng lẽ cô đặt được mà anh cô không đặt được hay sao? Ông anh rõ ràng là có dụng ý mà.

Cô Phong bất giác thấy kỳ thị. Thì ra người ta vốn không muốn ở lại ăn Tết! Đàn ông muốn vô sĩ thì đúng là vô sĩ, ông anh cô thì càng là cao thủ. Chưa có danh phận gì cả mà đã không cho người ta về quê ăn Tết rồi.

Tiếp theo đó khi dùng bữa, Sam Sam cứ thấy mất tự nhiên, đương nhiên không phải vì cùng ăn với Đại boss. Thật sự thì cô cũng quen ăn cơm với Đại boss từ lâu rồi. Mà nguyên nhân là, ánh mắt thỉnh thoảng liếc nhìn cô của cô Phong.

Ánh mắt đó vô cùng kỳ lạ, giống như... đang nhìn một miếng ăn vậy...

Hừm, chắc là ảo giác thôi.

Chắc là do trong đầu cô Phong đang nghĩ đến thức ăn, lại trùng hợp nhìn cô mà thôi. Quả nhiên, Sam Sam nghe thấy cô Phong nói: “Sam Sam, lát nữa chúng ta đến nông trại chọn rau đi”.

Hả? Sam Sam sững người, cô đã có phản xạ có điều kiện với hai chữ “chọn rau”, trong đầu tích tắc nhớ đến bóng dáng đen tối của Đại boss... Lẽ nào cô Phong cũng có thói quen xấu đó?!!!

Nhưng tại sao lại phải đến nông trại? Sam Sam ấp úng hỏi Phong Nguyệt: “Chọn rau gì cơ?”.

Phong Nguyệt cười hì hì: “Nhà chúng tôi có truyền thống là rau trên bàn ăn vào đêm giao thừa là phải đến nông trại của gia đình để chọn. Lát nữa cô đi với hai anh em tôi nhé”.

24. Chương 24

Chương 24

“Người nhà chúng tôi ấy mà, ai cũng kén chọn thức ăn hết, tôi được xem là người dễ tính nhất rồi đấy.

Nông trại này là do ông tôi lập ra. Ông chê thức ăn bây giờ phun thuốc nhiều quá, không an toàn, nên tự mua một mảnh đất, tìm vài người đến trồng”.

Ăn sáng xong nghỉ ngơi một chút, đợi Ngôn Thanh đến rồi mọi người cùng kéo nhau đến nông trại. Cô Phong kéo Sam Sam đi riêng một xe, nói là muốn tâm sự vài chuyện.

Cô vừa lái xe vừa cười giải thích cho Sam Sam nghe lai lịch của nông trại nhà họ Phong. “Lúc ông còn sống thường nói là, có nông trại rồi thì nhà chúng tôi đã chiếm hết bốn chữ “sĩ nông công thương””.

Sam Sam tò mò “ủa” một tiếng, nông và thương thì hiểu, còn “công” ấy mà, thì nhà boss đã lặn sâu vào rất nhiều công trình, cũng có thể nói được, nhưng “sĩ” thì giải thích thế nào?

Cô Phong nhận ra sự ngỡ vực của cô thì chủ động giải thích: “Tổ tiên nhà chúng tôi luôn là thư sinh, thời Minh liên tục có người ra làm quan, đến triều Thanh mới chuyển sang buôn bán”.

Sam Sam nghe mà ngẩn ngơ, vốn nghĩ rằng nhà boss giàu có thôi, ai ngờ còn có nguồn gốc xa xôi đến vậy. Tư duy bay đi một lúc, Sam Sam bỗng nhớ ra một chuyện.

“Ừm... A Nguyệt, có chuyện này tôi muốn nói với cô, người áu lần thứ hai không phải là tôi, là một đồng nghiệp khác trong công ty Phong Đăng”.

Sam Sam giải thích sự hiểu lầm đó, cô Phong có vẻ ngạc nhiên, nhớ lại một lúc rồi nói: “Ồi, chuyện này anh tôi cũng không phải là lừa dối, lúc đó tôi hỏi có phải là cô không thì anh ấy không trả lời, nên tôi đã nghĩ đương nhiên là cô rồi”.

Cô tỏ ra tức tối, “Chắc anh ấy sợ tôi tặng cơm cho người khác chẳng”. Vừa nói vừa liếc nhìn Sam Sam, ánh mắt thoáng vẻ gian xảo, “Xem ra cơm nhà tôi cũng không phải là ai cũng ăn được nhỉ?”.

Sam Sam đã giải thích rõ nên yên tâm hẳn, lười nghĩ đến động cơ của boss, dù sao cũng nghĩ không ra được. Giả vờ không nghe thấy câu nói đùa của cô Phong, Sam Sam hỏi với vẻ quan tâm: “Chẳng phải cô vừa mất máu sao, bây giờ lái xe có được không?”.

“Không sao. Hơn nữa nông trại cũng gần đây, không đến nửa tiếng lái xe nữa”.

Quả nhiên không lâu sau, cô Phong đã nói: “Đến rồi”.

Sam Sam nhìn ra ngoài cửa sổ, đầu tiên cô nhìn thấy một khoảng rừng, lái xe một đoạn nữa mới thấy ruộng đồng ao hồ, ven đường có mấy ngôi nhà hai tầng, khoảnh đất trống trước ngôi nhà đã có mấy người đứng chờ.

Phong Nguyệt nhìn rồi “ủa” một tiếng, nói: “Sao Lệ Trữ cũng có mặt?”.

Xuống xe rồi, một cô gái mảnh dẻ cao ráo, tóc ngắn rất xinh cười tươi rói: “A Nguyệt”.

Phong Nguyệt hỏi: “Lệ Trữ, sao cậu cũng đến đây?”.

Nguyên Lệ Trữ cười hi hi: “A Nguyệt cậu nói gì thế, rau cho đêm giao thừa của nhà tớ năm nào cũng từ vườn rau nhà cậu mà ra, sao năm nay cậu lại nở không cho?”.

Phong Nguyệt tỏ vẻ thắc mắc: “Để tớ đi hỏi, làm gì có chuyện không nở. Mấy năm trước chẳng phải đều cho đưa đến nhà cậu đó thôi, sao năm nay chưa nhỉ?”.

Nông trại này của nhà họ Phong ngoài cung cấp thức ăn cho họ ra thì khi Tết đến còn tặng sản vật cho bạn bè thân thiết.

Lệ Trữ cười nói: “Không cho tớ ăn hết rồi đến nữa hả? Nếu cậu tiếc thì tớ đành xin xỏ ông anh cậu vậy”.

Ánh mắt cô đã nhìn về phía Phong Đăng đang bước xuống xe, chớp mắt mấy cái rồi tỏ vẻ tự nhiên: “Anh Phong, lâu quá không gặp”.

Phong Đăng gật đầu: “Lệ Trữ”.

Sam Sam đứng cạnh trong tích tắc đã nhận ra chân tướng một cách nhanh nhạy vô cùng: Oa, hóa ra là “fan” của Đại boss!

Nguyên Lệ Trữ rõ ràng là một người rất biết ăn nói, khéo léo tâng bốc Phong Đăng một lượt, nào là đầu tư ở phía tây là rất biết nhìn xa trông rộng, ngay cả Phong Đăng là người khó “hầu hạ” mà cũng phải mỉm cười.

Tiết Sam Sam vừa nghe vừa kiểm điểm bản thân. Nhìn đi nhìn đi, đó mới là cao thủ, nhìn người ta chuyên nghiệp biết bao, hiểu biết nhường nào, sôi nổi ra sao, so sánh ra thì cô đúng là quá ngô nghê.

Phong Nguyệt đứng bên cạnh thấy dáng vẻ hoang mang của cô thì tưởng rằng cô không vui. Nếu đã biết được anh trai không có ý gì với Lệ Trữ thì đương nhiên cô phải giải thích cho Tiết Sam Sam hiểu rồi, thế

là cô cúi xuống thì thảo với Sam Sam: “Lệ Trữ là cháu nội của bà Lý, bà Lý là người luôn theo sát bà nội tôi, gần như là sống cả đời trong nhà chúng tôi nên khi bà nội qua đời mới ra ngoài ở với con cháu, Lệ Trữ và chúng tôi đã lớn lên cùng nhau trong ngôi nhà cổ đó, anh tôi xem cô ấy như em gái thôi”.

Trọng tâm của cô đương nhiên là câu cuối cùng, nói xong cô cũng mặc kệ Sam Sam có hiểu ý hay không, cười hi hi nói với Nguyên Lệ Trữ và Phong Đăng: “Hai người hàn huyên xong chưa, còn nói nữa thì trời tối cho xem”.

Nguyên Lệ Trữ tỏ vẻ oán thán: “A Nguyệt cậu thật là... khó khăn lắm tớ mới có cơ hội học hỏi anh Phong mà”.

Vừa nói vừa nhìn bộ đồ nghề câu cá trong tay Phong Đăng, ngạc nhiên hỏi: “Anh Phong hôm nay muốn câu cá? Em muốn học lâu lắm rồi, lần trước đi câu ngoài biển em không đi được, hôm nay không ngại chỉ cho em chứ?”.

Phong Nguyệt thở dài, biết bạn mình không gặp khó khăn thì sẽ không biết lùi bước. Tâm tư của cô nàng, ai cũng biết từ lâu, chỉ là trước kia cứ nghĩ mình xuất thân tầm thường, không dám thể hiện rõ tình cảm với Phong Đăng, nay chắc đã nghe chuyện về Tiết Sam Sam, thấy một cô gái gia thế bình thường như vậy mà cũng đường hoàng lên tiên thì không cam tâm, bắt đầu tích cực hơn bao giờ hết.

Thấy Phong Đăng gật đầu rồi, Phong Nguyệt lại có suy nghĩ khác, ông anh của cô xưa nay không phải người lẳng nhăng dây dưa, trước kia Lệ Trữ che giấu tâm sự không nói, muốn từ chối cũng đành chịu. Bây giờ có thể nói là cô nàng đã thẳng thắn quá rồi, chỉ bằng nhân cơ hội này để anh cô nói rõ cho xong, tránh làm lỡ dở tuổi xuân của người ta.

Thế là cô cũng không ngăn cản nữa, quay lại nói với Tiết Sam Sam: “Sam Sam, chúng ta đi chọn rau nhé”.

Tuy nói là tự mình hái rau nhưng cô Phong làm sao chịu xuống ruộng, chỉ đến chọn một số trong đám rau mà người ta đã hái sẵn mà thôi.

Phong Đăng nói: “Em lười nhác rồi thì thôi, đừng làm hư cô ấy”. Vừa nói anh vừa bảo Tiết Sam Sam đứng bên cạnh làm người gõ từ này giờ: “Tiết Sam Sam, cô cũng đến đây”.

Anh nói xong liền xách đồ đến hồ nước cùng Ngôn Thanh, Sam Sam nhìn Phong Nguyệt, Phong Nguyệt tỏ ra đau đầu: “Thôi, chúng ta cùng đi vậy”.

Đi sau hai người đàn ông, Nguyên Lệ Trữ như mới phát hiện ra Sam Sam vậy, cô ta tỏ ý cười cười: “Vẫn chưa kịp hỏi, cô đây là?”.

Sam Sam lịch sự nói: “Tôi là Tiết Sam Sam, chào cô”.

Lệ Trữ cũng lịch sự mỉm cười, đáp lại: “Tôi là Lệ Trữ”.

Cô ta lược bỏ luôn họ của mình, như muốn tiết lộ sự thân mật đặc biệt với nhà họ Phong, tiếp đó lại cười hi hi, nói: “Cô Tiết lẽ nào cũng đến lấy ít rau về giống tôi ư?”.

Tiết Sam Sam nói: “Không, tôi đến chơi thôi”.

Nguyên Lệ Trữ hỏi: “Không biết cô Tiết làm ngành nghề nào nhỉ?”.

“Ừm, tôi làm tài vụ”.

“Ồ Phong Đăng?”.

“Vâng”.

Nguyên Lệ Trữ cười: “Nói thế thì chúng ta cũng xem như là cùng nghề rồi, nhưng tôi không may mắn như cô là được làm việc dưới quyền anh Phong”.

Phong Nguyệt chen vào: “Lệ Trữ làm về đầu tư tiền tệ, ngoài ra còn là cố vấn tài chính riêng của tôi nữa”.

Nguyên Lệ Trữ tức tối: “A Nguyệt cậu lại đùa tở, gì mà cố vấn tài chính riêng chứ, cậu lười làm nên tở giúp lo việc vặt thôi mà”.

Nói rồi lại trò chuyện với A Nguyệt về một số chuyện đầu tư gần đây và tình hình trước mắt, rồi quay sang cười hỏi Tiết Sam Sam: “Cô Tiết có suy nghĩ gì về tình hình lần này?”.

Sam Sam vốn dĩ không chăm chú theo dõi họ trò chuyện, nhưng chắc chắn là về mảng đầu tư. Cô nhìn bóng Phong Đăng và Ngôn Thanh phía trước, cuộc đối thoại của họ chắc hai người đó sẽ nghe rất rõ. Cô nàng Lệ Trữ này muốn ra về đây mà, tại sao lại còn kéo cô xuống nước.

Sam Sam lắc đầu: “Tài vụ và tiền tệ thực ra khác nhau rất nhiều, bản thân tôi ăn no được là đã khá rồi, không có tiền nên cũng không quan tâm lắm đến đầu tư. Nếu không ý tưởng đầy một bụng mà lại không cách gì thực hiện được, cũng đau lòng lắm. Chưa biết chừng còn lâm vào bước tuyệt vọng mà tham ô gì đó nữa”.

Nguyên Lệ Trữ ghen! Thế nào là “ý tưởng đầy một bụng mà lại không cách gì thực hiện được”, đang châm biếm cô ư? Còn “tuyệt vọng” há chẳng phải đang nói tâm trạng hiện giờ của cô hay sao? Nụ cười dần tắt lịm, hình như mình đã xem thường người ta rồi.

Phong Nguyệt cũng liếc nhìn Sam Sam, nhưng thấy dáng vẻ cô giải thích rất nghiêm túc thì lại thấy người nói vô ý nhưng người nghe thì cố tình rồi.

Phong Đăng đang trò chuyện với Ngôn Thanh lúc ấy cũng cười, nhưng khi quay lại thì đã đổi sang vẻ mặt uy nghiêm của người đứng trên cao: “Tiết Sam Sam, cô nói đến tham ô trước mặt tôi à?”.

Sam Sam giật bắn mình, vội vàng lắc đầu: “Không có không có, tôi chỉ nói ví dụ thôi, tổng giám đốc, tôi trong sáng mà!”.

Phong Nguyệt lặng lẽ quay mặt đi, ông anh à, anh đúng là đùa dai, Sam Sam quả nhiên rất “dễ ăn”, còn Lệ Trữ... cậu hết hy vọng rồi!

Trong lúc trò chuyện, đoàn người đã đến nơi câu cá, Phong Đăng đặt bộ đồ câu xuống, hỏi Tiết Sam Sam: “Biết câu cá không?”.

Sam Sam lắc đầu: “Không ạ”.

Nghe Phong Đăng hỏi thế, mọi người đều ngỡ anh muốn dạy Tiết Sam Sam câu cá, Nguyên Lệ Trữ mặt đã cứng đờ. Ai ngờ Phong Đăng lại gạt gù, sau đó chỉ vào khoảnh đất trồng rau cạnh hồ, nói: “Vây cô đi nhổ củ cải đi”.

Sam Sam đờ người.

25. Chương 25

Chương 25

Sam Sam quỳ trên mảnh đất trồng củ cải, chăm chú nhìn một lúc lâu rồi mới đưa tay nhổ vài cây lên, sau đó quay sang nhìn đám người đang câu cá ven hồ, tâm lý mất cân bằng nghiêm trọng.

Nhà tư bản gì đó đúng là quá hủ bại, câu cá thì câu cá chứ, còn dựng cả một ngôi nhà gỗ chống lạnh, cả đoàn người ngồi trong đó uống trà câu cá trò chuyện thoải mái, cô lại run lẩy bẩy trong gió lạnh để nhổ củ cải!

Nhân viên chính thức cũng không được sai khiến thế này chứ!

Sam Sam bắt đầu suy nghĩ nghiêm túc về khả năng bãi công...

Nhưng cứ nhớ đến mình đang ăn ở nhà người ta, tiền vé máy bay cũng phải mượn người ta, suy nghĩ mới manh nha của Sam Sam lại bị dập tắt, thôi bỏ đi bỏ đi, đám củ cải này xem như là tiền trợ vậy...

Sam Sam đành cam chịu phận nhỏ củ cải, chỉ thỉnh thoảng không kiểm chế được mà nhìn về phía hồ nước, lần nhìn trộm thứ N lại chạm ngay vào ánh mắt của Phong Đăng. Ánh mắt anh lóe lên, rồi đứng lên bước đến chỗ cô.

Sam Sam vội vàng cúi đầu làm ra vẻ chuyện tâm nhỏ củ cải.

“Tiết Sam Sam, đây là thành quả nhỏ củ cải này giờ của cô?”.

Theo âm thanh trầm khàn quen thuộc, trong tầm mắt của cô bỗng xuất hiện một đôi giày nam màu đen, trong lòng Sam Sam có phần ảm ức, cũng mặc kệ anh, ngón tay cào vào bùn đất, âm ừ đáp lại mấy chữ: “Tay cứng, nhỏ không được”.

“Tiết Sam Sam”. Phong Đằng hơi cúi người, như thể đang quan sát vẻ mặt cô vậy, “Cô nói không biết câu cá”.

“... Tôi có thể học mà”.

“Thế à?”. Âm cuối hơi cao lên như dây áp hoài nghi, “Nhưng, chẳng phải cô không có hứng thú với việc thả sợi dây dài để câu cá đó thôi?”.

Sam Sam ngẩn người, câu này sao quen quá... Sau đó, chuyện xương cá từ xưa từ xưa lại xuất hiện trong đầu...

“Tiết Sam Sam, cô không biết thả sợi dây dài câu cá to à?”.

Câu nói còn mơ hồ không hiểu lúc đó, bây giờ hình như bỗng có một hàm nghĩa khác. Tại sao bây giờ anh lại nhắc đến chuyện này? Sam Sam bỗng luống cuống tay chân, nhìn đám củ cải dưới đất, cố lấy hết can đảm, lắp bắp trả lời: “Bây giờ... bây giờ có hứng rồi”.

Nghĩ đến Nguyên Lệ Trữ, trong lòng lại có phần buồn bực, cô hờn dỗi nói: “Nhưng cạnh hồ cá nhiều người quá...”.

Đang than vãn à? Đôi mắt Phong Đằng như thoáng nét cười, anh bỗng hỏi: “Tiết Sam Sam, cô có muốn cho những người câu cá kia một tín hiệu?”.

Sam Sam nghi ngại: “Tín hiệu gì ạ?”.

“Tín hiệu báo với người ta rằng, hồ cá này đã có người bao rồi”.

Hả?

Sam Sam thắc mắc ngẩng lên nhìn anh, sau đó thấy mắt tối sầm lại, đôi môi tiếp xúc với một thứ gì đó ấm nóng.

Cô cô cô... hình như... bị hôn?!

Người đàn ông cao lớn cúi người xuống, bàn tay giữ lấy vai cô, hôn thật nhẹ lên môi cô như chuồn chuồn chạm nước, sau đó thấy bộ dạng khờ khạo ngốc nghếch của cô, anh thấp giọng cười: “Đây là dấu mộc chuyên dụng cho hợp đồng bao thầu”.

...

Củ cải trong tay Sam Sam rơi xuống đất, lại trở về với cái hố mà nó mới vừa rời đi...

Sam Sam cuối cùng vẫn không đi câu cá mà quỳ xuống mảnh đất trông củ cải, máy móc nhỏ và nhỏ, đựng đầy trong hai sọt.

Nguyên Lệ Trữ lại câu được đến mấy con cá, nhưng niềm vui thể hiện trên khuôn mặt nhìn sao cũng giống đang gượng cười. Lúc về, Nguyên Lệ Trữ cũng quá giang xe họ, vẫn đáng vẻ tươi vui hào hứng, chỉ thỉnh thoảng có vẻ thất thần. Nhưng so với bạn Tiết Sam Sam còn thất thần hơn, à không, Tiết Sam Sam đã hoàn toàn không còn “tinh thần” nữa.

Trong đầu cô chỉ còn lại những cây củ cải.

Trạng thái đó thậm chí còn kéo dài đến bữa ăn đêm giao thừa, một bữa dạ tiệc nhà giàu vô cùng thịnh soạn, ăn vào miệng lại toàn thấy vị củ cải...

Nhưng cũng không thể trách cô được, bất kỳ một cô gái bất hạnh nào bị mất đi nụ hôn đầu ở ruộng trồng củ cải, cũng sẽ không trở lại thành người bình thường nhanh chóng được.

Về sau, đến khi Phong Nguyệt nói phải về nhà thì Sam Sam mới hoàn hồn lại, bắt giắc kéo Phong Nguyệt, “Buổi tối cô không ở đây sao?”.

Trước kia thì có, năm nay ông anh chẳng phải đã có cô ở cạnh rồi ư. Phong Nguyệt cười híp mắt: “Ừ, sáng mai chúng tôi bay đến nhà Ngôn Thanh lúc bảy giờ hơn, đồ đạc vẫn chưa dọn dẹp”.

“Thế... thế...”. Sam Sam không biết nói gì, bỗng nảy sinh một ham muốn đêm nay sẽ gói ghém đồ đạc đến sân bay ngủ qua đêm.

Phong Nguyệt chớp chớp mắt: “Vui vẻ nhé!”.

Vui được mới lạ! Rõ ràng là căng thẳng muốn chết đây này.

Nhưng khi những người giúp việc dọn dẹp bàn ăn rồi lần lượt về nhà, trong căn nhà rộng lớn chỉ còn lại hai người họ thì trong lòng Sam Sam lại dần dần dấy lên tâm trạng gần như chưa xốt.

Đêm giao thừa mà ngay cả một người thân cũng không ở bên cạnh, cho dù “không là người” như boss cũng cảm thấy cô đơn nhỉ? Nghĩ thế nên cảm giác căng thẳng khi ở riêng với nhau cũng giảm đi nhiều, Sam Sam lúng túng hỏi: “Buổi tối chúng ta làm gì?”.

Phong Đăng hỏi ngược lại: “Em muốn làm gì?”.

Sam Sam nghĩ ngợi rất lung: “Xem... xem ti vi tiết mục đêm giao thừa”.

Phong Đăng có vẻ bó tay, nhìn cô một cái rồi hai người ra phòng khách, mở ti vi lên, đợi chương trình tối giao thừa.

Sam Sam nhìn đồng hồ treo tường, rất tốt, đã bảy giờ bốn mươi lăm phút, còn mười lăm phút nữa là bắt đầu tiết mục rồi, chỉ cần ngoan ngoãn hiền lành mười lăm phút đó, sau khi chương trình đã chiếu thì cô sẽ không có vẻ rất ngốc, rất ngượng ngùng, không biết phải nói gì nữa!

Ồ ồ! Thế giới này có tiết mục đêm giao thừa thật là tốt quá!

Sam Sam thoải mái lao về phía nhà bếp, “Em đi làm chút hoa quả”.

Hì hục cả một lúc lâu trong nhà bếp, Sam Sam tính toán đủ thời gian, mang hai đĩa hoa quả đầy ắp quay lại rất đúng giờ.

“Hoa quả tới đây!”.

Phong Đăng lại không nhúc nhích, anh ngồi trong ghế sofa, mắt nhìn xuống, ánh mắt nhìn chăm chăm vào điện thoại di động trong tay.

“Tiết Sam Sam, anh vừa nhận được một tin nhắn”.

“Hử?”. Sam Sam có vẻ không hiểu tại sao anh lại nói với cô chuyện đó.

“Có người chúc anh năm mới vui vẻ”.

Sam Sam vẫn có vẻ hoang mang. Rất bình thường mà, nịnh nọt boss gì gì đó... khoan đã... Hình như cô quên mất điều gì đó...

Phong Đăng thốt ra hai chữ: “Là em”.

Cuối cùng Sam Sam đã nhớ ra...

Đặt đĩa hoa quả trên bàn, Sam Sam gục đầu đón nhận những lời chất vấn của Đại boss.

“Di động của em chẳng phải mất rồi à?”.

“Là phần mềm định giờ của di động”. Sam Sam nhỏ nhẹ đáp.

“Đặt giờ khi nào?”.

“Mấy hôm trước”.

Phong Đăng khựng lại, “Em gửi cho tất cả mọi người tin nhắn này?”.

“Không ạ”. Sam Sam càng lí nhí, “Chỉ có mình anh”.

Phong Đăng gật gù, không nói gì nữa. Tiết mục ti vi đã chính thức bắt đầu, Sam Sam nhìn vào, trong lòng thấy rất rối loạn, có cảm giác như phạm tội bị tóm vậy.

Bỗng nhiên, “tách” một tiếng, Phong Đăng tắt ti vi. Trong phòng khách đột nhiên im lặng đến mức một cây kim rơi xuống cũng nghe thấy được.

“Tiết Sam Sam, đó cũng là muốn mà làm bộ à?”.

“Còn anh thì sao?”. Sam Sam không biết lấy can đảm từ đâu, không đáp mà hỏi ngược lại, “Ồ ruộng củ cải, anh... như thế... cũng là muốn mà làm bộ ư?”.

Phong Đăng không ngờ cô lại biết hỏi ngược lại, cười cười, nói với vẻ ý nhị sâu xa: “Không, là dụ địch thâm nhập”.

Cô đã ở nhà anh rồi, lẽ nào còn chưa đủ “thâm nhập” sao, nếu đối phương cảm thấy cô vẫn chưa đủ thâm nhập, thế thì...

“Phong... Phong Đăng”.

Lần đầu gọi thẳng tên anh, Sam Sam có vẻ thiếu tự nhiên, nhưng lúc này thì không thể gọi là tổng giám đốc được.

“Em chưa từng yêu ai, nên không biết rốt cuộc phải thế nào. Trước tiệc năm mới, rõ ràng là em chưa nghĩ đến những chuyện này, nhưng sau đó...”.

Cô ngược lên, cố gắng nhìn vào mắt anh.

“Mấy hôm trước không thấy anh, em rất hụt hẫng, thấy anh đứng ngoài đồn cảnh sát đợi em, em cảm thấy rất mất mặt, nhưng lại rất vui, khi anh đưa em đến đây, em... tuy không thích ứng lắm nhưng vẫn... vẫn rất vui. Lúc này ăn bữa cơm giao thừa với anh, em vẫn... rất vui”.

Em không có mật mã của anh, nhưng em có thể nói anh biết mật mã của em, mở ra cho anh xem. Em nghĩ em đã thích anh rồi, thế thì, anh nhìn cho rõ, em là người anh thích ư?

Cô chẳng hiểu gì cả, nên đối diện với người thông minh, chỉ có cách ngốc nghếch mà thôi.

Sam Sam bất giác ôm lấy đầu gối, co người vào ghế sofa, nhưng đôi mắt lại nhìn anh không chớp. Vẻ mặt cô trông vừa yếu ớt lại vừa dũng cảm, trong đôi mắt đầy ấp sự mong chờ e dè. Tiết Sam Sam bao giờ cũng khiến người ta muốn đùa giỡn, nhìn rồi chỉ muốn bắt nạt mà véo cô mấy cái. Nhưng Phong Đăng giây phút này lại rất khác lạ, đột nhiên thấy lòng rung động.

“Tiết Sam Sam”. Anh khoác vai cô, chậm rãi cúi xuống hôn lên trán cô, anh nói: “Chúng ta thử xem”.

26. Chương 26

Chương 26

Đêm đó, sau khi Phong Đăng nói câu “thử xem”, tất cả đã trở nên không được chân thực cho lắm.

Khi đôi môi nóng ẩm rời khỏi trán cô, cả người Sam Sam mù mẫm hẳn. Phong Đăng hình như muốn hôn cô nữa nhưng thấy ánh mắt ngờ nghệch của cô, anh lại cười, hơi đẩy cô ra xa: “Thôi”.

Từ từ.

Anh lấy di động, hỏi cô: “Chỉ có tin nhắn này?”.

Cô gật đầu.

Phong Đăng tắt máy, ném lên bàn. Sau đó đưa cô vào phòng làm việc của anh, ban đầu anh muốn dạy cô chơi cờ, nhưng thấy cô thực sự lơ đãng thì anh bỏ cuộc. Thế là tự ai nấy xem sách của mình.

Thỉnh thoảng đi lấy chút hoa quả, thỉnh thoảng đi pha trà, thỉnh thoảng trò chuyện vu vơ vài câu, Sam Sam cảm quyền sách cô chọn, lật đến mấy trang.

Mười hai giờ, bầu trời xanh thẫm nở rộ những tràng pháo hoa rực rỡ tuyệt đẹp.

Vì cả khu này không có nhà cao tầng nên đứng trước khung cửa sổ rộng trong phòng làm việc là có thể nhìn được rất xa, rất xa, Sam Sam đặt sách xuống, chạy đến trước cửa sổ ngắm.

Phong Đăng cũng bước đến, đứng cạnh cô.

“Muốn bắn pháo hoa?”.

“Phong Nguyệt nói mọi người chưa bao giờ bắn cả”.

“Ừ”. Phong Đăng gật đầu, sau đó quay sang nhìn cô, rồi cúi xuống hôn cô mà không báo trước.

Đó là lần thứ ba anh hôn cô trong ngày hôm nay.

Cô cảm thấy hình như có hơi nhiều, nhưng không hề thấy đáng ghét.

Sau đó...

Cô đã lê đôi dép mềm mại, mềm nhũn người trôi về phòng ngủ.

Sáng sớm mừng một, Sam Sam vẫn mềm nhũn chân bước xuống phòng ăn để ăn sáng. Gặp Tiểu Chu đang vui cười hơn hở ở cầu thang, Tiểu Chu hí mắt chào cô: “Năm mới vui vẻ, cô Tiết”.

“Năm mới vui vẻ”. Sam Sam vội vàng chúc lại.

Tiểu Chu tươi tỉnh nói: “Cô Tiết mau đi ăn sáng đi, ngài Phong đang đợi, đến lấy phong bao lì xì luôn nhé”.

“Bao lì xì?”. Sam Sam bỗng tỉnh hẳn, vui mừng hỏi: “Tôi cũng có sao?”.

“Chắc chắn là có”. Tiểu Chu nói, “Ngài Phong mừng một năm nào cũng đều phát bao lì xì cho chúng tôi, sao cô Tiết lại không có chứ?”.

Ý Tiểu Chu là họ, còn hai người quan hệ không bình thường như vậy, bao lì xì đương nhiên còn lớn hơn, dày hơn rồi.

Nhưng suy nghĩ của đồng chí Tiết Sam Sam là...

Đúng rồi!

Cô cũng là nhân viên của Đại boss mà!

Đương nhiên phải có bao lì xì rồi!

Sam Sam thấy bước chân cũng không mềm nhũn nữa, mà nhanh nhẹn đi đến phòng ăn.

Hoạt động phát bao lì xì hình như đã tan, trong phòng khách chỉ có Đại boss và bác quản gia. Phong Đăng hình như đang dặn dò quản gia gì đó, liếc thấy cô xuất hiện ở cửa phòng ăn thì gật đầu nói: “Sam Sam đến đây”.

Sam Sam vội vàng phóng đến, ánh mắt bắt giắc điều chỉnh sang dáng vẻ chó con thèm được gặm xương. Phong Đăng nghen với ánh mắt lấp lánh sáng của cô, khựng lại một tí mới hỏi: “Nhà em có những ai?”.

“Hừm?”. Điều tra gia đình ư? Sam Sam kể hết một lượt gia phả họ hàng thân thích ra, “Có bố mẹ ông nội bà nội ông ngoại bà ngoại, còn có bác và chú, hai người dì, mỗi nhà một đứa con, thế đấy”.

“Ừ”. Phong Đăng gật đầu, nói với quản gia: “Chuẩn bị đi”.

Quản gia gật đầu, nhận lệnh rời đi.

Sam Sam ngơ ngẩn hỏi: “Chuẩn bị gì ạ?”.

Phong Đăng hờ hững nói: “Em không phải lo”.

“Ồ...”. Sam Sam cảm thấy chắc là không liên quan đến mình nên cũng không hỏi nhiều.

Phong Đăng ngồi xuống dùng bữa sáng, “Vé máy bay đã đặt xong, lát nữa anh có việc, bảo Tiểu Trương đưa em ra sân bay”.

Đến khi ra sân bay, lúc tài xế Tiểu Trương lôi ra hai thùng lớn đồ đạc từ cốp sau xe, Sam Sam mới hiểu ra điều mà Phong Đăng bảo là “chuẩn bị” là chuẩn bị cái gì.

“Sếp đã dặn, những thứ này là quà năm mới cho nhà cô Tiết”.

Quà năm mới gì đó... Đại boss cũng quá chu đáo rồi.

Nghĩ đến hàm nghĩa mờ ám trong món quà năm mới, Sam Sam vừa thấy vương mắc lại vừa thấy vui vui, nhìn chiếc thùng lớn đó, cô bắt đầu phát phiền vì không biết phải mang nó về thế nào, quan trọng là nói gì với người lớn đây, quà của boss chắc chắn không rẻ, cô phải giải thích nguồn gốc thế nào.

Tiểu Trương nhiệt tình giúp cô check in, làm thủ tục gửi hành lý... Sam Sam đành đứng nhìn, đi lẻo đẻo phía sau. Cuối cùng trước khi vào cửa kiểm soát, Tiểu Trương lại đưa cho cô một chiếc hộp nhỏ.

“Cô Tiết, sếp nói để cô tạm dùng điện thoại cũ của sếp trong thời gian này”.

Sam Sam dần người, mở hộp ra xem, quả nhiên là một chiếc điện thoại di động kiểu nam giới dùng.

Đến khi ngồi một mình trong phòng chờ, Sam Sam mới có thời gian xem kỹ điện thoại. Nó vẫn còn rất mới nhưng đã có dấu vết dùng qua. Cô lật danh bạ, bên trong chỉ có số của Đại boss. Cô nhìn một lúc lâu, không tìm được cảm di động đến trước cửa sổ, gọi cho Phong Đăng.

Người bên kia vừa nghe máy đã hỏi: “Đến rồi à?”.

“Vâng, em đang ngồi trong phòng đợi, thấy quà anh chuẩn bị cho nhà em rồi, cả di động nữa”.

“Ừ”. Phong Đăng đáp lại, “Khỏi cảm ơn”.

“... Ai nói em định cảm ơn đâu... đồ nhiều thế này khó xách đi lắm”.

Bên kia cười, “Tiểu Trương không nói em biết là bên kia có người đón em à?”.

Sam Sam ngẩn người, bỗng cảm thấy mất tự nhiên.

“Anh đừng như thế... em không quen”.

“Sẽ quen thôi, được rồi, Sam Sam, năm mới vui vẻ”.

Máy bay đến thành phố Sam Sam ở là vào buổi chiều, sau khi xuống máy bay, quả nhiên ở lối ra có người đang đợi, là một người đàn ông trẻ họ Lý, tự giới thiệu là nhân viên hành chính của chi nhánh công ty tập đoàn Phong Đăng ở đây. Thấy anh ta cứ một điều cô Tiết hai điều cô Tiết, rất ư là kính cẩn.

Sam Sam thấy rất không quen nhưng lại không biết người bên này chỉ nhận mệnh lệnh của tổng công ty ban xuống, hoàn toàn không biết là do Phong Đăng ra chỉ thị, nếu biết thì tuyệt đối sẽ không chỉ phái một nhân viên hành chính đến đón cô. Lúc đó e rằng cô càng không quen nổi.

Nhà Sam Sam ở thành phố G gần trung tâm tỉnh, ngồi xe khoảng hai tiếng rưỡi, bị tắc đường mấy chỗ, đến nhà đã là buổi tối. Người đó đưa cô đến tận dưới nhà, còn đòi giúp cô xách đồ đạc lên lầu. Sam Sam vội vã từ chối khéo.

Cảm ơn qua lại một lúc, đợi người ta đi rồi, Sam Sam mới gọi điện về nhà, nhờ bố mẹ xuống giúp khuôn đồ đạc lên.

Suốt đoạn đường Sam Sam cứ thấy như đang ở trong mây mù, tất cả đều có vẻ không chân thực chút nào, cho đến phút này, nhìn nơi mà mình đã lớn lên từ nhỏ, mới có cảm giác đã đặt được chân đến nơi này.

Cô hít một hơi thật sâu, không khí lạnh lẽo tràn vào cơ thể, xua tan chút hỗn độn còn lại.

27. Chương 27

Chương 27

Ông bà Tiết xuống nhìn thấy cô, đương nhiên không thể thiếu những lời trách cứ, trách cô làm đủ chuyện phiền phức,

phí tiền mua vé máy bay, thấy hai thùng đồ thì giật bản mình, sau đó biết là quà thì lại trách móc cô mua đồ linh tinh. Sam Sam đã quen với kiểu quan tâm dưới hình thức trách móc rồi, nên chỉ cười hí hí lắng nghe thôi.

Hôm nay cũng đúng lúc đến lượt họ hàng nhà ông Tiết tập trung ăn tiệc ở nhà Sam Sam, cô về muộn nên mọi người cũng không đợi nữa, đã bắt đầu ăn rồi. Ông bà nội, nhà bác, nhà chú đều đến đủ, khoảng mười người vừa đủ một bàn tiệc.

Thấy Sam Sam về, mọi người đều ngừng đùa, ông nội thấy cô thì cười đến nỗi chẳng thấy mắt mũi đâu: “Nhóc Sam Sam về rồi à?”.

Sam Sam hơn nửa năm rồi không gặp họ nên chạy đến ôm ôm ấp ấp: “Ông nội, bà nội”.

Sam Sam chào hết lượt mọi người, bà nội xót xa nói: “Mau ngồi xuống ăn cơm, đi máy bay mệt rồi phải không. Cái thằng ăn trộm thật chẳng ra gì, sắp Tết nhất tới nơi còn trộm cắp của người ta”.

Sam Sam cười hì hì.

Bà Tiết đặt đồ đạc trong tay xuống rồi vội vàng gọi mọi người: “Cả nhà ngồi xuống ăn đi, trẻ con như nó đừng quan trọng quá”.

Mọi người lại ngồi xuống ăn uống, rồi câu chuyện tự nhiên lại vây quanh Sam Sam, đầu tiên là hỏi chuyện công việc của cô, lương tháng, tiền thưởng... hỏi rất nhiệt tình, Sam Sam cũng không để tâm, có bao nhiêu nói bấy nhiêu thôi, thế là lại không tránh khỏi được khen ngợi nức nở.

Tiếp đó lại hỏi đi máy bay thế nào, ở thành phố lớn có quen hay không... Hỏi hết mọi thứ rồi, thím bắt đầu đùa: “Sam Sam, Liễu Liễu có bạn trai rồi đấy, khi nào thì con có tin vui đây?”.

Liễu Liễu là con gái của nhà bác Sam Sam, đời cháu của nhà họ Tiết có cả thầy ba người, trong tên đều có bộ Mộc, Liễu Liễu, Sam Sam, và cả con trai của chú là Tiết Đồng Đồng.

“Ừa, Liễu Liễu cũng...”.

Từ “cũng” đã đến miệng rồi nhưng Sam Sam lại nuốt ngay vào, vấp vấp nói: “Liễu Liễu có bạn trai rồi ạ?”.

Cũng may mà mọi người không nghe thấy gì, bác gái nói rất đặc ý: “Ừ, Sam Sam, năm sau Liễu Liễu nhà bác cũng đến thành phố S làm việc đấy. Lần này nhà họ Tiết chúng ta có hai cô gái đều có bản lĩnh đến làm việc ở thành phố lớn, ông nội con càng vui hơn đấy”.

Bác gái luôn nghĩ rằng con gái Tiết Liễu Liễu của mình mới là người xuất sắc nhất trong ba đứa cháu, kết quả là Sam Sam đã đến làm việc ở thành phố lớn, họ hàng ai cũng nói Sam Sam giỏi giang, bác gái đã âm ỉ từ lâu, hôm nay mới trút ra được.

Sam Sam tâm thẳng miệng nhanh, nói: “Thế thì tốt quá, con cũng đang định thuê nhà mới, thôi thì Liễu Liễu ở chung với con là được”.

Cô vừa nói xong thì đã bị bà Tiết gõ ngay đũa lên đầu: “Con bé ngốc này, chị con có cần thuê nhà chung với con đâu”.

Bác gái hí hửng phụ họa: “Đúng thế, Liễu Liễu đi cùng Tiểu Tuấn, Tiểu Tuấn nhà bác có nhà rất to ở thành phố S, rộng một trăm năm mươi mét vuông”.

Liễu Liễu lặng lẽ gấp thức ăn ẹ.

Sam Sam nhìn Liễu Liễu, lặng lẽ đồng cảm. Bà chị họ của cô rất xinh đẹp, lại thông minh, vì từ nhỏ đến lớn đã bị bác gái đem đi khoe khoang so sánh, mà tính cách chị ấy lại thâm trầm khiêm tốn, thế nên cũng đau khổ vô cùng. Nhưng chị ấy không thể kháng cự vì chị không do bác gái sinh ra, mà là bác gái đưa về nuôi từ một người họ hàng sinh con gái ra rồi không cần nữa.

Người khác nhận con nuôi chỉ sợ con cái biết được mình không phải con ruột, nên che giấu rất kỹ. Bác gái lại hoàn toàn ngược lại, như sợ con gái sau này không hiểu thảo vậy, từ nhỏ đã nói với cô rằng nếu không

phải mẹ nhận nuôi con, thì con bây giờ đã theo bố mẹ sống cực khổ đói nghèo... đại loại thế, Tiết Liễu Liễu vốn dĩ tính cách đã ngoan hiền ít nói, có một bà mẹ nuôi như thế nên tự nhiên cũng chỉ có thể càng lúc càng ít nói hơn.

Tiết Đồng Đồng, cậu con trai của ông chú đang học lớp mười ngồi cạnh Sam Sam, thì thảo vào tai cô: “Chị Sam Sam, chị có biết bạn trai chị Liễu Liễu là ai không?”.

“Ai?”.

“Chính là con trai sếp chỗ cơ quan chị ấy làm, cũng là cơ quan mà trước kia chị định làm đó. Nếu chị làm ở đó liệu có khi nào là bạn trai chị rồi không?”.

Sam Sam tốt nghiệp xong vốn định tìm việc ở quê nhà, là một công ty cũng có chút tiếng tăm ở đây, đó vốn là chuyện tốt nhưng bị bác gái biết nên hỏng việc. Cứ nói là công việc đó là do ông nội tìm cho Sam Sam, vì trưởng phòng nhân sự của công ty đó là con trai của chiến hữu già của ông nội.

Bà cứ gào thét rằng ông nội thiên vị, không xem cô cháu gái Liễu Liễu ra gì, khiến cả nhà không ai yên ổn nổi, Sam Sam muốn nhường công việc này cho Liễu Liễu nhưng chuyện lớn như vậy, bà Tiết chắc chắn sẽ không chịu nhường. Cũng may mà Sam Sam tự dưng may mắn được đến thành phố S làm việc, nhường công việc đó lại, ông nội lại phải muối mặt đi tìm chiến hữu, chuyển vị trí đó cho Liễu Liễu thì bác gái mới chịu yên.

Sam Sam choáng váng cực kỳ bởi lời Đồng Đồng nói. “Nhóc con như em nghĩ mấy chuyện này làm gì”.

Đồng Đồng thấy ngại ngùng, lấp liếm: “Mẹ em nói thế trong nhà mà”. Lại chen vào: “Chị Liễu Liễu tốt lắm, chỉ có bác gái đáng ghét quá thôi, lắm nhảm mãi người ta nghe mòn cả tai mà cũng chưa chịu thôi”.

Sam Sam gấp cho cậu ta một cái tai heo: “Nào, bồi bổ cho tai!”.

Tiết Đồng Đồng “xùy” một tiếng, đảo đảo mắt rồi nói: “Chị, hai cái thùng chị mang về bên trong là gì thế, có phải là quà cho em không?”.

“A, đúng rồi, còn quà ọi người nữa”.

Sam Sam nhớ đến quà của Phong Đăng, không còn tâm tư nào ăn nữa, cô đặt bát đĩa xuống rồi vội vã tìm dao để rọc thùng ra, mọi người cũng tò mò đợi xem là thứ gì.

Thế nhưng khi Tiết Sam Sam mở thùng ra với vẻ mong chờ thì đột nhiên ngẩn người, hử, đây là gì thế này?

Một túi củ cải?

Khụ!

Mọi người đều ghen.

Bác gái cười: “Ôi trời, đám củ cải này ngon đến cỡ nào mà Sam Sam phải nhọc công khuôn về tận đây thế?”.

Mọi người đều cười mãi. Sam Sam lúng túng cực độ, đành nói: “Loại củ cải này rất ngon, ngọt đặc biệt, con cố ý mang về ọi người ăn = =”.

Đại boss làm gì thế, lẽ nào vì là củ cải cô nhỏ nên cho cô mang về? Hay là vì... có ý nghĩa kỷ niệm. T T

Sam Sam chắc một vạn phần vạn rằng, Đại boss có ý!

= =

Cũng may dưới túi củ cải đều là quà bình thường. Nhưng cái bình thường này có lẽ chỉ đúng với nhà boss thôi. Sam Sam không thể nói giá trị quà cho người lớn đáng bao nhiêu tiền, nhưng quà cho đám trẻ, đều thống nhất là Ipad2 mới ra, Sam Sam vẫn biết được giá tiền.

Thế là có hơi giật mình.

Về mặt bác gái có phần chua chát. Bà Tiết tuy cười nhưng đang cuống muốn chết, con gái kiếm được bao nhiêu tiền bà rõ nhất, mấy thứ này chắc tốn cả mấy tháng lương chứ chẳng chơi. Chỉ có ông bà nội là không hiểu lắm, là người vui nhất, ô, còn có Tiết Đồng Đồng, cầm được Ipad2 mà chỉ muốn bay lên.

Cậu sốt ruột xé vỏ bao, vừa xé vừa nói: “Chị Sam Sam, chị cướp ngân hàng à?”.

Sam Sam cái khó ló cái khôn bèn giả lả: “Ha ha, là thế này, Ipad này là... là hàng nhái, đừng thấy nó được làm giống quá mà lầm, thực ra là giả đó, rất rẻ, hai... một ngàn tệ... cũng không tới... Hơn nữa năm nay công ty phát lên, tiền thưởng cuối năm rất nhiều”.

Sam Sam muốn khóc quá, Đại boss tặng mình cả một thùng củ cải, di động cũng chỉ ượn, hoàn toàn không khiến người ta thấy ngại khi nhận, nhưng sao quà tặng cho người nhà cô lại toàn những thứ đắt tiền thế này.

“Sam Sam của chúng ta giàu to rồi”. Bà nội vui vẻ nói, “Nhưng lần sau đừng mua nhiều thế, sản phẩm dinh dưỡng này rất đắt phải không, tiền thưởng năm nhiều mấy cũng đừng tiêu phí thế chứ”.

“Sản phẩm dinh dưỡng ấy mà...”.

Sam Sam lúng túng: “Thực ra là do nhà đồng nghiệp làm về cái này, con mua với giá bán buôn, ha ha”.

Vừa nói vừa trầm nghĩ, nói Đại boss là đồng nghiệp của mình chắc cũng không sai, thế là lại thấy ngọt ngào trong lòng.

Bác gái lập tức nổi lời: “Thì ra là giá bán buôn, Sam Sam, mấy thứ này đều là sản phẩm dinh dưỡng, thứ ăn vào thì con đừng mua lắm đấy”.

Nói thì có vẻ quan tâm, nhưng thực ra là ám chỉ Sam Sam mua hàng giả.

Sam Sam đã quen với kiểu nói chuyện đó nên cũng không giận, “Bác gái cứ yên tâm mà ăn ạ, bạn con ngày nào cũng ăn, tuyệt đối không có vấn đề gì đâu. Hơn nữa bây giờ trong cửa hàng nói thách ghê lắm, hàng nhập vào giá một trăm tệ mà dám bán một ngàn, thực ra giá thành không cao đến thế”.

“Ôi chà”. Bác gái nói: “Dù sao cũng sống ở thành phố lớn, Sam Sam vẫn sáng suốt, Liễu Liễu nhà bác và Tiểu Tuấn chỉ biết mua hàng trong cửa hàng, tuy ăn thì yên tâm nhưng đúng là đắt quá”.

Mọi người đã nhần nhịn hai mươi mấy năm rồi, tự khắc cũng sẽ không đến nỗi không ăn được cơm vì cái kiểu cách của mẹ Liễu Liễu. Bữa cơm tối mừng một vẫn rất náo nhiệt, phụ nữ thu dọn bát đĩa xong chuẩn bị mở bàn mặt chược, cuối cùng chỉ còn hai cô gái ở trong nhà bếp gọt hoa quả.

“Sam Sam, em đừng giận mẹ chị”. Đợi mọi người đi hết rồi, Tiết Liễu Liễu khẽ xin lỗi.

Sam Sam nói: “Em không giận đâu”.

Liễu Liễu cười, vẻ u sầu trên gương mặt xinh đẹp cũng giảm bớt. Sam Sam vừa có bạn trai nên cũng đặc biệt quan tâm: “Chị, sao chị bỗng dưng muốn đến thành phố S vậy?”.

Liễu Liễu nhỏ nhẹ: “Anh ấy nói muốn đến thành phố S làm ăn, không muốn dựa vào gia đình”.

“Ồ, chị, bạn trai chị thế nào? Chị... có thích anh ấy không?”.

Sam Sam hỏi thế là vì từ đầu đến cuối không thấy Liễu Liễu tỏ vẻ vui sướng gì cả, thực sự không giống người đang yêu.

Liễu Liễu cúi đầu rửa hoa quả, lát sau mới nói: “Dù sao cũng chẳng có gì mà không thích, mẹ vui là được”.

Lúc hoa quả được bưng lên thì người lớn đang chơi mặt chược, Sam Sam đứng một lúc rồi chuồn đến nhà Song Nghi. Đêm đông lạnh lẽo thấu xương, bầu trời xanh thẫm bay đầy những bông tuyết trắng xinh. Đi trên phố, ngửa mặt đón tuyết, đập trên băng, nghe âm thanh lạo xạo phát ra dưới chân, Sam Sam bỗng muốn gọi điện cho Phong Đăng.

Nhưng...

Cô mới về nhà được mấy tiếng.

Kiểm chế nào, kiểm chế, nhất định phải kiểm chế. Dọc đường cứ lẩm bẩm hai chữ này, Sam Sam đã nhanh chóng đến được nhà Song Nghi. Nhà Song Nghi rất gần nhà cô, chỉ cách một con phố, nhà bạn cô là kiểu nhà cũ có hai tầng, phía dưới ông Lục mở một cửa tiệm bánh kem, làm ăn rất khá.

Sam Sam vào nhà Song Nghi, mới bảo có người mang quà đến tặng thì đã bị Song Nghi lôi vào phòng. Cửa vừa đóng, Song Nghi túm chặt vai Sam Sam, hỏi với vẻ nghiêm túc:

“Tiết Sam Sam, cậu khai thật với tớ, lần trước cô gái được một anh chàng giỏi giang tỏ tình mà cậu nói có phải là cậu hay không?”

“Hả?”

Sam Sam đột nhiên thấy lúng túng.

Song Nghi quan sát cô, kích động, “A a a, thật thế hả? Về sau tớ càng nghĩ càng thấy không đúng, cậu khờ khạo như vậy, tự dừng hỏi tớ chuyện đó làm gì, thì ra là cậu thật a a a a a, mau nói tớ biết, người đàn ông đó giỏi giang vĩ đại đến cỡ nào! Anh ấy làm gì? Cao bao nhiêu, đẹp trai cỡ nào, có hình không...”

Sam Sam vội vàng giơ tay đầu hàng, “Cậu hỏi từng câu, từ từ thôi”.

“Được thôi, đầu tiên, đẹp trai không?”

Sam Sam gật đầu, Song Nghi mắt sáng như sao: “Trong di động có hình không, cho xem nào”.

“... Không có...”

“Tớ thèm vào tin cậu, đưa di động đây, tự tớ xem”. Vừa nói vừa móc ngay điện thoại trong túi Sam Sam ra, lấy ra rồi Song Nghi đã thấy kỳ lạ, “Ừa, cậu thay điện thoại rồi à?”

“... Của anh ấy”.

“A a a”. Song Nghi càng hào hứng, “Đã đến mức trao đổi điện thoại rồi cơ à?”

... Thì ra ngoài trao đổi nhật ký, còn có kiểu trao đổi di động sao? Sam Sam bó tay: “Không phải, do di động tớ rơi mất nên anh ấy ượn”.

“Ồ ồ ồ, ân cần quá!”

“À đúng rồi”. Sam Sam nhớ ra, “Cho tớ số của cậu, di động tớ đổi nên mất hết số rồi”.

“Đừng có đánh trống lảng, anh ấy làm gì hả?”

“... Anh ấy là sếp tớ = =”.

“Í, cấp trên của cậu hả, tốt lắm tốt lắm~~”. Song Nghi tuy không đi làm nhưng cũng biết hiện nay thịnh hành kiểu gọi cấp trên là sếp.

“T_____T Còn là cấp trên của cấp trên nữa”.

“... Trên nhiều không?”

“T_____T”.

Song Nghi run rẩy: “Lẽ nào... lẽ nào là... CEO trong truyền thuyết?”

“Ừ = =”.

“...”. Song Nghi lảm nhảm: “Sam Sam à, tớ choáng vì cậu mất thôi”.

Một lúc sau, Song Nghi hoàn hồn lại: “Ôi trời, thân phận không quan trọng, tớ sẽ không vì anh ấy giàu mà kỳ thị anh ấy đâu! Quan trọng là quá trình yêu nhau! Hai người sao lại ở bên nhau được?”

Sam Sam hoang mang nhìn bạn: “Thực ra tớ cũng khá là mơ hồ...”.

Song Nghi vuốt trán: “Thì phải có bước ngoặt chứ! Ai đã đọc thủng giấy dán cửa sổ, ai tỏ tình trước?”

“Hừm... coi như là anh ấy đi”. Sam Sam quyết định quên hết chuyện mình tỏ tình đêm giao thừa cho xong.

“Oa!”. Song Nghi ôm mặt, mơ màng, “Vậy cậu cảm thấy thế nào?”

“Cảm giác?”. Sam Sam nhớ đến ví dụ về thẻ vàng mà bạn nói lần trước, “Giống như đang đi mãi, đi mãi trên đường, bỗng dừng lại được tờ một trăm tệ = =”.

“Nhất định là rất vui mừng chứ gì? Tiền trên trời bay xuống mà!”.

“Cái đó... tớ sẽ nghi ngờ đầu tiên là có phải tiền giả hay không...”.

Ừa?

Có lẽ là do viết tiểu thuyết nên Song Nghi có một sự tinh tế kỹ lưỡng khác hẳn vẻ bề ngoài, cô nàng nhạy bén phát hiện ra chút kỳ lạ: “Cậu cảm thấy anh ấy lừa gạt tình cảm của cậu?”.

“... Đương nhiên là không phải, anh ấy không tệ hại đến thế đâu”. Sam Sam rầu rĩ, “Tớ chỉ cảm thấy, tất cả rất không chân thực”.

“Ồ, Tiết Sam Sam, chuyện này là vậy, tớ biết cậu bị kim cương từ trên trời rơi xuống đập trúng đầu rất choáng váng, nhưng đàn ông xuất sắc trên thế gian này rất ít rất ít, cậu có biết không?”.

“Thế nên lúc gặp được người tốt, tuyệt đối không được nghĩ ngợi linh tinh, cứ ‘lên’ đi rồi nói sau!”. Song Nghi co nắm tay, làm ra vẻ vũ trụ nhỏ bùng cháy: “Sam Sam, cứ tiến lên không biết sợ là gì! Tớ sẽ là người chỉ đạo và cổ vũ kỹ thuật tình yêu cho cậu!”.

28. Chương 28

Chương 28

Sam Sam ở lại nhà đến mừng bầy thì quay về, trong thời gian đó cô trò chuyện điện thoại với Đại boss tổng cộng bốn lần,

cô chủ động gọi hai lần, boss chủ động gọi hai lần. Nội dung chủ yếu của cô là báo cáo ăn uống, hỏi thăm đối phương có ăn uống gì chưa; nội dung chủ yếu của Đại boss là xác định thời gian quay về và điều tra mức độ hài lòng của khách hàng sau khi tặng quà năm mới.

Hai bên đều tỏ ra hài lòng với chất lượng mấy cuộc gọi đó.

Trong nhà Sam Sam, Song Nghi nằm bò trên giường, nhìn cô dọn dẹp đồ đạc.

“Cậu đi máy bay à? Trước kia cậu toàn đi tàu mà”.

Sam Sam cũng không nói, lặng lẽ lấy di động ra, bấm một tin nhắn nào đó đưa cô bạn xem. Song Nghi xem rồi nói: “Tin đặt vé mà hãng hàng không gửi cho cậu? Cho tớ xem cái này làm gì?”.

“Không phải là tớ đặt... hôm trước bỗng dưng gửi đến di động = =”.

“Ôi trời... ngang ngược quá, ham muốn kiểm soát mạnh thật”. Song Nghi bưng mặt, trong đôi mắt, sao nhiều đến nỗi sắp rơi cả ra ngoài.

Sam Sam ngậm miệng, quyết định không nói cô bạn biết sau tin nhắn đó còn có điện thoại của ai kia có ham muốn kiểm soát mạnh, ra lệnh cho cô xuống máy bay rồi không được chạy linh tinh, bắt buộc phải ở sân bay đợi chuyển bay của anh hạ cánh.

Song Nghi mê mẩn một lúc: “Tớ hỏi này, về rồi có dự định gì?”.

“Ừm, đầu tiên phải trả lại tiền vé máy bay cho anh ấy”. Sam Sam thực thà nói ra suy nghĩ của mình.

Song Nghi chỉ muốn đập đầu, ú ớ nói: “Cậu không thấy là trả tiền hay gì đó thì rất mất hứng hay sao?”.

“Nhưng tớ cũng không thể lợi dụng người khác”. Sam Sam rất kiên trì.

“Đương nhiên phải trả tiền rồi, nhưng Cậu không thấy là cậu làm thế thì rất lạnh lùng à? Cậu nghĩ boss nhà cậu lại thiếu hai mươi tờ giấy này hay sao? Cậu không thể dùng cách khác hả?”.

“Vây... vậy phải làm sao?”. Sam Sam đắn mặt, bị Song Nghi nói thế, cô cũng thực sự cảm thấy rằng cầm một xấp tiền đưa cho boss là rất ngớ.

“Chẳng lẽ cậu không biết rằng Tết xong là đến ngay lễ Tình nhân? Cậu không biết mua đồ tặng người ta à?”.

Song Nghi tức tối. Cô nàng là một tiểu thuyết gia tình yêu, tại sao lại có một người bạn thiếu EQ như thế được chứ!

Dưới kệ sách của Song Nghi, hai người ăn mặc gọn gàng ra ngoài, đi thẳng đến khu mua sắm hàng hiệu của thành phố.

Trên đường đi, Sam Sam cứ nhủu mảy suy nghĩ gì đó, Song Nghi tưởng cô đang nghĩ nên mua gì, kết quả là khi sắp đến nơi, Sam Sam túm lấy cô, nghiêm túc nói: “Song Nghi, tớ nghĩ rồi, chúng ta không thể mua đồ hai ngàn tệ được, cậu nghĩ xem, hai ngàn tệ là nợ anh ấy, nếu chỉ mua hai ngàn tệ thì không được tính là quà, mà là trả nợ, nên chúng ta mua hai ngàn rưỡi tệ đi...”

Song Nghi bất lực liếc cô một cái, nhanh chóng gọn gàng kết thúc cuộc trò chuyện. “Tiết Sam Sam, câm miệng!”

Hai người dạo một vòng trong khu mua sắm, phát hiện ra mua quà cho đàn ông đúng là rất khó, đặc biệt là người như Phong Đăng.

“Hay mua một cây bút máy?”. Sam Sam đề nghị.

Song Nghi: “Cậu có thể què mùa hơn nữa không?”.

“Hay thắt lưng da?”.

“Cũng không được, quá dâm dăng...”.

“Tại sao lại... dâm dăng...”.

“Người ta nói đàn ông tặng phụ nữ quần áo là để cởi nó ra, vậy cậu tặng boss nhà cậu thắt lưng da là để làm gì...”. Song Nghi cười hề hề: “Nữ chính trong quyển sách trước của tớ vì bất hạnh tặng thắt lưng da mà bị nam chính tưởng là đang viện cớ, ngay chương đầu tiên đã ăn sạch”.

“... Song Nghi, cậu viết tiểu thuyết sex đó hả?”.

Hai người dạo vòng vòng hết hai tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng mua được món quà vừa ý. Hôm sau nữa, Sam Sam mang theo món quà hai người dày công chọn lựa, trị giá 2.580 tệ, lên máy bay về lại thành phố S.

Máy bay hạ cánh lúc ba giờ hơn chiều, còn máy bay của boss sẽ hạ cánh sau một tiếng nữa ở cùng sân bay, nên Sam Sam xuống máy bay rồi kéo lê hành lý đến thẳng quán café hai tầng đối diện với sảnh đón khách của sân bay.

Đó là do boss đã ra lệnh, bắt cô phải ở đây đợi anh để cùng đi.

Chọn một ly nước uống, Sam Sam ngồi xuống một chỗ có thể nhìn thấy du khách ra ngoài ở bên dưới. Sau khi gọi điện về nhà báo cáo đã hạ cánh bình an, Sam Sam bắt đầu cứ cách một phút là nhìn cửa ra sân bay.

Nhìn mấy lần, cuối cùng cũng cảm thấy mình vớ vẩn, cô ngoan ngoãn uống nước, không lâu sau, lại lấy món quà tặng cho boss mà cô mang theo trong túi nhỏ đeo bên người để chơi.

Món quà là một cặp cúc tay áo bằng bạc.

Trên nền bạc thẫm có gắn một viên đá quý đen, một bên là rãnh rỗng rất đậm màu sắc Trung Quốc, hàng thủ công tinh tế tỉ mỉ mang đến một cảm giác khiêm tốn nhưng lại rất xa hoa, đắt giá.

Sam Sam đặt nó lên lòng bàn tay.

Phải đưa cho boss thế nào đây?

Đợi đến mười bốn tháng hai hay sao?

Lúc mang ra thì phải nói gì?

Đại boss sẽ có phản ứng gì nhỉ?

Nằm bò lên bàn, nhìn cặp cúc áo trong tay, đầu cô tưởng tượng đến đủ mọi thứ, dần dần, Sam Sam bắt đầu thấy buồn ngủ. Cô nắm chặt cúc áo, quyết định nhắm mắt nghỉ ngơi một lúc.

Bất giác mất đi ý thức.

Không biết bao lâu sau, trong mơ màng hình như nghe thấy có âm thanh va chạm khẽ của đồ sứ ngay trước mặt. Sam Sam lơ dờ ngẩng đầu lên, đập vào mắt đầu tiên là chiếc áo sơ mi đen. Đầu óc vẫn chưa tỉnh táo, cô ngồi thẳng lên, sau đó nhìn thấy gương mặt tuần tú trầm tĩnh của Đại boss.

Một tay anh cầm ly sứ, ánh mắt chăm chú xem tạp chí.

“Tỉnh rồi?”.

“...”.

Sam Sam tỉnh hoàn toàn: “Anh đến lúc nào thế?”.

“Nửa tiếng trước”.

Ừm, Sam Sam lúng túng nói: “Sao anh không gọi di động cho em?”.

“Anh nghĩ sẽ có người đứng đón anh ở cổng ra”.

“...”, Sam Sam hổ thẹn, “Em... em bất cẩn ngủ thiếp đi mất”.

“Ngủ cũng ngon chứ?”. Phong Đăng thông thả hỏi.

“... Cũng ngon ạ = =”.

“Vậy đi thôi, tài xế đã đến rồi”. Phong Đăng đặt ly nước xuống, cầm áo khoác và va li của cô lên.

“A, trả tiền”.

“Trả rồi”.

“Á, khoan đã”. Sam Sam lại ngừng lại, cuống quýt tìm gì đó trên đất, lúc này đứng lên mới phát hiện ra, cặp cúc áo của cô chỉ còn lại một cái.

Phong Đăng thấy cô tìm kiếm lung tung một lúc rồi mới đưa tay ra: “Tìm cái này à?”.

“...”. Sam Sam thấy cúc áo trong tay anh, “Sao lại ở chỗ anh...”.

“Nhặt được ở dưới chân em”. Ánh mắt anh sâu thẳm, “Còn một cái nữa?”.

Sam Sam choáng váng dang cúc áo còn lại trong tay lên, vốn dĩ muốn nhân lúc mà không khí tương đối đẹp để tặng anh, sao bây giờ lại giống như địa chủ đòi tài sản vậy? = =

“Trông có vẻ giống đồ mà anh hay dùng”.

“... Ừm, tặng anh mà”.

“Quà?”.

“= = Vâng”.

Phong Đăng không nói gì nữa, sải bước ra khỏi quán café. Sam Sam lặng lẽ theo sau anh, đến thang máy, Phong Đăng bỗng lên tiếng: “Sao tự dưng lại tặng anh cái này?”.

“Ừm, sắp đến cái lễ gì ấy...”.

“Lễ Tình nhân?”. Phong Đăng cười, “Nhà anh rất truyền thống, chưa bao giờ mừng lễ Tình nhân của châu Âu”.

Hả? Sam Sam sững sờ, vậy cô phí công mua rồi?

“Bố mẹ anh gặp nhau khi đi du học, đều rất thích những thứ đó, nhưng ông nội anh lại rất ghét những ngày lễ của phương Tây, không chỉ mắng bố mẹ anh một lần thôi đâu. Vì thế lúc nhỏ mỗi lần đến lễ Tình nhân, bố mẹ anh đều giả vờ dẫn anh và Phong Nguyệt đi chơi, sau đó vứt bọn anh cho bảo mẫu, hai người họ lên lút hẹn hò với nhau”.

Sam Sam biết bố mẹ anh đã qua đời trong một vụ tai nạn xe cộ, lúc anh nhắc đến họ tuy trong giọng nói không biểu lộ tình cảm, nhưng có lẽ trong lòng vẫn có chút đau lòng chẳng.

Sam Sam bỗng muốn nắm lấy tay anh, nhưng lại thấy hơi ngại ngùng. Nhưng cuối cùng vẫn chậm rãi thò móng vuốt ra, nhưng ngón tay vừa chạm đến mu bàn tay anh thì đã bị ai kia nắm chặt lấy.

Tuy đã hôn nhau mấy lần nhưng nắm tay giữa nơi công cộng đông người thế này vẫn là lần đầu. Sam Sam rất căng thẳng, rất xấu hổ, nhưng nhanh chóng thay đổi sự chú ý, cố làm vẻ trấn tĩnh để trò chuyện với anh: “Vậy chúng ta có đi chơi lễ không? Hay là lễ Tình nhân, chúng ta cũng lên lút hẹn hò thử?”.

Phong Đằng quay lại nhìn cô, nắm chặt bàn tay bé nhỏ đang muốn trốn tránh, hơn nữa môi, “Được”.

Có lẽ do lòng bàn tay anh quá nóng bỏng, có lẽ được anh nắm tay suốt cả đoạn đường quá loạn tâm trí, nên Sam Sam mãi đến lúc tới bãi đậu xe nhìn thấy tài xế, cô mới nhớ ra để hỏi: “Chúng ta đi đâu?”.

“Đến chỗ anh ở trong thành phố đã, cho em quen, sau đó đi ăn cơm”.

Quen cái gì chứ... Sam Sam hơi ngại, nói với vẻ thiếu tự nhiên, “... Ừm, đúng rồi, chúng ta đến trung tâm đi động nhé, em muốn làm lại sim”.

“Ừ”. Phong Đằng nâng bàn tay cô lên, đặt lên môi khẽ hôn, “Em thật phiền phức”.

Đến khi ăn cơm tối, Sam Sam thấy trên tay mình như vẫn lưu lại cảm giác tiếp xúc. Cô bất giác ngược lên, lên lút nhìn người đàn ông đối diện đang cúi đầu dùng bữa. Lúc anh về nhà đã thay trang phục khác, cặp cúc áo cô tặng đang gài ở cổ tay. Vốn dĩ cặp cúc áo cô cảm thấy rất tinh xảo rất nổi bật, mang vào tay anh rồi, hình như lại thấy mờ nhạt đi nhiều.

“Nhìn gì thế? Không nhớ tặng anh à?”.

“Không có, không có”.

Sam Sam vội vàng cụp mắt xuống, lúng túng cúi xuống ăn cơm. Sau đó bỗng nhận ra, hình như đây là lần đầu tiên hẹn hò kể từ sau khi họ chính thức quen nhau.

Cho dù nhìn từ góc độ nào thì đây cũng là lần hẹn hò đầu tiên hoàn hảo chẳng?

Thế nhưng, bạn Tiết Sam Sam dù sao cũng đánh giá thấp bản thân. = =

Ăn cơm xong, Phong Đằng đưa cô đến dưới khu nhà của bạn học.

Phong Đằng dừng xe, “Sáng mai anh đến đón em”.

Sam Sam khoát tay, “Không cần đâu, ở đây cũng tiện đi tàu điện ngầm. Anh đến thì xa lắm, mà còn tắc đường nữa”. Nơi ở của Phong Đằng trong trung tâm thành phố gần tập đoàn Phong Đằng, đến đây đón cô cũng như chạy cả một vòng, đã mệt quá.

Phong Đằng gật đầu, cũng không miễn cưỡng, “Trưa mai nhớ lên lầu ăn cơm”.

“Không được đâu”. Sam Sam buột miệng.

“Tại sao?”. Liên tiếp bị từ chối, giọng Phong Đằng trầm xuống.

“Trước kia đến ăn cũng không sao, chúng ta chẳng có gì với nhau, nhưng bây giờ chúng ta là người yêu rồi, thế anh... không cần lấy thân ra làm quy tắc nữa à?”.

Phong Đằng hơi nhíu mày: “Thế nào là lấy thân ra làm quy tắc? Nói rõ xem”.

“Ừa, anh không biết sao?”. Sam Sam ngạc nhiên nhìn anh: “Công ty chúng ta không cho phép có tình yêu công sở mà!”.

29. Chương 29

Chương 29

Cô Tiết không hề lên đó dùng cơm, tổng giám đốc Phong tâm trạng có vẻ không được tốt lắm,

chẳng lẽ cả kỳ nghỉ Tết mà tổng giám đốc Phong chưa có gì vui vẻ với cô Tiết hay sao?

Không hợp với phong cách làm việc hiệu quả cao của tổng giám đốc tí nào.

Trong cuộc họp cổ đông vào ngày thứ hai, trợ lý Phương vẫn giữ dáng vẻ sáng suốt thông minh, nghe những lời phát biểu của các đại diện cổ đông mà tâm tư lại bay xa đến mười vạn tám nghìn dặm...

Quả nhiên sau cuộc họp, anh bị gọi đến văn phòng tổng giám đốc. Ngồi sau chiếc bàn sơn đen, Phong Đẳng trầm ngâm một lúc rồi hỏi: “Công ty chúng ta không cho phép có tình yêu công sở ư?”

Trợ lý Phương vẻ mặt trầm tĩnh trả lời: “Hình như là thế đó”.

“Tại sao tôi không biết có quy định này?”.

“Có lẽ tam sao thất bản chăng?”. Trợ lý Phương có vẻ thấu hiểu, “Tôi sẽ tìm cơ hội thích hợp để làm rõ lại”.

“Không cần”. Ngón tay khẽ gõ mặt bàn, Phong Đẳng không tỏ vẻ gì, nói: “Chuyên tâm thống nhất càng phù hợp với lợi ích công ty”.

...

Thực ra bản thân anh tiến triển không thuận lợi nên không chấp nhận kẻ khác thuận buồm xuôi gió chứ gì? Trợ lý Phương vẫn tỏ vẻ trầm tĩnh: “Vâng”.

Bạn Tiết Sam Sam rõ ràng không ý thức được một câu nói của mình đã hại tất cả những người đang yêu trong công ty đều trở thành kẻ vụng trộm, buổi tối lúc dùng bữa, cô bày tỏ sự phiền muộn nhỏ bé của mình với Phong Đẳng trong tình huống không hay biết gì về nỗi đau của các cặp tình nhân trong công ty: “Em muốn tìm nhà gấp, nếu không bạn trai của bạn em về thì không tiện ở nữa”.

Tay Phong Đẳng khựng lại: “Bạn trai của bạn em?”.

“Vâng. Bạn trai của cô ấy học nghiên cứu sinh năm thứ ba, đang thực tập ở nơi khác, nên em mới có thể ở nhờ”.

Phong Đẳng sầm mặt: “Tiết Sam Sam, trước kia sao anh chưa nghe em nói là bạn em ở chung với bạn trai?”.

Sam Sam ngẩn người: “Không nói sao? Nhưng chuyện này cũng không cần thiết phải nói lắm, bây giờ anh ấy đâu có ở thành phố S”.

“Rất tốt”. Phong Đẳng dừng lại, “Tiết Sam Sam, anh có một thắc mắc”.

“Em nghĩ là anh sẽ cho em nằm trên giường mà người đàn ông khác đã từng nằm?”.

Tiết Sam Sam há hốc mồm. Thế nào gọi là... nằm trên giường mà người đàn ông khác đã từng nằm chứ!

Đại boss anh nghĩ nhiều quá!

Tiết Sam Sam biện hộ: “... Bạn bè với nhau ở nhờ là bình thường mà, hơn nữa bạn trai cô ấy có ở đây đâu”.

Phong Đẳng gật gù, rõ ràng đã không có ý nhiều lời với cô nữa, anh nói thẳng quyết định của mình: “Quãng thời gian này em ở chỗ anh, cho đến khi tìm được nhà”.

Tiết Sam Sam giật mình phản đối: “Không được, sao em có thể ở chỗ anh...”.

Sau đó cô phát hiện vẻ mặt Đại boss thực sự không thể gọi là hòa nhã, cô e dè thương lượng: “Hay là, em dùng drap trải giường và chăn riêng của em = =”.

Nhìn vẻ mặt, vẫn không được?

Tiết Sam Sam tiếp tục thương lượng: “... Vậy em ngủ ở ghế sofa của bạn em?”.

“Nằm dưới đất?”.

Phong Đẳng tiếp tục ăn cơm, thông thả từ tốn, rồi bỗng dưng hỏi: “Tiết Sam Sam, bạn em và người yêu kết hôn rồi à?”.

“Chưa ạ”.

“Họ tùy tiện sống cùng nhau thế à?”.

Phong Đăng hơi nhú mày, cố ý nhấn mạnh vẻ không đồng tình trong giọng nói. Quả nhiên, Tiết Sam Sam lập tức biện bạch cho bạn mình: “Cũng có gì đâu, bạn em rất đàng hoàng, hơn nữa sống với bạn trai là chuyện rất bình thường mà, bây giờ nhiều cặp tình nhân cũng thế cả”.

Phong Đăng gật đầu: “Rất vui khi em nghĩ thế, vậy thì trước khi em tìm được nhà, em cứ ở nhà bạn trai em”.

Sam Sam dần mặt, mới ý thức ra mình đã mắc bẫy. Bất giác nước mắt đầm đìa... Đại boss à, một ngày mà anh không gài bẫy người ta thì sẽ thế nào đây!!!

“Em sai rồi, em bảo đảm trong vòng ba ngày sẽ tìm ra nhà, không cần dọn tới dọn lui nữa”. Sam Sam chấp tay, ánh mắt van nài.

“Một ngày”. Phong Đăng làm mặt lạnh, “Ngày mai không tìm ra thì dọn tới đây”.

Sam Sam vội vã gật đầu: “Vậy thì ngày mai”.

Ngày mai lại ngày mai, ngày mai có bao xa, Sam Sam lau mồ hôi trán, cứ qua được ngày mai đã rồi tính.

Ăn cơm xong, Phong Đăng vẫn đưa cô đến dưới nhà bạn như thường lệ, Sam Sam chỉ sợ anh nghĩ lại, vội vã chào tạm biệt rồi chạy như bay lên lầu. Phong Đăng ngồi trong xe, nhìn theo cô lên lầu, lấy di động ra rồi gọi cho cố vấn tài chính của mình.

Sam Sam cảm thấy rất kỳ lạ.

Cô vừa đăng ký thuê nhà ở bên môi giới nhà đất xong, kết quả mới đi được mấy trăm mét mà đã nhận được điện thoại của chủ nhà?

“Xin hỏi là cô Tiết phải không?”.

“Vâng, anh là?”.

“Ồ, chào cô Tiết, tôi họ Tưởng, cô gọi tôi là Tiểu Tưởng nhé, có phải cô muốn thuê nhà? Tôi đang có một ngôi nhà cần cho thuê, điều kiện rất hợp với yêu cầu của cô”.

“Hả, sao anh biết được số điện thoại của tôi?”.

“Xem trên mạng”.

“Nhưng tôi không đăng ký thông tin trên mạng mà?”.

“Có”. Im lặng hồi lâu, đối phương nói chắc như đinh đóng cột.

“...”. Thế à? Sam Sam thấy cũng lung lay, chẳng lẽ bên môi giới đăng thông tin của cô lên mạng nhanh như thế?

“Nhưng chẳng phải việc này đều do bên môi giới liên hệ hay sao?”.

“Ồ... ha ha ha, thực ra tôi nhìn trộm được số của cô ở bên môi giới”. Người bên kia như không muốn lãng nhăng hơn về vấn đề đó nữa, hỏi nhanh: “Khi nào cô có thời gian đến xem nhà?”.

Sam Sam do dự: “Bây giờ cũng được”. Để tìm nhà nên cô đã xin nghỉ một ngày.

“Vậy thì tốt quá, bây giờ tôi cũng rảnh, hay tôi lái xe đến đón cô đi xem nhà?”.

...

Chắc là đồ lừa gạt! Sam Sam không nói năng gì, cúp ngay điện thoại.

Một lúc sau, Phong Đăng gọi đến, hỏi cô tìm nhà đến đâu rồi. Sam Sam kể lại tình huống lúc nãy, “Anh nghĩ liệu có phải là lừa gạt không?”.

“Chắc không phải”. Phong Đăng vừa phê duyệt tài liệu vừa nói, “Thế này đi, em đưa số di động của người đó cho anh, hoặc anh bảo Tiểu Trương lái xe đến đưa em đi?”.

“Đúng rồi, em có nói với anh ta là em đã gửi số di động của anh ta cho bạn rồi, Tiểu Trương không cần tới đâu, em lượn lơ trước mặt bảo vệ khu nhà một lúc là được, ừm, em sẽ nhắn tin cho anh mà”. Sam Sam sắp xếp kế hoạch rất chu đáo, “Khoan khoan, em gửi số di động của anh ta cho anh đã”.

Một lúc sau, Phong Đăng nhìn số di động quen thuộc mà Sam Sam gửi tới, bất giác lắc đầu và cảm thấy buồn cười. Đúng là mỗi nghề một chức năng, cho dù là cao thủ về đầu tư tài chính cũng chưa chắc là một nhà môi giới nhà đất giỏi.

Sau khi ngắm cảnh cáo ngài Tưởng kia, Sam Sam yên tâm theo người ta đi xem nhà.

Điều kiện của ngôi nhà tốt đến bất ngờ, một phòng ngủ một phòng khách khoảng hơn ba mươi mét vuông, có nhà bếp nhà tắm và cả ban công, nhỏ xinh đáng yêu, bài trí gọn gàng nhã nhặn, hơn nữa lại rất gần công ty, Sam Sam vô cùng hài lòng.

“Nhà này bao nhiêu tiền một tháng thế?”.

Ông chủ nhà tự xưng là Tiểu Tưởng ngắm nghĩ: “Bốn ngàn... hai ngàn rưỡi?”.

Nói thực là cái giá này quá thấp so với vị trí ở đây, thế là Sam Sam lại hoài nghi là lừa gạt, có thể là làm giả chìa khóa để lừa tiền hay gì gì đó, “VẬY TÔI CÓ THỂ XEM GIẤY TỜ NHÀ KHÔNG?”.

Chú Tưởng có vẻ khó xử: “Thực ra nhà này không phải của tôi mà là của người bạn ở nước ngoài, trước kia cứ không cho thuê, hôm qua lại gọi điện cho tôi bảo tôi cho thuê kiếm chút tiền, giấy tờ thì tôi không có thật, nếu cô không tin!”.

Chú Tưởng mặt mày bi tráng: “Thế này đi! Hay là cô cứ ở tạm trước đã, thuê xong rồi trả tiền cũng được!”.

Sam Sam mất chữ O miệng chữ A.

Cuối cùng Sam Sam cũng ký hợp đồng, trả trước hai tháng tiền nhà, người ta đã nói thế rồi, nếu không tin thì Sam Sam cũng thấy ngại. Đợi chú chủ nhà đi rồi, Sam Sam đi qua đi lại trong nhà, càng ngắm càng hài lòng, lấy di động ra gọi cho Phong Đăng.

“Phong Đăng Phong Đăng, ngôi nhà ban nãy em thuê rồi, rất đẹp lại không đắt, cũng rất gần công ty, anh tan sở rồi đến giúp em dọn nhà nhé”.

Dám sai khiến anh dọn đồ à? Phong Đăng cúp máy, sắc mặt tươi tỉnh. Nửa tiếng sau, Phong Đăng gọi Linda vào, đưa tài liệu đã phê chuẩn cho cô đi phân phát. “Hôm nay có kế hoạch gì nữa không?”.

Linda lật lịch trình: “Hết rồi ạ”.

Phong Đăng gật đầu, nhấn nút tắt máy tính rồi đứng lên.

Linda ôm tài liệu hỏi: “Tổng giám đốc hôm nay muốn về sớm ạ?”.

“Ừ, dọn nhà”.

Linda theo anh ra khỏi văn phòng, trong lòng rất ngờ vực, chưa nghe nói tổng giám đốc muốn dọn nhà bao giờ, hơn nữa lẽ nào là dọn đến nơi ở mới cao cấp hơn? Nếu không thì sao về mặt có vẻ vui sướng thế.

30. Chương 30

Chương 30

Đồ đạc của Sam Sam không nhiều, hơn nữa hồi Tết đã thu vén một lần, hôm nay dọn dẹp cũng rất dễ dàng.

Ngôi nhà mới thuê lại sạch sẽ bất ngờ, hoàn toàn không cần quét dọn, vì thế cô đã sắp xếp rất nhanh chóng.

Nhìn ngôi nhà nhỏ sáng sủa sạch sẽ, Sam Sam ngồi trên ghế sofa cảm khái với vẻ thỏa mãn: “Tìm được một ngôi nhà hợp thế này đúng là không dễ tí nào”.

Phong Đăng cũng gật đầu đồng ý, tìm được ngôi nhà nhỏ thế này đúng tên anh thì đúng là khó khăn thật. Ngồi xuống cạnh cô, Phong Đăng nhắc: “Có thời gian thì mời bạn em và bạn trai cô ấy cùng đến ăn bữa cơm”.

“Hả?”.

“Em ở nhà người ta lâu như thế, anh cũng phải thể hiện chứ”.

Tại sao lại là anh thể hiện... Sam Sam ngẩn ngơ suy nghĩ một lúc, “VẬY em mời là được”.

“Trả tiền nhà rồi mà em còn tiền à?”.

... Cũng đúng nhỉ.

“VẬY anh mời nhé... Ồ đúng rồi, hôm nay tiền ăn tối em cũng hết rồi... Anh tiện mời em ăn tối luôn nhé ^__^”.

Buổi tối, cung kính tiễn Đại boss lái xe về rồi, Sam Sam nằm trên giường gọi điện cho Đại Hoa. Cô bạn Đại Hoa này của cô, cơ bản là một kẻ tham ăn, nghe đến ăn là sung sướng ngay.

“Được thôi được thôi, vậy thì ngày mốt đi, Đại Tào nhà tớ cũng về rồi, mọi người ăn cùng nhau, nhưng sao tự dưng cậu lại mời khách, phát tài rồi hả?”.

“Ồ nhà cậu lâu như thế thì cũng phải cảm ơn chứ”.

“Ôi dào, đều là bạn bè cả, Sam Sam cậu không giống người biết khách sáo với tớ”.

“Hừm... là do bạn trai tớ nói...” Sam Sam vẫn chưa quen gọi Phong Đăng là bạn trai mình trước mặt người khác, cho dù là gọi điện trong nhà mình, không có ai hết, cũng không kìm được mà vùi đầu vào gối.

“Bạn trai cậu cũng đến?” Đại Hoa hào hứng: “Tốt quá rồi, tớ vẫn chưa gặp anh ấy, nhưng đừng nói cảm ơn, lần này các cậu mời, lần sau bọn tớ mời lại!”.

“Ồ”. Sam Sam đáp một tiếng, “VẬY cậu muốn ăn gì?”.

“Ồ he he, cho tớ chọn à, tớ muốn ăn nhiều lắm, bào ngư vi cá này, tổ yến này... cái nào cũng được...”. Đại Hoa nhắc đến ăn là nước bọt chảy thành sông.

“... Khoan đã, tớ lấy bút ghi lại”.

“Ghi cái gì? Tớ đùa thôi mà, chúng ta cứ tìm một chỗ ăn là được, quan trọng là gặp bạn trai cậu mà... Ủa đâu rồi?”.

Sam Sam đã bò xuống giường tìm giấy bút, căn bản không nghe thấy gì...

Thế là ba hôm sau, Đại Hoa thấy một bàn đầy thức ăn ngon trước mặt, hoàn toàn câm nín. Sam Sam còn đang lấy giấy ra đối chiếu, Phong Đăng rút mảnh giấy trong tay cô ra, nhíu mày.

“... Sao ngay cả bào ngư, vi cá mà em cũng không biết viết?”.

Mà ghi phiên âm? (*)

(*) Tiếng Trung ngoài chữ là chữ tượng hình, còn có phiên âm (gọi là pin yin). Một âm đọc có thể có phát âm nhiều chữ khác nhau. Thế nên cùng một âm nên Sam Sam lại không nhớ viết chữ nào (BTV).

Sam Sam cảm thấy rất vô tội: “Em không biết là ba chữ nào... Đại Hoa nói nên em ghi lại”.

“Sau này đừng nói rằng em là nhân viên của anh”.

“Ồ, là bạn gái anh mà, em hiểu... Hê, Đại Hoa, ăn cái này đi, cái này ngon”.

Nghe tên mình, ánh mắt Đại Hoa chuyển từ thức ăn sang người đàn ông tuần tú phát ra một thứ ánh sáng chói lòa kia, nhớ lại lúc nãy ở cửa thấy xe anh lái đến... Sau đó cô kiểm soát Sam Sam vào phòng vệ sinh.

“Người đó là bạn trai cậu?”.

“Ừ”.

“Sếp của cậu?”.

“... Ừ”.

Đại Hoa nhớ lại công ty của Sam Sam, đó là... Cô nàng bất giác co gập khoe môi, “Khai thật đi, có phải cậu tham gia tổ chức tà giáo nào không?”.

“Hả?”.

“Hay là gia nhập tộc Miêu Cương(*)?”.

(*) Miêu Cương là một trong năm mươi sáu dân tộc được chính thức công nhận ở Trung Quốc. Họ sinh sống chủ yếu ở những vùng núi cao ở phía nam Trung Quốc. Ở Việt Nam họ được gọi là người H'Mông (hay người Mèo), sống chủ yếu ở các tỉnh miền núi phía bắc như Hà Giang, Lai Châu, Lào Cai, Sơn La, Yên Bái... (BTV)

“...”.

Đại Hoa bay ra khỏi phòng vệ sinh, lát sau lại bay vào: “Chuyện tớ bảo sẽ mời khách lại, cậu chưa nói với bạn trai chứ?”.

“Vẫn chưa”.

“VẬY TỚ YÊN TÂM RỒI”. Đại Hoa thở phào, dựa vào vai Sam Sam vẻ nghiêm túc, đôi mắt nhìn cô chăm chăm: “Xin cậu quên câu đó đi! Tớ còn phải giữ lại ít tiền nuôi chồng nữa”.

Choáng váng theo Đại Hoa về lại chỗ ngồi, Sam Sam kinh ngạc thấy Đại boss đang cầm đũa gấp rau thơm ra... từ bát canh của cô? Anh vừa trò chuyện về tình hình kinh tế với bạn trai đang học khoa Kinh tế của Đại Hoa, vừa thông thả và rất tao nhã gấp rau thơm cho cô, tư thế tự nhiên đó giống như đã làm trăm ngàn lần rồi...

Đại Hoa hỏi về thắc mắc: “Rau thơm này không tươi à?”.

Phong Đằng cười, đặt bát canh đã gấp rau xong đến trước mặt Sam Sam: “Cô ấy không ăn”.

Này này! Anh cũng giả vờ giả vịt quá! Rõ ràng thường ngày là cô gấp rau cho anh mà!!! Hơn nữa cô không ăn rau thơm bao giờ chứ, người kén cá chọn canh rõ ràng là anh cơ mà!

Chịu đựng ánh mắt kỳ thị “hay lắm, dám giả vờ kén chọn cơ à” của Đại Hoa, Sam Sam thấy nước mắt đầm đìa... Thế nhưng sâu thẳm trong lòng lại thấy hoa đang nở từng bùng, nảy sinh ra một cảm giác ảo mộng kiểu nhân viên vùng lên = =, vì kích động nên đã ăn hết bát canh đầy ắp đó.

Sáng hôm sau đi làm, Sam Sam ôm bụng đau thắt lại phóng thẳng vào nhà vệ sinh lần thứ hai. Mà trong đó lại đang quét dọn nên Sam Sam lại ôm bụng phóng xuống lầu dưới.

Mở cửa nhà vệ sinh vào trong, Sam Sam đã thở phào nhẹ nhõm. Triệu chứng này cũng không giống bị tiêu chảy, chắc chỉ do hôm qua ăn quá nhiều thôi nhĩ...

Đang ủ rũ thì tiếng giày cao gót gõ lộp cộp bên ngoài mỗi lúc một gần, hai cô nhân viên đang bàn tán về mỹ phẩm tiến vào.

“Phần Chanel mới cậu dùng gần đây thấy thế nào?”.

“Cũng được, dùng bữa thôi ấy mà. Haizz, tớ phát hiện ra XX có sản phẩm mới cũng được lắm”.

Bụng Sam Sam vẫn còn đau quặn nhưng đã bớt tập trung hơn để nghe họ nói chuyện, gần đây cô cũng có chút hứng thú với mỹ phẩm, chỉ bất lực là không có khiếu lắm nên hiện tại ngay cả trình tự trang điểm cũng chưa rõ. Đang nghĩ sẽ nghe trộm để lấy kinh nghiệm thì họ đã chuyển chủ đề, không nói đến mỹ phẩm nữa.

“Hê, nói nghe này, người lầu trên ấy, có phải đã chia tay với vị trên lầu 22 rồi không?”.

“Chắc rồi, nghe nói gần đây không lên trên đó ăn cơm nữa”. Tiếng mở nắp hộp phần, “Hơn nữa cũng không thể gọi là chia tay được, người ta chưa biết chừng còn chưa bao giờ bắt đầu thật sự kia”.

“Cũng phải, thế mới nói, con người cứ thực tế đi là hơn, cảnh cao dễ trèo lắm hay sao? Hơn nữa cũng không phải là cảnh cao tí ti đâu”.

“Đúng rồi, cảm giác ngã xuống chắc không dễ chịu đâu nhỉ, công ty chúng ta nhiều người nhìn thế, Châu Hiểu Vi phòng nhân sự trong bữa tiệc năm ngoái chắc sắp cười đến chết mất”.

“Đổi lại là tớ chắc không thể ở lại công ty được, không khéo còn xin nghỉ việc ấy chứ”.

Mười mấy phút sau, Sam Sam lừ đừ ra khỏi phòng vệ sinh, lên lầu, ngồi về chỗ của mình, nhất thời không có tâm trí nào để làm việc.

Nói ra thì hai cô đồng nghiệp đó cũng không nói gì quá đáng, bất cứ ai thấy cô và boss thì chỉ e là cũng nghĩ như thế. Song Nghi tuy cổ vũ cô khích lệ cô, nhưng có lúc cũng lộ ra ánh mắt lo lắng, chỉ là Song Nghi quá thông minh, sẽ không khuyên cô một cách vô ích.

Đại Hoa thì sẽ nghĩ gì nhỉ? Sam Sam bỗng cuống quýt muốn biết suy nghĩ của người khác, chắc sẽ có người cảm thấy họ hợp nhau, sẽ chúc phúc chứ? Nhớ ra Đại Hoa hình như có mở weibo(*), Sam Sam không kìm nổi, len lén dùng di động để lên mạng.

(*) Một trang mạng xã hội nổi tiếng của Trung Quốc tương tự với twitter (ND).

Tìm thấy weibo, Đại Hoa quả nhiên có nói về chuyện hôm qua.

Đại Hoa: Hôm qua ăn một bữa thịnh soạn siêu đắt, như nằm mơ ấy! Bà đây ăn đến nổi đau cả dạ dày! Hê hê, tiết lộ ở đây nhé, một bạn trong lớp đại học của tôi đã bám được một “đại gia” đấy, trẻ trung đẹp trai có xe hiệu! “Cực kỳ” đẹp trai “cực kỳ” đặc biệt! Tung hoa tung hoa!!!

Bên dưới đã có vài lời bình luận.

Cửu Mễ: Cần hình bữa ăn!

Đại Hoa: Ngại chụp lắm, cảm giác đối phương cao sang quá, ôi trời, sợ làm mất mặt bạn mình.

Bóng Ngược Trong Tay: Xin tiết lộ bạn đó.

Tiểu Thôi: Ở cùng thành phố với cậu, chính là thành phố S, lớp chúng ta có thể bám được “đại gia” nghĩ đi nghĩ lại thì chỉ có người đẹp Phi Phi thôi, xin mọi người hãy gọi tôi là Thám tử Conan!

Đại Hoa: Không phải Phi Phi, nói rõ ra đây còn gì.

Tiểu Thôi: Đừng có vòng vo lấp lửng nữa, mau nói là ai đi.

Đại Hoa: Đời tư người ta, không nói được đâu không nói được, lúc cưới thì mọi người biết ngay ấy mà.

Lưu Sơn: Ai biết có kết hôn được hay không? Đại gia dễ bám thế à? Phụ nữ các người trong đầu chỉ nghĩ chuyện bám đại gia.

Sam Sam lặng lẽ tắt mạng.

Cô biết “bám đại gia” mà Đại Hoa nói không có nghĩa xấu, từ này hiện nay thường xuyên được dùng để đùa giỡn cho vui, hơn nữa cô nàng cũng rất cẩn thận không nói ra là ai. Nhưng ba chữ vô ý này, vẫn khiến cô có cảm giác buồn rầu không thể nói ra.

“Sam Sam sao cậu có vẻ thần thờ thế? Chuyện vé tàu đừng nghĩ nữa mà, tớ đã quên rồi”. A Giai bưng một ly nước lượn đến gần, dựa vào vách ngăn của cô, nói với vẻ nghi ngờ: “Nếu không thì chẳng lẽ tình yêu của cậu và tổng giám đốc xảy ra vấn đề gì? Hay là tớ vạch ra kế sách cho cậu nhé!”.

“Tớ có yêu đương gì với tổng giám đốc đâu”. Sam Sam bị ba chữ “bám đại gia” làm cho nhạy cảm buột miệng trả lời theo phản xạ.

Rõ ràng, phần lớn chỉ là do cái người tên “Phong Đăng” đó thôi.

Không xa phía sau, người đàn ông cao to vận Âu phục trắng thớm đột nhiên khựng lại, một đoàn người sau lưng cũng ngừng theo. Rồi rất nhanh, anh tỏ vẻ bình thản chuyển sang một lối đi khác, trưởng phòng tài vụ đi cùng và những người khác đều nhìn về một phía nào đó rồi vội vàng đuổi theo.

A Giai vốn dĩ đang bưng ly nước thanh thời uống trà, bỗng nhiên trợn mắt, kêu lên một tiếng “trời ơi” rồi nhanh chóng chuồn về chỗ ngồi của mình.

Sam Sam bị cô nàng làm cho giật mình, vô thức nhìn theo ánh mắt cô nàng, và thấy ngay bóng dáng cao ráo của Phong Đăng.

Tim cô cũng kêu “rắc rắc”, bắt đầu hoảng lên.

Sao anh lại đến phòng tài vụ?

A Giai hạ giọng hỏi đồng nghiệp: “Tổng giám đốc Phong sao lại xuống đây, mà lại ở trong văn phòng chúng ta thế?”.

Đồng nghiệp bên cạnh nói: “Hơn mười phút trước đã tới rồi, sao cậu không biết?”.

“Tớ đến phòng trà mà, Sam Sam cậu cũng không biết à?”.

Cô đi vệ sinh mà...

Sam Sam nhìn theo bóng dáng cao ráo ung dung kia, trong lòng bỗng thấy bất an, anh... chắc không nghe thấy lời cô vừa nói chứ?

Cũng may lúc ăn tối, vẻ mặt Phong Đăng tuy lạnh nhạt nhưng không có vẻ gì là không vui, Sam Sam cũng hơi yên lòng, trở nên cẩn trọng vô cùng với tâm lý lúng túng như làm chuyện xấu vậy.

“Tuần sau anh đi Mỹ, chắc phải ở lại khoảng một tuần”.

“A...”.

“Em có thể đi với anh”.

“Ra nước ngoài? Em không có hộ chiếu”.

Phong Đăng vẫn tỏ vẻ bình thản, “Vậy thì thôi”.

Ăn xong đưa cô về nhà, lúc lên lầu, Phong Đăng bỗng gọi cô lại.

“Tiết Sam Sam”.

“Vâng?”.

Sam Sam quay lại, thấy Phong Đăng đang nhìn cô, mấy giây sau anh nói: “Em lên đi”.

31. Chương 31

Chương 31

Chớp mắt mà Phong Đăng đã đi được hai ngày rồi, nhưng ngay cả một cú điện thoại cũng không gọi, Sam Sam cứ cảm giác có gì đó lạ lùng.

Tối cuối tuần, Sam Sam nằm trên giường, mở to mắt nhìn trần nhà, không tài nào ngủ được...

Lẽ nào câu nói hôm đó của cô đã bị nghe thấy? Nhưng nếu nghe thấy thì boss sẽ không dễ dàng tha cho cô đâu, bình thường không có chuyện gì cũng tìm cớ để bắt nạt cô mà.

Có lẽ chỉ là bận quá chăng? Bên Mỹ không biết đã mấy giờ rồi, hay là gọi điện sang đó nhỉ.

Sam Sam đang bẻ ngón tay tính toán thời gian thì bất ngờ di động reo vang.

Chắc không phải là điện thoại của boss chứ, còn chưa kịp xỏ dép lê cô đã chồm dậy đi lấy di động, nhưng lại là một số lạ ở thành phố này. Sam Sam hệt hắng, tiện tay nhấn nút nghe, là giọng nói vui vẻ của bà Tiết vang lên: “Sam Sam, bố mẹ đang ở ga tàu thành phố S đây!”.

Nhà họ Tiết lần này xem như là tấn công tập thể bất ngờ, đến tổng cộng năm người, bố mẹ Sam Sam, bố mẹ Liễu Liễu và cả ông nội nữa. Sam Sam đến ga tàu đón họ, than vãn: “Sao trước khi mọi người đến cũng không gọi điện trước?”.

Bà Tiết cười hà hà: “Cho con bất ngờ đấy mà”.

Sam Sam bó tay, đúng là bất ngờ thật.

“Vừa hay là cả con và Liễu Liễu đều ở đây, cả nhà nhân cơ hội này đến thăm, vốn dĩ muốn đợi trời nóng tí mới tới, nhưng ông nội gần đây thấy không được khỏe lắm, khám ở bệnh viện tỉnh nhà lại không tìm ra bệnh, nên đến bệnh viện ở thành phố lớn sớm một chút để khám”.

“Ông nội sao thế ạ?”. Sam Sam giật nảy mình, sau khi biết câu trả lời của bà Tiết là không có gì to tát, cô mới thở phào, “Vậy định khám ở bệnh viện nào ạ, bệnh viện lớn đông lắm, con đi xếp hàng lấy số trước”.

“Con khỏi phải làm, bạn trai Liễu Liễu thì thua con chắc, bác gái nói để cậu ấy đi tìm người”.

... Nhưng Liễu Liễu căn bản không đến thành phố S mà.

Sam Sam liếc nhìn mẹ, cuối cùng vẫn không nói gì, lòng đã quyết định sẽ tìm thời gian rỗi để đi lấy số trước. Sam Sam về lại thành phố S chưa lâu thì đã nhận được điện thoại của Liễu Liễu, cô không đến thành phố S mà đi Hàng Châu, cần Sam Sam giúp giữ kín bí mật.

Đang nghĩ ngợi thì Liễu Liễu đã vội vã xuất hiện, nói mấy câu với mọi người rồi cuống quýt kéo Sam Sam sang bên, “Sam Sam, em không nói với họ là chị đang ở Hàng Châu chứ?”.

“Chưa nói, chị chạy từ Hàng Châu đến đây đó hả?”.

“Ừ”.

Sam Sam rất ngỡ vực, “Liễu Liễu, rốt cuộc là chuyện gì, chị phải nói em biết chứ”.

Liễu Liễu mím môi: “Sau Tết chị và anh ta đã chia tay rồi”.

Sam Sam sững sờ: “Sao thế?”.

Liễu Liễu có lẽ thường ngày cũng không tâm sự với ai, bây giờ Sam Sam hỏi đến nên nói nhiều một cách bất thường, “Chị ghét bộ dạng khúm núm cầu cạnh của mẹ với anh ta, yêu cầu chị nịnh nọt anh ta, nghe lời anh ta, không cho phép chọc giận anh ta, chẳng lẽ chị không phải là người? Sam Sam, chị thực sự không chịu nổi nữa”.

“... Vậy sao chị còn đi khỏi nhà?”.

“Chị đã muốn đi từ lâu rồi, cả đời này chị chưa sống cho bản thân bao giờ. Dù sao công việc bên ấy cũng không làm được nữa, vừa khéo lên mạng tìm được một việc ở Hàng Châu”.

Sam Sam lo lắng: “Nhưng chuyện này chắc chắn không giấu được đâu. Lỡ như mẹ chị gọi điện cho anh ta...”.

“Anh ta đến đây rồi, chắc đã đổi sang số di động ở đây”. Liễu Liễu cắn môi, “Chị cũng biết không giấu được lâu, thôi giấu tới đâu hay tới đó vậy”.

Bà chị xưa nay ngoan ngoãn hiền lành lại hạ quyết tâm lớn nhường ấy, đương nhiên Sam Sam chỉ có thể ủng hộ, cô gật đầu, quyết định giúp chị mình che giấu đến cùng.

Thế nhưng tục ngữ nói rất đúng, không ai hiểu con gái bằng mẹ, trên thế giới này người hiểu con gái nhất không ai qua được mẹ cô ta, ngày thứ hai ở thành phố S, bác gái đã phát hiện.

Lần này bác gái quả thật giận không để đâu cho hết, lớn tiếng quát Liễu Liễu ngay trên phố, gì mà đã phí công nuôi mày lớn thế này, cả đời số nghèo khổ gì đó, cuối cùng còn mắng cả bố Liễu Liễu lúc đó cũng khuyên can rằng ông là người tâm thường, khiến cả đời bà chẳng có ngày nào được sống tốt.

Thấy mọi người đã sắp xúm lại xem, bố mẹ Sam Sam vội vàng vừa can ngăn vừa khuyên nhủ, nhưng làm sao dập tắt ngọn lửa thịnh nộ của bác gái được, cuối cùng ông nội vẫn phải quát một tiếng: “Có gì thì về nhà nói, đừng làm âm ỉ nữa!”.

Bác gái vẫn có vẻ không cam tâm nhưng thấy ông nội mặt đỏ bừng bừng, thần thái khác lạ, sau đó “rầm” một tiếng, ông ngã nhào xuống đất.

Cả nhà giật mình khiếp đảm, làm sao còn nghĩ tới việc cãi nhau, cuống cuống đưa ông vào bệnh viện, thế nhưng lại bị từ chối không điều trị.

Bác sĩ trong phòng cấp cứu bắt lực buồng điện thoại xuống, lắc đầu, “Tạm thời truyền nước ở đây vậy”.

Bộ phận nhập viện không chịu nhận thì ông cũng đành chịu, thấy cả nhà vẻ mặt hết hoảng, ông an ủi: “Ở đây cũng vậy thôi, cứ truyền nước một ngày xem tình hình thế nào đã”.

Ông nội bây giờ đã tỉnh lại, tuy vẫn còn mệt mỏi nhưng đã tỉnh táo. Lúc này trên đường đến bệnh viện, nhà họ Tiết mới phát hiện ra ông lão nóng rực cả người, phần eo lại có vết sưng đỏ rất to, thậm chí còn thâm lại và nổi hạch. Hoàn toàn không giống tức quá mà ngất đi, có lẽ ông lão đã mệt mỏi từ lâu mà lại sợ làm phiền đến bọn trẻ, không đến mức hết chống cự nổi thì không chịu nói. Cuối cùng bị bác gái la hét như thế mới khiến ông giận dữ mà phát bệnh.

Bác sĩ đã nói thế thì cũng đành vậy thôi, bây giờ đã là buổi chiều, ông nội ban này được kiểm tra một loạt, thực sự không kham nổi việc qua bệnh viện khác hành hạ nữa. Huống hồ, đến bệnh viện khác liệu có tốt hơn ở đây không?

Sam Sam đã nghe nói chuyện khó được khám bệnh trong thành phố lớn, khi chuyện xảy ra với mình mới biết khó đến nhường nào.

Bác sĩ ở phòng cấp cứu cũng rất nhiệt tình, đến thăm mấy lần, trước khi tan ca còn dặn người nhà những việc cần chú ý. Buổi tối truyền nước xong, ông cụ đã ngủ say, mọi người cũng xem như yên tâm hơn.

Ngày hôm sau vẫn truyền nước, tình hình không tốt cũng không xấu, nhưng sự chắc chắn của bác sĩ vẫn khiến họ tin tưởng hơn. Ngày mai đã là thứ hai rồi, bà Tiết bảo Sam Sam đi làm, tuy cô không yên tâm nhưng trong nhà đã có nhiều người chăm lo, lúc này không cần đến cô. Xin nghỉ nhiều rồi, lúc có chuyện lại không dễ xin nữa, cô liền gặt đầu rồi quyết định đi làm đã rồi tính.

Ai ngờ trên đường đi làm sáng thứ hai, Sam Sam đã nhận được điện thoại khẩn của bà Tiết: “Sam Sam con mau đến đây, bác sĩ nói không cho ở đây nữa”.

Phòng cấp cứu mỗi ngày đều phải kê đơn thuốc mới. Hôm nay lại đổi bác sĩ trực ban, buổi sáng ông Tiết đi lấy đơn thuốc truyền nước mới vẫn còn bình thường, không lâu sau, bác sĩ đó lại đến bảo để ông nội nhường giường, chỉ ngồi để truyền nước.

Ông nội hiện giờ vẫn đang sốt, vết sưng ở eo chưa hết thì làm sao ngồi được, người nhà cố gắng đấu tranh nhưng bác sĩ một mực thờ ơ, còn nói phòng cấp cứu vốn không thể ở qua đêm, họ như vậy thì không đúng quy tắc.

Bà Tiết vừa tức vừa cuống, gạt nước mắt nói với Sam Sam: “Vốn đang yên đang lành, cái tên cò ở bệnh viện nói gì đó với ông ta, rồi thế này đây”.

Xung quanh phòng cấp cứu có nhiều người đàn ông trung niên có vẻ nhàn nhã, Sam Sam hôm qua cũng mới biết họ là cò bệnh viện, hôm qua có một tên cò bệnh viện đến, nhà họ Tiết phớt lờ hẳn, kết quả hôm nay đã bị trả thù.

Bác gái tỏ ra cứng cỏi: “Chúng ta không đi, xem họ dám đuổi không?”.

Cũng chỉ còn nước thế thôi.

Sam Sam từ từ ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, trong lòng thấy lạnh ngắt, bất lực.

Cô vẫn biết thế giới này thực tế và lạnh lùng, nhưng trong cuộc sống của người bình thường như cô không mấy khi gặp phải sự kỳ thị lộ liễu như vậy, nhưng khi những chuyện này xảy ra với mình, mới biết ra là nó đau đớn đến thế, trơ trên bức ép những người dân thành những tên vô lại.

Cô bỗng thấy căm ghét bản thân mình trước kia, tại sao có thể sống ngây thơ như thế được? Tại sao lại có thể vô tư lự như thế được?

Trong tích tắc, cõi lòng tràn ngập nỗi tuyệt vọng không lối thoát.

Cô vốn ngỡ bệnh của ông nội sẽ hồi phục nhanh chóng, bác sĩ cấp cứu trong ngày đầu tiên đã cho cô niềm tin, nhưng bây giờ cô không còn chắc chắn nữa. Làm sao đây, phải làm sao? Hôm nay bác sĩ kia sắp tan ca rồi, bệnh viện sẽ không “khuyên” họ đi, nhưng ngày mai thì sao, ngày mai lại đòi giường lại thì biết làm thế nào?

Thấy mọi người lo lắng đến tê dại, Sam Sam nắm chặt lấy điện thoại, cuối cùng gọi cho bờ bên kia đại dương.

Điện thoại reo đến mấy tiếng liền mới có người nghe máy, sau đó là giọng nói quen thuộc đó.

“Phong Đăng...”.

Mới chỉ nói tên anh mà nước mắt Sam Sam đã dâng lên, tâm trạng cố đè nén dường như đã bộc phát trong tích tắc, khó chịu đến mức không nói nổi, trong lòng cố nhẫn nhịn như muốn nghẹt thở.

“Tiết Sam Sam”.

Boss gọi cô cả họ lẫn tên có nghĩa là tâm trạng không được vui, nếu là trước kia, Sam Sam đã khó tránh khỏi phập phồng lo sợ, nhưng hiện giờ cô lại thấy như có được niềm an ủi.

“Em...”.

Lại nấc nghẹn.

Đầu dây bên kia im lặng một lúc.

“Sam Sam, em đang ở đâu?”.

Tiết Sam Sam nói: “Em ở bệnh viện”.

32. Chương 32

Chương 32

Điện thoại mới cúp chưa đến một tiếng, trợ lý Phương đã xuất hiện trước mặt Sam Sam, chuyển viện cho ông nội cô ngay lập tức.

Lần này cuối cùng đã có phòng bệnh, tuy chỉ là phòng ba người bình thường.

Chuyện đó không phải do khả năng của trợ lý Phương không đủ, mà chỉ thị của Phong Đăng qua điện thoại chính là, “Tìm bác sĩ tốt nhất, ở phòng bệnh thường”.

Câu nói đó khiến trợ lý Phương lại có sự đánh giá mới về địa vị của Tiết Sam Sam. Dựng tiền dễ dàng, dựng tâm khó, có chỉ thị như vậy, Phong tổng với cô Tiết thật sự là “dựng tâm”.

Mọi chuyện sau đó đều đơn giản, bỗng dưng mọi thứ không cần nhà họ Tiết lo lắng nữa, phòng bệnh giường bệnh đều có đủ, bác sĩ đã có, chuyên gia đã có, mà còn thân thiện dễ gần, họ chỉ cần toàn tâm chăm sóc cho ông cụ là được.

Không lâu sau, cô Phong cũng có mặt rất nhanh chóng. Đầu tiên là trách Sam Sam không liên lạc với cô, sau đó quan tâm thăm hỏi người nhà, tiếc là cô lại không hiểu tiếng phổ thông(*) bác trai, bác gái nói, thế là chỉ có thể bắt lặc cho qua.

(*) Trung Quốc là đất nước có nhiều phương ngữ, lấy tiếng phổ thông (hay còn gọi là quan thoại) làm chuẩn. Có một số nơi người dân không dùng tiếng phổ thông, hoặc có thể nói nhưng phát âm không chuẩn vì thế Phong Nguyệt mới nghe không hiểu người nhà Sam Sam nói gì (BTV).

Hỏi thăm tình hình qua Tiết Sam Sam, biết người nhà họ đều ở khách sạn nên cô Phong nói ngay, “Cứ ở khách sạn ăn cơm ngoài thì sao được, gần đây tôi có nhà vẫn còn để trống đấy”.

Cô lập tức gọi điện ngay cho Nguyên Lệ Trữ. Trợ lý Phương đứng cạnh ngăn không kịp, lăm bằm trong lòng, đại tiểu thư cô hà tất phải tranh giành việc làm của tổng giám đốc chứ?

Nguyên Lệ Trữ vẫn luôn giúp cô Phong xử lý mọi việc về tài vụ, một cú điện thoại gọi đến, không lâu sau cô ta đã lái xe mang chìa khóa đến, bảo đã mời nhân viên quét dọn theo giờ đến dọn dẹp sạch sẽ, buổi tối có thể vào ở được rồi.

Nhà họ Tiết thật sự bàng hoàng với chuỗi sự việc diễn ra liên tiếp đó, bà Tiết len lén kéo tay Sam Sam, hỏi: “Sam Sam, con quen những người bạn lợi hại như thế ở đâu vậy?”.

Sam Sam sững người rồi nói: “Họ là đồng nghiệp của con”.

Bà Tiết không tin: “Đồng nghiệp lại giúp thế à? Cô Phong kia cũng là đồng nghiệp?”.

“Cô ấy thì không phải”. Sam Sam nghĩ ngợi rồi nói, “Năm ngoái con truyền máu cho cô ấy, cô ấy và con có cùng nhóm máu”.

Bà Tiết vỡ lẽ: “Thế tổng giám đốc Phong họ nói chính là anh trai của cô Phong? Chẳng trách lại giúp chúng ta như thế. Haizz, đều là người tốt cả, sau này con phải cảm ơn người ta đấy”.

Sam Sam ngần ngại rồi “vâng” một tiếng.

Mọi thứ đã sắp xếp xong, cô Phong và Nguyên Lệ Trữ đi trước, trợ lý Phương ngồi thêm một lúc rồi cũng cáo từ. Sam Sam tiễn trợ lý Phương ra khỏi bệnh viện, anh ta nói: “Tình hình bên này lát nữa tôi sẽ báo cáo với tổng giám đốc, cô Tiết xem còn cần gì nữa không?”.

“Không ạ”. Sam Sam ngẫm nghĩ rồi tỏ vẻ ngại ngùng: “Ngày mốt anh ấy về nước phải không, tôi có thể ra sân bay đón anh ấy với anh được không?”.

Trợ lý Phương mỉm cười: “Đương nhiên là được, tổng giám đốc Phong chắc chắn sẽ rất vui”.

May nhờ mối quan hệ tốt, nên bệnh tình ông nội Sam Sam đã nhanh chóng cải thiện, nhà họ Tiết cũng thở phào nhẹ nhõm.

Họ vừa thở phào an tâm thì Sam Sam đã gặp phải họa. Bác gái không tin trợ lý Phương chỉ là đồng nghiệp của Sam Sam, cứ xoắn xuýt hỏi cô mãi. Bà Tiết tuy biết trợ lý Phương chỉ nhận mệnh lệnh của anh trai cô Phong, nhưng trợ lý Phương thực sự là người tài giỏi, nên cũng ra sức cổ vũ Sam Sam chủ động một tí để đừng bỏ lỡ người đàn ông tốt.

Sam Sam muốn nói đến Phong Đằng nhưng lại cảm thấy bây giờ mà nói thì không thích hợp lắm, chỉ lắc đầu phủ nhận đơn giản: “Thật sự chỉ là đồng nghiệp thôi”.

Rất nhanh, Sam Sam đã thấy mừng vì mình chưa nói ra sự thực, bà Tiết và bác gái đúng là tẩu hỏa nhập ma, cứ truy hỏi cô chuyện về trợ lý Phương. Nhưng Sam Sam làm sao biết nhiều thế, chỉ có thể nói qua loa. Chỉ thế thôi mà họ đã hào hứng lắm rồi.

May mà chưa nói ra boss, nếu không chẳng biết sẽ thế nào nữa.

Chiều ngày mốt, Sam Sam xin chuyển ngày làm, ngồi trên xe trợ lý Phương từ công ty phóng thẳng đến sân bay. Lúc đến nơi thì vẫn còn sớm, trợ lý Phương đề nghị đến quán café đối diện cổng ra để đợi, Sam Sam nhớ đến kinh nghiệm ngủ gục trong quán café lần trước nên vội vàng lắc đầu, “Tôi ngồi đây đợi là được rồi, hay là anh cứ nghỉ ngơi trước đi?”.

Trợ lý Phương đương nhiên cũng không đi, “Không cần, chắc họ cũng sắp đến rồi”.

“Sắp đến rồi” thật ra cũng không nhanh lắm, nửa tiếng sau, trên màn hình điện tử mới hiển thị tin về chuyến bay của Phong Đằng. Sam Sam bắt đầu nhón chân lên để nhìn ngó, trợ lý Phương muốn nhắc cô không cần nhìn sớm như thế, nhưng nghĩ đi nghĩ lại vẫn thấy nên im miệng là hơn.

Có lẽ tổng giám đốc Phong thấy cô như vậy lại càng vui hơn nữa cũng nên.

Không lâu sau, đoàn người của Phong Đằng đã xuất hiện từ phía xa. Anh vừa đi vừa cúi đầu nói gì đó với người ta, dáng người cao ráo phong độ nổi bật trong đám đông, cử chỉ hành động thanh lịch đẹp đẽ, khiến những người xung quanh ai cũng quay lại nhìn, Sam Sam đã nhìn thấy anh từ xa, bất giác nhìn đến mù

người. Anh đang chú tâm trò chuyện, không quan tâm đến ai là người đi đón, cho đến khi tới trước mặt mới phát hiện ra Sam Sam, gương mặt thoáng hiện vẻ bất ngờ, “Sao em lại đến đây?”.

“Ừm... trốn việc”. Bao nhiêu người có mặt ở đây, Sam Sam ngại không dám nói là đến để đón anh, nên trả lời bừa cho qua chuyện.

Phong Đăng chưa nói gì thì trong đoàn nhân viên đi theo, có một vị quản lý cấp cao trẻ tuổi đã đùa: “Ôi chào, bạn trai là sếp của mình thì tốt quá, chúng ta không có phúc đó, thời gian đi làm còn có người nhà đến đón”.

Phong Đăng quả nhiên tâm trạng cực tốt, cũng đùa phụ họa: “Yên tâm, tiền lương cô ấy vẫn bị trừ”.

Sam Sam yếu ớt bổ sung một câu: “Đừng trừ mà. Thực ra em xin chuyển ngày làm”.

Mọi người cười ồ, nhưng họ cũng biết chừng mực nên không tiếp tục đùa giỡn nữa, sau khi chào hỏi xong, họ đều biết ý mà đi phía trước cả.

Phong Đăng một tay vắt áo khoác, tay kia nắm tay Sam Sam, đi rất thông thả, “Sao hôm nay không sợ người ta biết tình công sở nữa à?”.

“...”. Quên mất!

Phong Đăng coi như cô thẹn thùng, anh mỉm cười, chuyển chủ đề, “Ổn hơn chưa?”.

“Ổn nhiều rồi, vết sưng giảm bớt rồi, bác sĩ nói không có vấn đề gì lớn nữa”.

“Anh hỏi em ấy”.

“Em? Em luôn rất ổn mà”.

Rất ổn? Phong Đăng nhướn mày, thế ai khóc đến nỗi không nói được gì trong điện thoại nhỉ?

“Lát nữa đến thăm ông nội em”.

“Hà?”. Sam Sam có vẻ lúng lúng.

“Có vấn đề gì à?”.

“Không không”. Sam Sam vội vàng khoát tay, “VẬY em nói một tiếng với mẹ trước”.

Phong Đăng nhảy cảm phát hiện ra vẻ mặt cô không được tự nhiên, anh nhíu mày, “Có chuyện gì à?”.

Sam Sam căng thẳng, chưa kịp nghĩ nhiều đã nói, “Em... em chưa nói cho người nhà biết”.

Phong Đăng đột ngột dừng bước.

Anh quay lại, nụ cười lúc nãy trên gương mặt đã biến mất, “Chưa nói gì? Anh?”.

“Không... không phải, vì...” Sam Sam muốn giải thích, muốn nói vì ông nội bệnh nên không thích hợp, muốn nói Liễu Liễu vừa chia tay, cô nói chuyện này thì không đúng lúc, nhưng lời đến miệng lại cảm thấy những lý do đó sao mà miễn cưỡng quá. Có lẽ, đó không phải là lý do thật sự.

Cô không nói được gì, cúi gằm mặt xuống.

Giọng Phong Đăng hoàn toàn lạnh hẳn, “Tiết Sam Sam, bố mẹ em đến sao không nói cho anh biết?”.

Sam Sam vội giải thích: “Anh ra nước ngoài rồi họ đột nhiên đến đây”.

Anh gật gù, vẻ lạnh lùng vẫn không giảm, “Còn ông nội em bệnh? Sao ngay từ đầu không gọi điện cho anh?”.

“Anh họp ở nước ngoài, em... em...”.

Phong Đăng nhìn cô chằm chằm, rồi bỗng nói: “Tiết Sam Sam, có phải em nghĩ rằng chúng ta nhất định sẽ chia tay?”.

Tiết Sam Sam há miệng cứng lưỡi nhìn anh.

Đến bãi đỗ xe rồi lên xe, tài xế hỏi nơi phải đi, Phong Đăng bình thản dặn: “Đưa cô Tiết đến bệnh viện trước”.

33. Chương 33

Chương 33

Là người hành tinh khờ khạo, Tiết Sam Sam đã tỉnh ngộ.

Thì ra trong tiềm thức bản thân, cô cảm thấy mình và tổng giám đốc sẽ chia tay? Nên mới không dám đến văn phòng anh ăn cơm, không dám cho đồng nghiệp biết, thậm chí không dám nói cho người nhà hay... Lần có Đại Hoa, nếu không phải do Phong Đăng chủ động đề nghị, có lẽ cô cũng sẽ không nói cho Đại Hoa biết.

Thì ra... cô lại nghĩ như thế sao?

Sam Sam suốt mấy ngày cũng không ngủ ngon được.

Bốn ngày sau, ông nội Sam Sam ra viện.

Bệnh của ông phát tác nhanh, sau khi kê đúng đơn thuốc, hiệu quả điều trị cũng rất nhanh. Cả nhà bà Tiết đến thành phố S mà sức cùng lực kiệt, nằng nặc đòi về, không muốn ở lại thêm bất cứ phút nào. Sam Sam chạy lên chạy xuống làm thủ tục xuất viện, đặt vé, sau khi tiễn họ về suôn sẻ rồi, cô thấy mình như kiệt sức vậy.

Nhưng vẫn không thể nghỉ ngơi, còn phải quét dọn căn nhà mượn của Phong Nguyệt, sau đó trả chìa khóa lại cho người ta. Đương nhiên để tỏ ý cảm ơn, còn phải mời cô ấy và Nguyên Lệ Trữ dùng cơm.

Trước khi gọi điện cho Phong Nguyệt, Sam Sam bỗng nhớ ra, kỳ thực lần này người cô nên cảm ơn nhất, là Đại boss nhỉ.

Nhưng...

Thôi cứ đợi ngày mai đi làm vậy!

Phong Nguyệt là người rảnh rỗi vạn năm thanh thoi, nghe Sam Sam mời đi ăn cũng không khách sáo, nhận lời rất thoải mái: “Hôm nay được, tôi đang định chiều nay dạo phố mua quần áo cho cục cưng, để tôi gọi Lệ Trữ”.

Thế là ba người gặp nhau ở trung tâm mua sắm nổi tiếng nào đó, Sam Sam mời bữa cơm xong lại cùng nhau đi dạo phố. Cô Phong đứng là đáng sợ, tinh lực dồi dào vô cùng, chỉ một chốc mà tay đã xách bốn, năm túi lớn.

Nguyên Lệ Trữ có vẻ rất vui, nhưng Sam Sam cứ thấy ánh mắt cô ta nhìn mình rất kỳ lạ, như đang thoáng nụ cười châm biếm vậy.

Dạo phố hết ba tiếng đồng hồ, cô Phong mới xem như đã mua đủ, gọi điện bảo tài xế đến đón, kết quả một lúc sau, tài xế gọi lại nói trên đường đi có một tai nạn xe cộ nhỏ, không thể đến ngay được.

Phong Nguyệt buồn bực, lại không thích ngồi taxi, nhớ đến nơi ở trong thành phố của Phong Đăng không xa đây thì gọi điện cho anh: “Anh, em và Sam Sam, Lệ Trữ đang dạo phố, tài xế không đến đón được, anh có thể đón bọn em không?”.

“Anh ấy nói lát đến”. Phong Nguyệt cúp máy, nhìn giờ: “Ôi trời, đợi không thể này thì chi bằng chúng ta đi mua sắm tiếp đi”.

Thế là lại rảo một vòng dưới tầng một.

Phong Nguyệt nhanh chóng để ý một đôi giày trong một cửa hàng giày nọ, nhưng không có số của cô, nhân viên cửa hàng chạy lên kho ở tầng năm để lấy. Phong Nguyệt rảnh rỗi, đảo sang khu vực giảm giá giày mùa cũ, đôi mắt bỗng sáng rực.

“Sam Sam, đến thử xem, đôi boots này cô mang vào chắc chắn sẽ đẹp lắm”.

Sam Sam từ lúc biết Phong Đăng sắp đến thì tâm trạng bắt đầu bồn chồn, Phong Nguyệt bảo thử thì thử, cô lại quên xem cả size giày, sau đó cố gắng đút chân vào...

Tốt lắm, không cởi ra nổi nữa!

Sam Sam dần người, mới nhớ ra xem size giày ở dưới đế, nhỏ hơn hẳn hai số, cô... sao cô lại nhét chân vào được nhỉ?

Phong Nguyệt ra sức gỡ ra giúp cô, lau mồ hôi nói: “Không được, tôi cởi không được, đợi nhân viên về vậy”.

Kết quả nhân viên cửa hàng chưa về, điện thoại Phong Đăng đã đến, Phong Nguyệt cầm di động nói: “Anh, bọn em chưa xong, anh đứng ở hầm đậu xe đợi tí nhé”.

Nguyên Lệ Trữ tự nãy giờ đứng một bên xem chuyện vui, bỗng lên tiếng: “Chắc phải mất một lúc nữa, không khí dưới hầm xe không tốt đâu, hay là bảo anh Phong lên với chúng ta đi”.

Phong Nguyệt nghĩ ngợi thấy cũng phải, Sam Sam há miệng định ngăn lại thì Phong Nguyệt đã lên tiếng: “Anh, hay anh lên đây đi, bọn em ở cửa hàng giày XX tầng một”.

Nguyên Lệ Trữ lúc này đắc ý chết đi được.

Không giống sự vô tri vô giác của Phong Nguyệt, Nguyên Lệ Trữ nhạy cảm phát giác ra sự kỳ lạ của Tiết Sam Sam, cô ta nhanh chóng suy đoán rằng giữa họ chắc chắn đã xảy ra vấn đề. Hơn nữa, trước đó cô ta còn biết được từ một “kênh” khác rằng, lúc ông nội Sam Sam nằm viện, Phong Đăng không đến thăm lấy một lần. Trong lòng cô ta xưa nay vẫn xem thường Sam Sam, đương nhiên sẽ nghĩ rằng Phong Đăng chê bai Sam Sam rồi, mà đa phần là họ hàng nhà Sam Sam khiến anh Phong không chịu nổi chút gì. Phong Đăng bây giờ chắc chắn cảm thấy họ quá đáng, nếu lại thấy bộ dạng thảm hại này của Sam Sam, chắc chắn sẽ thấy cô nàng càng đáng ghét hơn.

Không cởi giày được trông có vẻ là chuyện nhỏ, nhưng cũng đủ khó chịu lắm, nếu Phong Đăng vốn dĩ đã nóng nảy với Tiết Sam Sam thì chắc chắn sẽ làm tăng thêm sự chán ghét của anh với cô. Mọi vết nứt không thể bù đắp, chẳng phải đều được tích tụ bởi những cảm giác chán ghét lúc ban đầu hay sao?

Nghĩ đến đó, Nguyên Lệ Trữ thật sự rất sốt ruột đợi Phong Đăng xuất hiện.

Sam Sam nhìn Nguyên Lệ Trữ rồi không nói gì, cúi đầu nhìn giày của mình. Cô xưa nay luôn ngờ nghệch, nhưng từ khi ở cạnh Phong Đăng, cô bỗng nhạy cảm hẳn với mọi chuyện có liên quan đến anh.

Cô gần như cảm nhận được ngay sự ác ý ẩn giấu trong hành động tưởng chừng tự nhiên của Nguyên Lệ Trữ. Nhưng thế thì sao, vấn đề giữa họ không nằm ở kẻ khác.

Rất nhanh, Phong Đăng đã sai những bước chân nóng nảy xuất hiện trong tầm mắt họ. Phong Nguyệt vẫy tay: “Anh, ở đây”.

Phong Đăng thấy họ, ánh mắt dừng lại ở Tiết Sam Sam rồi xoay lại, tiến đến gần, nói với vẻ sốt ruột: “Sao làm gì mà lâu thế?”.

Phong Nguyệt nhìn Sam Sam rồi đáp ứng: “Ừm... nhân viên đang đi lấy giày, bọn em đang đợi”.

Sam Sam buồn rầu nói: “Em thử giày, kết quả là không cởi ra được, đợi nhân viên quay về giúp”.

Phong Đăng nhìn cô, Sam Sam gục đầu, ngay cả những sợi tóc của cô cũng toát ra sự buồn bã.

Phong Đăng hừ một tiếng rồi tiến đến chỗ Tiết Sam Sam.

Nguyên Lệ Trữ thấy tim đập thình thịch, mở to mắt đón đợi xem trò vui. Ai ngờ Phong Đăng đến trước mặt Sam Sam, đột nhiên quỳ một gối xuống, bàn tay giữ lấy chân Sam Sam, tay kia hơi vận sức, tháo giày ra.

Nguyên Lệ Trữ đần mặt.

Phong Nguyệt cũng sững sốt mở to mắt, trời... trời ơi, anh cô lại giúp Sam Sam cởi giày giữa nơi công cộng! Ô không, đó không phải trọng tâm, trọng tâm là tư thế đó sao giống đang cầu hôn thế! Ôi trời ơi, nhưng ở trung tâm mua sắm thì cũng mất lễ mạt quá...

Tư duy cô Phong trong tích tắc đã bay đến một nơi thật xa...

Sam Sam vốn đang gục đầu cũng ngẩng lên, kinh ngạc nhìn đôi vai rộng gần ngay gang tấc. Bộ Âu phục thẳng thớm của anh vì tư thế cúi người nên đã hằn vết nhăn, lòng bàn tay ấm nóng mạnh mẽ của anh còn dừng trên bắp chân của cô.

Cô dờ dẫm nhìn, cảm giác anh sắp đứng dậy nên không thêm mang giày mình vào, vội vàng đưa tay ra, trước khi anh đứng dậy, cô ôm choàng lấy cổ anh, thì thầm: “Anh vẫn giận sao?”.

Phong Đăng cau mày: “Buông tay, mang giày vào”.

Sam Sam hiềm khi cãi lại lời anh, cô cố chấp ôm lấy anh. Phong Đăng khựng lại một lúc, sau đó ôm lấy eo cô đứng dậy: “Sao em cứ phải nói những chuyện này với anh ở ngay đây?”.

Sam Sam im lặng, Phong Đăng ném chìa khóa trong tay cho Phong Nguyệt: “Tự lái xe về”.

Phong Nguyệt đón lấy, “ừ à” hai tiếng, sau đó vẻ mặt như đang mơ, kéo Nguyên Lệ Trữ có vẻ không cam tâm bay ra khỏi đó như mộng du, ngay cả việc giày cô muốn mua vẫn chưa lấy được cũng quên bẵng mất.

Trong cửa hàng chỉ còn lại hai người, Phong Đăng cúi xuống nhìn cô: “Bây giờ có thể mang giày vào được chưa?”.

Sam Sam đỏ bừng mặt, chân cô vẫn còn để trần và đạp lên giày người khác, cô vội buông anh ra, dựa vào tay anh mà mang giày vào. Lúc này nhân viên cửa hàng mồ hôi mồ kê đầm đìa xuất hiện, thấy chỉ còn lại một nam một nữ thì bất giác muốn khóc: “Cô gái muốn mua giày đi rồi sao?”.

Sam Sam kéo tay áo Phong Đăng: “Giày A Nguyệt mua”.

Quẹt thẻ xong, Phong Đăng cầm túi giấy đi phía trước, Sam Sam theo sau, không nhận được hỏi: “Chúng ta đi đâu?”.

Phong Đăng không đáp, Sam Sam đành lặng lẽ đi theo, đi được một đoạn, bất thành linh bị người ta kéo vào một góc khuất vắng người.

“Được rồi, bây giờ em muốn nói gì thì nói được rồi”. Phong Đăng bình thản nói.

Trong góc rất yên tĩnh, hoàn toàn không còn vẻ huyền ảo của trung tâm mua sắm. Một lúc sau, Sam Sam hạ giọng: “Lần này cảm ơn anh”.

“Em muốn nói điều này?”.

Thấy anh có vẻ nóng nảy, Sam Sam vội nói: “Không phải, em... em muốn nói là, xin lỗi”.

Phong Đăng không có động tĩnh gì.

Sam Sam tự nói tiếp: “Em chưa bao giờ nghĩ sẽ chia tay anh. Nhưng em cũng chưa bao giờ nghĩ tới tương lai”.

“Em không dám nghĩ nhiều, cũng không dám nói cho gia đình biết, không cho đồng nghiệp biết, vì trong lòng em cảm thấy, chúng ta có lẽ sẽ không ở bên nhau lâu, khoảng cách với anh quá lớn, em... em không có can đảm”.

“Em sợ nghe người khác nói rằng, nhìn kìa, họ chẳng xứng với nhau tí nào. Nên em mới che giấu, từ chối”.

“Xem ra mấy hôm nay em đã nghĩ nhiều”. Phong Đăng nhìn cô, nói với vẻ gần như lạnh lẽo: “Thế nên, em định làm sao? Tiết Sam Sam, khoảng cách của chúng ta vẫn sẽ tồn tại”.

Sam Sam nhìn anh, vẻ mặt bất ngờ kiên định hẳn, nắm tay lại: “Nên em định lần này em nhất định sẽ thi CPA!”.

Phong Đăng khựng lại, nhất thời nghi ngờ tai mình có vấn đề, anh chậm rãi lặp lại ba chữ cái tiếng Anh đó: “CPA?”.

“Ừ, chính là chứng chỉ kế toán viên”. Sam Sam gật mạnh đầu, “Trước kia em nói thi là chỉ nói chơi thôi, nhưng lần này là thật. Sau này em còn phải thi chứng chỉ kế toán viên quốc tế nữa”.

“Rất tốt”. Phong Đẳng sờ trán, “Tiết Sam Sam, giải thích anh biết chủ đề của chúng ta sao lại rõ ràng kế hoạch nghề nghiệp của em vậy”.

“Không... không được sao?”. Sam Sam lắp ba lắp bắp, “Em đã nghĩ thế, nhân phẩm của em không kém gì anh, chuyện này chẳng có gì phải cố gắng. Về bề ngoài và gia thế tuy có khoảng cách, à ừ, hơi lớn một chút, nhưng bẩm sinh rồi nên em cũng đành chịu, không có khả năng phẫu thuật thẩm mỹ hoặc đầu thai. Nên em chỉ có thể cố gắng trong nghề nghiệp thôi. CPA, cái đó, thi xong sẽ là kế toán viên rồi, cũng ... cũng có bằng cấp đẳng hoàng”.

“Em... em chắc chắn không thể trở thành người khác tốt nhất, nhưng, em có thể là chính em tốt nhất”.

Chắc chắn em không thể trở thành người xứng với anh nhất, nhưng em muốn xứng với anh bằng chính em tốt nhất.

Phong Đẳng nhìn ánh mắt nghiêm túc của Tiết Sam Sam, tâm trạng vốn tức giận trong tích tắc đã mềm nhũn. Anh nhớ cô em mình từng hỏi, tại sao anh lại thích Tiết Sam Sam.

Có lẽ ban đầu cũng không thích gì nhiều lắm.

Chỉ cảm thấy thú vị, ngoan hiền, làn da trắng mịn nhìn là muốn véo một cái, thấy cô là thoải mái mà thôi. Gặp gỡ nhiều thực nữ, trí thức, người đẹp rồi, anh cũng không rung động gì mấy, tìm một người ngoan hiền như vậy cũng ổn.

Anh nghĩ mình sẽ luôn giữ được tư thế bỏ đi bất kỳ lúc nào, thậm chí lạnh lùng bằng quan, nhìn cô e dè nhìn trước ngó sau, nhưng lúc này đây anh lại nhận ra, bản thân không muốn bỏ đi, mà chỉ muốn tiến lên, ôm cô vào lòng.

Thế là, giây sau đó, Sam Sam đã bị kéo vào một vòng tay vững chắc. Sam Sam ngẩn ra rồi dè dặt đưa tay, ôm lại anh.

“Thực ra em còn có một quyết định”. Một lúc sau, Sam Sam nói trong vòng tay anh.

“Hả?”.

“Ngày mai nói anh biết”.

Trưa hôm sau, khi thời gian ăn trưa đã đến, đồng nghiệp gọi Sam Sam, “Đi đến nhà ăn chung chứ?”.

Sam Sam lắc đầu: “Mọi người đi đi, mình đi ăn chỗ khác”.

“Đi đâu thế?”. Đồng nghiệp thực ra chỉ hỏi vu vơ thôi.

“Chỗ Phong Đẳng”. Sam Sam thần nhiên trả lời.

Các đồng nghiệp: “...”.

Trong những ánh mắt hoặc sững sờ hoặc mờ ám của các đồng nghiệp, Sam Sam cầm hộp cơm lên tầng 22. Bọn Linda vẫn còn làm việc, Sam Sam hỏi: “Linda, tổng giám đốc đang ở trong văn phòng à?”.

Linda có phần do dự, Tiết Sam Sam lâu lắm rồi không thể lên đây, bây giờ có thả cho cô vào được không?

Trợ lý Phương vừa lúc đó đi ra, thấy Tiết Sam Sam thì hỏi thăm tình hình của ông nội cô. Thấy trợ lý Phương gần gũi nhất với tổng giám đốc biểu hiện như vậy, Linda có gì mà còn không rõ nữa, vừa thăm oán hận anh ta không chịu thông báo tình hình, vừa thân mật nói: “Có đấy, có cần mình thông báo không?”.

Sam Sam khéo léo từ chối: “Tự mình đi tìm anh ấy vậy”.

Sam Sam đứng ngoài cửa văn phòng, gõ cửa gian phòng đã lâu cô kiên trì.

“Vào đi”.

Giọng nam trầm ấm có một vẻ nghiêm túc trong công việc.

Sam Sam đẩy cửa nhưng không vào, ôm hộp cơm đứng ở cửa, hỏi: “Em có thể đến đây ăn cơm không?”.

Người đàn ông đang tập trung vào tài liệu ngẩng lên vẻ lạ lùng, nhìn thấy cô, anh mỉm cười, buông cây bút trong tay xuống, “Hoan nghênh ghé thăm”.

34. Chương 34

Chương 34

Tin Tiết Sam Sam quay trở lại tầng 22 ăn cơm lan khắp trên dưới Phong Đăng nhanh như lửa cháy, nhân viên đều kích động lạ thường,

chuyện được buôn khắp nơi, hiệu suất làm việc của các phòng ban đều nâng lên không ít. Đương nhiên, những lời đồn đại tam sao thất bản là khó tránh khỏi, nào là tình cũ cháy lại, quanh đi quẩn lại cũng gặp nhau... Nhưng, điều thu hút mọi người nhất không phải là họ đã ở bên nhau thế nào, mà là - Tiết Sam Sam mỗi trưa đều ở văn phòng tổng giám đốc lâu như thế, rốt cuộc là làm gì?

Bao nhiêu cặp mắt đều chứng kiến, Tiết Sam Sam ngày nào cũng tinh thần hừng hực lên trên đó, rồi ử rử bải hoải đi xuống, hai mắt trống rỗng, bộ dạng đi không nổi. Ôi trời, đúng là quá rõ ràng phải không?

Haizz, có một ông sếp tinh lực dồi dào như thế đúng là phúc của nhân viên, các nhân viên đều cảm thấy, nếu các cổ đông mà biết nội tình này, thì giá cổ phiếu mọi công ty dưới trướng tập đoàn Phong Đăng đều sẽ tăng nhanh vùn vụt.

Thế nhưng chân tướng thì...?

Chân tướng chính là - bạn Tiết Sam Sam ngày nào cũng ở trong văn phòng tổng giám đốc học CPA.

T T

Tuy Tiết Sam Sam hơi lười biếng nhưng chuyện đã quyết định rồi thì xưa nay đều phải làm cho bằng được. Nếu đã nói sẽ thi CPA thì lập tức đăng ký học lớp bồi dưỡng CPA, cuối tuần học hai ngày, tám giờ sáng đến sáu giờ tối, thật còn vất vả hơn cả đi làm.

Mấy ngày sau đó Phong Nguyệt đến lấy giày, tiện ăn cơm cùng Phong Đăng, biết chuyện này thì chỉ thấy không hiểu nổi: “Anh, anh lại để Sam Sam đi thi CPA gì đó, còn vất vả như vậy, cô ấy cần bằng cấp để làm gì”.

Phong Đăng tỏ vẻ thoải mái: “Học nhiều cũng chẳng hại gì, tương lai trong nhà cũng cần đến”.

Phong Nguyệt bó tay. Thực sự thì nhà họ cũng có rất nhiều việc liên quan đến đầu tư tài chính cần xử lý, nhưng ông anh à, lúc Tết còn nói chưa nghĩ đến chuyện kết hôn, bây giờ đã muốn để Sam Sam quản lý gia đình rồi sao?

Phong Nguyệt cảm thấy, đàn ông thế giới này thay đổi quá nhanh!

Nhưng, rất nhanh, Phong Đăng đã hối hận.

Vì anh phát hiện ra anh lại bị xếp sau cả CPA. Tiết Sam Sam trước kia đọc sách trong văn phòng, về mặt cứ gọi là đau khổ không muốn sống, bây giờ thì ăn xong là cầm ngay lấy sách để xem, vô cùng chuyên tâm, đọc xong còn nhìn anh về cảm kích: “Cảm ơn anh, tài liệu anh mua giúp thật đầy đủ quá!”.

Phong Đăng cảm giác anh đang bê sách đập vào chân mình.

Thỉnh thoảng buổi trưa Sam Sam trò chuyện với anh cũng là thỉnh giáo về các vấn đề trong CPA, cho dù tốt nghiệp ở trường Ivy League(*) nổi tiếng, cũng chưa chắc đã hiểu hết kỳ thi về kế toán viên ở Trung Quốc mà. Thế là sau khi trả lời mấy câu hỏi, để tránh bị hỏi nữa, Phong Đăng nhanh chóng sắp xếp một nhân viên có đủ N bằng cấp như CPA, ACCA(**) đến dạy thêm cho cô.

(*) Ivy League thường được dùng để chỉ nhóm tám trường và viện đại học thành viên với ý nghĩa về hệ thống, triết lý giáo dục và chất lượng đào tạo của những trường và viện đại học lâu đời và hàng đầu của

nước Mỹ. Tám trường là: Đại học Brown, Đại học Columbia, Đại học Cornell, Đại học Dartmouth, Đại học Harvard, Đại học Princeton, Đại học Pennsylvania, Đại học Yale (BTV).

(**) ACCA (the Association of chartered Certified Accountants - Hiệp hội Kế toán công chứng Anh Quốc) - Bằng hành nghề chuyên nghiệp được công nhận rộng rãi trong giới kế toán, tài chính và kiểm toán có giá trị toàn cầu (BTV).

Dù sao thứ mà tập đoàn Phong Đăng không thiếu nhất chính là nhân tài, đối với việc vắt kiệt giá trị còn sót lại của kẻ khác, nhà tư bản xưa nay chưa bao giờ chùn tay.

Kết quả chưa mấy ngày, Sam Sam đã nói với Phong Đăng bằng cặp mắt ánh tia ngưỡng mộ: “Anh ấy lợi hại quá, vấn đề nào cũng hiểu hết”.

Phong Đăng cảm thấy đau cả răng. Thế là bạn nhân tài ấy đã được giải thoát hoàn toàn. Tổng giám đốc Phong lại quay trở lại hành nghề một cách vô đạo đức, dù sao cho dù thỉnh thoảng dạy sai thì Tiết Sam Sam cũng không biết.

Ồ, còn lớp phụ đạo hai ngày cuối tuần chết tiệt nữa.

Mới được nửa tháng, Phong Đăng đã nói: “Đừng đi học nữa, em tự học ở nhà đi”.

Sam Sam lập tức phản đối: “Sao được, CPA khó thi lắm, các thầy lại có kinh nghiệm”. Vừa nói vừa nắm chặt tay kiên định: “Đại boss anh cứ yên tâm! Em không ngại khổ! Để xứng với anh hơn! Em nhất định sẽ trở thành kế toán nhanh nhất có thể!”.

Thế là một tối cuối tuần nào đó, Phong Đăng xuất hiện ở cửa lớp phụ đạo, nói là đưa cô đi ăn cơm với bạn.

“Với ai ạ?”. Sam Sam tò mò hỏi.

“Bạn”.

Nơi dùng cơm là một tòa biệt thự tư gia, nghe nói ở đây món gì gì đó rất nổi tiếng, Sam Sam thì không quan tâm lắm, chỉ cảm thấy không gian ở đây rất đẹp.

Đối phương cũng là một nam một nữ, người đàn ông giới thiệu là có quan hệ lâu đời với nhà boss, họ Bạch, cũng làm về kinh doanh, còn người phụ nữ là cấp dưới của anh ta, nghe nói hai người cũng quen nhau trong công việc, sau đó nảy sinh tình cảm rồi cuối cùng lấy nhau.

Người phụ nữ dung mạo thanh tú, cử chỉ tao nhã, ăn nói duyên dáng.

Bữa tối vui vẻ kết thúc, trên đường về, Phong Đăng bỗng nói: “Bà Bạch tốt nghiệp ở Đại học Stanford, nghe nói là có rất nhiều bằng cấp”.

= =

Đại boss anh có ý gì... khinh thường em sao? Sam Sam yếu ớt nói: “Em thi CPA trước đã, sau này em sẽ thi chứng chỉ cao hơn T T”.

Phong Đăng liếc nhìn cô: “Kết quả là bây giờ cô ấy ở nhà chăm sóc con cái”.

“Hả?”. Sam Sam đảo đảo mắt, “Rốt cuộc anh muốn nói gì thế?”.

“Nên em thi nhiều bằng cấp có ích lợi gì, cuối cùng chẳng phải là cũng ở nhà chăm con à?”.

“... Anh không hiểu gì rồi! Cái thứ bằng cấp ấy, chỉ quan tâm là đã từng có, không quan tâm có thể dùng bao lâu. Cô ấy tốt nghiệp Đại học Stanford, trước khi kết hôn cũng là giám đốc marketing... Mọi người sẽ cảm thấy cô ấy lợi hại, xứng với bạn anh đúng không. Nên em nhất định cũng phải có. Em không muốn kẻ khác nói em không xứng tí gì với anh = =”.

Phong Đăng thuyết phục vô hiệu, tức tối: “Tiết Sam Sam, rốt cuộc sao em lại liên hệ anh với thi cử vậy, em nghĩ em đang xin việc à?”.

Sam Sam vội vàng ngoan ngoãn: “Không phải đâu, là thế này. Em ví dụ nhé, Đại boss anh chính là Đại boss trong phụ bản tình yêu nhé, muốn lấy được boss thì phải luyện chức năng trước đã”.

Im lặng.

Phong Đăng lên tiếng có vẻ u ám: “Tiết Sam Sam, em không rảnh đi chơi với anh, mà có thời gian chơi game?”.

“Không, không”. Sam Sam vội vàng thanh minh, “Em chỉ ví dụ vu vơ thôi”.

Sắc mặt Phong Đăng càng âm u: “... Ồ, bây giờ chơi đến cửa thứ mấy rồi?”.

“Hả?”.

“Phụ bản tình yêu”.

Sam Sam: “Ồ... vừa nhập môn?”.

Phong Đăng trầm ngâm: “Nhanh lên, anh đợi sốt ruột lắm”.

“...”. Sam Sam: “Ồ, em sẽ cố hết sức = =”.

“Không thể chính boss chui ra à?”. Phong Đăng thăm dò.

“... Đó chính là bug đấy...”.

“Ừ, vậy báo trước phần thưởng qua cửa vậy”.

Cuộc đối thoại kỳ quặc tạm ngưng, anh nhân lúc đèn đỏ, nghiêng người hôn cô.

Sam Sam ngỡ mình đã thuyết phục được Đại boss, ai ngờ hai hôm sau, Đại boss lại dẫn cô đi ăn cơm.

Lần này vẫn là một nam một nữ, người đàn ông vẫn là bạn quan hệ lâu đời của boss, xuất thân đại gia, phong độ ngời ngời, ừ, chỉ hơi thấp một tí. Còn người phụ nữ, oa!!!

Sam Sam vẫn giữ thái độ dè dặt, nhưng trong lòng đang gào thét điên cuồng: Là một... một... một!!! Một một một!!!

Ngôi sao nổi tiếng!!!

Sau đó vẫn trên xe, sau khi đã ăn xong và rời đi.

Phong Đăng: “Thấy rồi chứ? Lần này không có Đại học Stanford, không phải giám đốc marketing, chẳng có bằng cấp gì cả”.

“Người ta là ngôi sao nổi tiếng đó, ngôi sao nổi tiếng!!!”. Sam Sam cuống loạn ~ ing. Người ta còn cần bằng cấp làm gì, gương mặt đó chính là bằng cấp rồi còn gì.

Phong Đăng hừ một tiếng: “Ngôi sao nổi tiếng nhiều hơn em cái gì?”.

Sam Sam tuy cảm thấy lời này của anh rất trơ trẽn nhưng trong lòng vẫn thầm sung sướng, mặc dù ngoài miệng thì vẫn tỏ ra ý tứ một chút: “Ít nhất thì đẹp hơn em chứ”.

Phong Đăng nghe xong quay sang quan sát cô: “Cũng đúng”.

Sam Sam giận!!!

Ghét quá! Sự thật gì đó, chỉ có thể do chính mình nói, là bạn trai cũng nói thế à, chẳng ra thể thống gì! Sam Sam quay ngoắt đi. “Em chỉ không biết trang điểm thôi!!! Không trang điểm rồi so sánh xem!!!”.

Phong Đăng phát phì cười vì cô, dừng xe bên vệ đường, cấn một phát lên gương mặt trắng trẻo đáng yêu của ai kia: “Nào, để anh kiểm tra xem có phải là không trang điểm thật không”.

Hôm sau nữa lại là lúc ăn cơm, Sam Sam đoán Đại boss lần này chắc chắn sẽ tìm người khoảng cách rất xa nhau để thuyết phục cô, cô gái lần này có lẽ không bằng cấp cũng chẳng có gương mặt ngôi sao rồi. = =

Nhưng Đại boss à, anh rốt cuộc là đang an ủi hay công kích cá nhân thế hả, Sam Sam trong lòng đã nước mắt đầm đìa. Nhưng bất ngờ một điều là, lần này lại là một cô nàng “cực phẩm”!

“Cực phẩm” mang nghĩa tích cực!

Đầu tiên người ta không trang điểm cũng vô cùng xinh đẹp, thứ hai là xuất thân của người ta rất kinh khủng, thứ ba là người ta cũng tốt nghiệp trường danh tiếng, cái nữa là người ta vẫn đang làm việc trong công ty của nhà mình, chức vụ rất cao.

Nếu nói lúc vào Sam Sam là ngọn đuốc cháy hừng hực, thì lúc ăn xong ra ngoài, cô đã biến thành ngọn lửa yếu ớt của que diêm, cô cảm thấy lòng tự tin của mình giống như ngọn nến tàn trong gió, chỉ cần làn gió thoảng qua thôi thì sẽ tắt lịm hoàn toàn.

Phong Đăng: “Thấy chưa?”.

Sam Sam ủ rũ nói: “Linh Linh đẹp như thế, giỏi giang như thế, không xứng với ai kia chứ”.

Phong Đăng trầm tư một lúc, “Người anh nói là bạn trai cô ấy”.

Hả?

Sam Sam bắt đầu nhớ lại bạn trai của Linh Linh, hình như cô đã quên mất người đó đáng vẻ thế nào, thực sự là một người như vô hình ấy, hình như cũng rất bình thường.

Thế là vật tham khảo mà Đại boss cho cô xem lần này, là ông chồng người ta xem là lá cây, à không... xem là đất mới đúng!

Ngọn lửa que diêm yếu ớt trong gió của Sam Sam “xèo” một tiếng, tắt lịm.

Lúc Đại boss định đưa cô đi gặp bạn lần thứ tư, Sam Sam đã từ chối chắc như đinh đóng cột, còn viện cớ đi dạo phố với Phong Nguyệt nữa. Đùa à, cứ ăn thế nữa thì sẽ không tiêu hóa nổi đâu.

Sau khi từ chối boss rồi, Sam Sam vội vã gọi cho Phong Nguyệt, hẹn cô cùng đi ăn tối.

Lúc ăn cơm, Sam Sam không nén được than khổ, thêm mắm dặm muối chuyện kinh khủng Phong Đăng làm để kể Phong Nguyệt nghe. Kết quả là Phong Nguyệt bị chấn động, quên bẵng cả chuyện mình đang kêu gào giảm cân, ăn liền mấy miếng bò kho.

Buổi tối lúc đi ngủ, Phong Nguyệt kể chuyện này cho Ngôn Thanh nghe, bất giác thở dài.

“Thì ra em vẫn chưa hiểu ông anh mình”.

“Sao lại nói thế?”.

“Em phát hiện ra ông anh em thực ra vẫn còn trẻ con lắm”. Phong Nguyệt gồi đầu lên gối, vừa nhớ lại vừa nói: “Lúc nhỏ anh ấy thích đưa em đi đùa giỡn người khác, mà rất biết giả vờ, bắt nạt người ta còn ra vẻ nghiêm chỉnh, chẳng ai nghi ngờ anh ấy cả, anh chị họ của em toàn phải hứng tội cho anh ấy. Về sau ông nội thất vọng về bố em, bắt đầu bồi dưỡng anh ấy, lúc anh ấy còn rất nhỏ đã dẫn tới bàn đàm phán, anh em mới bắt đầu thôi ham chơi”.

“Em lại quên mất những chuyện này, Ngôn Thanh, một người em gái như em có phải là không đáng là em không?”.

Ngôn Thanh an ủi: “Làm sao trách em được, em không nói thì anh cũng không nhìn ra là anh trai em lúc nhỏ lại như thế”.

“Đúng thế”. Phong Nguyệt nói: “Nên anh em và Sam Sam ở bên nhau cũng có lý, anh thấy anh ấy có vẻ vui vẻ hào hứng ghê chưa, em thì không tưởng tượng nổi bộ dạng anh ấy đùa giỡn Lệ Trữ đâu”.

Cô vui đầu vào lòng Ngôn Thanh: “Em sắp ghen tỵ rồi, Ngôn Thanh, trước kia bạn gái của anh em đều không cho em cảm giác này, em cứ cảm giác vẫn là anh em, bây giờ em thấy anh ấy hoàn toàn không thuộc về em nữa rồi”.

Ngôn Thanh cố ý chau mày: “Phong Nguyệt, trước kia anh không phát hiện ra em còn có tâm lý yêu anh trai đấy”.

“Em có đâu!”. Phong Nguyệt nũng nịu đẩy anh một cái.

Ngôn Thanh nói: “Đừng nghĩ nhiều nữa, tình cảm của họ tốt, chúng ta nên vui mới phải”.

“Em rất vui mà”. Chỉ là hơi ghen tỵ một chút... Ông anh từ nhỏ đã yêu quý bảo vệ mình, thật sự đã thuộc về người khác mất rồi.

“Lần trước anh ấy nói là anh ấy kén chọn, em thầm nghĩ, điều kiện Sam Sam rất bình thường, anh chọn lựa thế nào mà lại chọn Sam Sam, bây giờ xem như em đã hiểu rồi”.

Người anh cô cần là một cô thỏ trắng có thể khiến anh thoải mái vui vẻ, phượng hoàng này, khổng tước này... dù có đẹp mấy cao quý mấy cũng vô dụng, vì bọn họ không phải là thỏ trắng.

“Ừ, kết hôn là chọn thích hợp, không phải chọn tốt nhất. Em thấy đấy, anh không phải là người tốt nhất nhưng em cũng chọn anh mà”.

Phong Nguyệt cười: “Còn em thì sao? Em là người hợp nhất hay tốt nhất?”.

Ngôn Thanh nói: “Em là người tốt nhất và cũng là hợp nhất”.

Cuối cùng chuyện học thêm lớp phụ đạo CPA đã được giải quyết thế này.

Ngày nọ tan sở trên đường về nhà, Sam Sam kể cho Đại boss nghe một câu chuyện: “Hôm nay em thấy có một topic thế này, một người đàn ông cố gắng phấn đấu vì tương lai hai người, kết quả cô bạn gái lại oán trách anh ta không có thời gian ở cùng cô và chia tay nhau, kết quả là mọi người trả lời đều nói là bạn gái anh ta không hiểu chuyện”.

Phong Đăng lập tức tỏ ra “sếp lớn”: “Thời gian làm việc mà lên mạng?”.

= =

Sam Sam phớt lờ anh, tiếp tục bày tỏ quan điểm của mình: “Cũng giống thế, khi cô gái cố gắng phấn đấu vì tương lai hai người, bạn trai lại ở cạnh oán trách không ở cạnh anh ấy gì gì đó thì là không hiểu chuyện nhất đấy”.

Phong Đăng: “... Vì tương lai chúng ta?”.

Sam Sam gật đầu.

“...”, Phong Đăng: “Em tiếp tục đi học đi, vì tương lai chúng ta”.

Sam Sam chấp tay: “Cảm ơn đã hiểu!”.

Phong Đăng thông thả thở ra một hơi: “Không ngờ lại có ngày tương lai Phong Đăng tôi lại bị thầy phụ đạo nắm trong tay”.

35. Chương 35

Chương 35

Lúc Sam Sam nhận được điện thoại buồn chuyện của Song Nghi, mới phát hiện ra cô và Phong Đăng đã ở bên nhau hơn nửa năm rồi.

Trong điện thoại, giọng Song Nghi tỏ ra vô cùng hào hứng: “Sam Sam, trong lúc tớ đóng cửa viết truyện, các cậu có xảy ra chuyện gì không nói cho người khác biết không đấy?”.

Sam Sam bó tay: “Đã không nói cho người khác biết rồi, cậu còn hỏi tớ làm gì? Cậu không phải người à?”.

“Í, Sam Sam, cậu miệng lưỡi ghê nhỉ! Boss nhà cậu có phải cũng ăn nói sắc sảo lắm không?”.

“Ừ”.

Nhờ phúc của Đại boss, gần đây Sam Sam cũng gặp được rất nhiều người thành đạt, sau đó cô nhận ra, người thành đạt đều có một đặc điểm chung, đó chính là khả năng phớt lờ siêu mạnh. Lẽ nào Song Nghi muốn khen cô “gần đèn thì sáng”, miệng lưỡi tiến bộ?

Đang nghĩ thế thì nghe Song Nghi kích động nói: “Quả nhiên quả nhiên! Thông qua kiss gì đó, quả nhiên có thể lấy được khả năng ăn nói của đối phương! Haizz, Sam Sam cậu ăn nói tiến bộ như thế, cái đó chắc chắn cũng chăm chỉ lắm nhỉ!”.

“!!!”. Sam Sam then quá hóa giận, “Lục Song Nghi!”.

Song Nghi cười lẩn lộn một lúc, “Được rồi được rồi, xấu hổ cái gì, thật là! Nếu thế thì không có chuyện đó thật à? Vậy cái chức lý thuyết kiêm chỉ đạo kỹ thuật há chẳng phải là vô dụng hay sao... Chẳng lẽ không có tình địch gì đó, sến gì đó, ồ không được, tớ không được nói xui xẻo, xem như chưa nói nhé. Vậy “cướp cò bóp súng” thì sao? Hê hê, có không có không?”.

Có không, có không cái đầu cậu ấy. = =

Mặt Sam Sam đỏ bừng lên.

“Cướp cò bóp súng” gì chứ... Thực sự có rất nhiều lần suýt nữa là bị ăn sạch sẽ rồi, nhưng chuyện này, nếu không muốn biến thành tư liệu viết tiểu thuyết của ai đó thì tuyệt đối không thể cho Song Nghi biết!

Thế là Sam Sam nói chắc như đinh đóng cột: “Không có!”.

Song Nghi bị đánh bại, thở dài than vãn: “Haizz, Sam Sam cậu biết không, tình hình các cậu bây giờ thì những người viết tiểu thuyết như bọn tớ là hận nhất đó. Tác giả đành viết qua loa, ví dụ xử lý thế này - A, chớp mắt mà mấy tháng đã trôi qua

nữ chính vẫn là gái trinh...”.

A, chớp mắt đã mấy tháng trôi qua, cô vẫn phải đi học phụ đạo...

T T

Nhưng có lẽ chịu ảnh hưởng của cái mồm quạ Song Nghi, ngày hôm ấy trong cuộc đời Tiết Sam Sam, khác người vô cùng!

Cô chỉ đi WC một lần lúc đi học lớp kế toán, kết quả lúc quay về lật sách ra, lại nhìn thấy một bức thư màu hồng...

Thư tình?

Rất nhanh, tổng giám đốc Phong vì không có bạn gái bên cạnh mà phải triệu tập các lãnh đạo cao cấp cùng đi đánh bóng xây dựng tình cảm, đã nhận được cú điện thoại run lấy bầy của bạn gái.

“Làm... làm sao đây, em, em, em lại nhận được thư tình!”.

Phong Đẳng bình thần đánh bóng xong, bình thần lái xe đến đón bạn gái đi ăn trưa, bình thần lên tiếng: “Lấy ra đây!”.

Sam Sam lập tức dâng lên. “Em trong sáng mà, tuyệt đối không gọi ong vầy bướm hồng hạnh vượt tường đâu!”.

Phong Đẳng hồ hững nghe, ngón tay thon dài lấy bức thư ra, bình thần đọc.

“Chữ cũng đẹp... Ngay cả tên em mà hần cũng không biết? Sao không ngẩng đầu lên?”.

Sam Sam ra sức chứng minh sự trong sáng, nói với vẻ kiên quyết không khuất phục: “Đương nhiên anh ta không biết tên em, em có nói chuyện với người đàn ông nào khác đâu!”.

Đại boss rõ ràng không có hứng thú với lời biện bạch của cô, đọc nhanh một lượt rồi bất mãn: “... Sao chỉ có một tờ giấy?”.

Này! Anh có chút phản ứng bình thường khi bạn gái nhận được thư tình của kẻ khác không vậy? Sam Sam cũng bất mãn: “... Anh cả một tờ cũng không có = =”.

Phong Đẳng phớt lờ cô: “Em định xử lý thế nào?”.

“Hừm, xem như không nhận được?”.

“Kinh nghiệm mách bảo anh, nếu em sử dụng cách xử lý đó, về sau sẽ liên tục nhận được thư tình”.

Sam Sam lập tức rời chủ đề, hậm hực: “... Anh nhận được thư tình liên tục à...”.

Phong Đăng nhìn cô bằng ánh mắt “chẳng phải bình thường lắm à”, Sam Sam lập tức xui xuống.

“Buổi chiều đi từ chối ngay”.

Dạ dạ dạ, Sam Sam gật đầu liên tục.

“Đúng rồi, tiện hỏi hần, hần thích em ở điểm nào?”. Phong Đăng sờ cằm, “Câu hỏi này đã đeo bám anh lâu lắm rồi”.

Hiếm hoi lắm mới có “đồng loại”, phải nắm bắt cơ hội giao lưu mới được.

Sam Sam đã quen với việc “bắt nạt” của ai đó, nên xem như chưa nghe gì. Về thư tình, Đại boss đã ra chỉ thị xử lý, Sam Sam cũng an tâm ăn ăn uống uống. Ăn được mấy gấp thì cô than vãn: “Tại sao lại chọn món này, chỗ này nấu không ngon”.

Phong Đăng cười, nhìn cô. Chắc chính Sam Sam cũng không nhận ra, trước kia đến những nơi này, dù ngon hay không thì cô cũng tỏ vẻ thận trọng, làm sao dám phát biểu bình luận gì, bây giờ cuối cùng đã biết cách kén cá chọn canh rồi.

Ồ, cảm giác thành công của Phong Đăng đang tăng vùn vụt.

Ăn xong, Phong Đăng đưa cô về lớp phụ đạo, trước khi xuống xe, Sam Sam không nhịn được, lấp bắp hỏi: “Chuyện đó, em hỏi một tí, anh không có cảm giác gì về chuyện này à?”.

Phong Đăng nhướn mày: “Cảm giác của anh?”.

Sam Sam vội gật đầu.

“Cảm giác của anh là...”, Phong Đăng khựng lại, nói với vẻ an ủi: “Sam Sam của chúng ta cuối cùng đã trưởng thành rồi”.

Này! Bạn gái anh nhận được thư tình đó! Về mặt “cô gái nhà tôi lần đầu trưởng thành” này là kiểu gì thế!

Sam Sam đứng hình.

Buổi chiều có cả thầy bốn tiết học, Sam Sam đợi và đợi, cuối cùng đợi đến lúc tan học tiết thứ hai, mục tiêu đã đi ra ngoài, cô vội vàng đuổi theo gọi, đến một ngã rẽ khuất người, bắt đầu từ chối.

“Ừm, thư của anh tôi đọc rồi...”.

Sam Sam vẫn còn đang cố gắng lựa lời, ai ngờ đối phương lại nói với vẻ mặt kỳ quặc: “Thư gì?”.

“Hả? Chính là bức thư mà buổi sáng anh đặt vào trong sách tôi đó”.

Sắc mặt đối phương có phần lạ lùng, Sam Sam không biết kỳ cục ở điểm gì nên đưa bức thư ra. Kết quả đối phương vừa nhìn thấy, sắc mặt càng trở nên khó coi, chất vấn cô một cách rất bất lịch sự: “Bức thư này sao lại ở trong tay cô?”.

“Hả?”. Sam Sam dần mặt.

Cùng lúc đó, Phong Đăng đang ngồi nhìn Ngôn Thanh rầu rĩ uống rượu. Vốn dĩ buổi chiều, anh định nghỉ ngơi một tí, xem tạp chí, sau đó đến đón Sam Sam đi ăn tối, kết quả là Ngôn Thanh lại tìm đến anh với vẻ tâm sự trùng trùng. Không nói gì cả mà uống hết ba ly rượu trước tiên.

Phong Đăng hỏi: “Cậu sao vậy?”.

Ngôn Thanh ban đầu vẫn không chịu nói, cuối cùng không chịu nổi đã kể lể: “Anh biết Blain chứ?”.

Bạn trai cũ của Phong Nguyệt. Phong Đăng có vẻ hiểu ra: “Sao, cậu ta về nước à?”.

Ngôn Thanh ủ rũ: “Gần đây hần...”, nói nửa chừng đã ngừng lại.

Phong Đăng nói hộ anh: “Lại bám theo Phong Nguyệt?”.

Ngôn Thanh ngẫm đồng ý.

Phong Đăng nhìn bộ dạng đau khổ vì tình của cậu ta, vừa tức vừa buồn cười, hai người này đã sinh con rồi còn chơi trò này, Phong Đăng cảm thấy ông em rẻ và em gái mình đúng là quá xứng đôi.

“Cậu lo cái gì? Phong Nguyệt là người thế nào mà cậu còn không hiểu à”.

“Không phải em không tin Phong Nguyệt, haizz”. Ngôn Thanh muốn nói cảm giác của mình nhưng không biểu đạt được, đành thở dài một tiếng: “Anh à, Tiết Sam Sam không ai theo đuổi, anh không hiểu cảm giác của em đâu”.

Mặt Phong Đăng đột ngột sa sầm. Ai nói Sam Sam nhà anh không ai theo đuổi, hôm nay mới có người gửi thư tình kia. Chỉ là anh khoan dung phong độ, nắm bắt chiến lược quyết thắng tất cả.

“...”.

Phong Đăng quyết định không an ủi cậu ta nữa.

Ngôn Thanh uống rượu như uống nước lã, chạy đi vệ sinh lia lịa, nhân lúc anh ta đi WC, Phong Đăng gửi tin nhắn cho Sam Sam: “Xử lý chưa?”.

Kết quả Sam Sam đến mấy phút sau mới đáp lại anh bằng một dấu lửng.

Ý gì đây? Phong Đăng cau mày.

Đợi Ngôn Thanh quay lại, Phong Đăng đã khoác áo ngoài. Ngôn Thanh lạ lùng: “Anh định đi à?”.

Phong Đăng gật đầu: “Tôi đón Sam Sam tan học”.

Anh cầm chìa khóa xe lên: “Cậu uống rượu rồi không lái xe được, đợi Phong Nguyệt đến đón, tôi đã gọi điện thoại rồi”.

Xe Phong Đăng dừng đối diện cổng trường, thấy Tiết Sam Sam ủ rũ bước đến, chờ dẫn mở cửa xe.

Phong Đăng đón lấy túi xách của cô ném ra ghế sau. “Giải quyết rồi?”.

“Không cần giải quyết nữa”. Sam Sam rầu rĩ, “Là hiểu lầm, bức thư tình đó là gửi cho cô Vu ngồi cạnh em, còn nói em lấy thư lung tung của anh ta nữa, có nhầm không vậy! Tại sao em phải lấy thư tình của người khác chứ. Mà anh ta cứ khẳng khẳng nói là nhìn tên trên sách rồi mới kẹp vào, em cảm giác anh ta nên đi đo kính đi là vừa”.

Phong Đăng nắm nhẹ vô lăng: “Khoan, hẳn nói là nhìn tên rồi mới kẹp vào?”.

“Vâng. Anh ta nói đã nhắm trúng sách của cô Vu rồi mới kẹp vào”.

“Nếu anh ta không nói dối thì Sam Sam, em có nghĩ là, cô Vu đó đã bỏ vào sách em không?”.

Sam Sam ngẩn người: “Không phải chứ, cô ta không nhận thì vứt thùng rác là được, sao còn kẹp vào sách của em”.

Phong Đăng chỉ nghi ngờ theo bản năng, cũng không hiểu được động cơ của kẻ khác nên không nói gì nữa. Nếu đã là hiểu lầm thì không cần phải nhìn gã đàn ông kia nữa, anh đang định lái xe đi thì di động của Sam Sam đổ chuông.

Móc điện thoại ra khỏi túi, Sam Sam nhìn cái tên lấp lánh trên màn hình, nghi ngại.

“Ai?”.

“Chính là cô Vu, người được nhận thư tình chính thức, cô ta gọi cho em làm gì nhỉ?”.

“Nghe”.

“Ồ”. Sam Sam bấm nút nghe.

“A lô... ừ, phải, bạn trai tôi đến đón... vẫn chưa đi, đang ở bên kia đường... A, là cậu kẹp vào thật à, tại sao...Ồ, thế à. Không cần đâu, không sao hết... A? Cậu đến rồi à?”.

Sam Sam bấm cửa kính xe xuống, quay ra ngoài nhìn ngó, quả nhiên thấy cô Vu đang ảo lả tiến đến.

Sam Sam cúp máy.

“Cô ta nói đã làm sai, muốn xin lỗi em”.

Phong Đăng nhướn mày, “Anh cũng nghe thử”.

Hai người xuống xe, cô Vu kia đã giữ tư thế lả lướt đến trước mặt họ. Cô ta nhìn Phong Đăng trước, “Sam Sam, đây là bạn trai cậu à?”.

Sam Sam gật đầu nhưng không giới thiệu họ với nhau. Cô Vu đợi một lát rồi chủ động mỉm cười và tự giới thiệu với Phong Đăng: “Chào anh, tôi là bạn học của Sam Sam, Vu Mẫn Lung”.

Phong Đăng đã kinh qua trận mạc nhiều nên hiểu rõ trong lòng, đáp một câu với vẻ không mặn mà cho lắm: “Chào cô”.

Mắt cô nàng dừng ở anh một lúc, không thấy phản ứng gì bèn quay sang Sam Sam, nói như muốn khóc: “Sam Sam, thật xin lỗi, cậu không giận mình chứ?”.

Sam Sam sững sờ nhìn đôi mắt cô ta đã mờ lệ, trong lòng choáng váng cùng cực, dù thế nào cũng không cần khóc chứ? Sao làm như thế cô ta là kẻ bị hại vậy?

“Mình thật sự không biết bức thư đó là anh ta gửi mình, vì mình vốn không quen anh ta mà, cũng không nói chuyện gì cả, mình nhớ hai bạn thân với nhau hơn, nên cứ tưởng anh ta nhầm người nên kẹp giúp vào sách cậu”.

Sam Sam không tìm được, hỏi: “Tôi thân với anh ta khi nào vậy?”.

Cô ta nhìn Phong Đăng một cái rồi tỏ ra ngập ngừng: “A, mình nói nhầm, hai người cũng không thân lắm”.

Phong Đăng hơi mỉm cười, sau đó sầm mặt lại, nói: “Có phải anh nghe nhầm không, Tiết Sam Sam, bức thư đó là gì?”.

Sắc mặt cô Vu tỏ ra hoảng sợ: “Sam Sam, cậu vẫn chưa nói sao, xin lỗi, mình... không phải mình cố ý...”.

Sam Sam còn gì mà không hiểu nữa...

Đúng là nhân tài.

Trong giờ học chỉ có mấy phút ngắn ngủi thôi, người ta đã nghĩ ra lợi dụng bức thư để tạo cơ hội trong tích tắc, đồng thời còn tạo ra cơ hội để họ hiểu nhầm nhau... Tuy chưa chắc có hiệu quả nhưng ít nhiều cũng là một cơ hội, thất bại cũng không tổn hại gì.

Bà nó chứ, nhân tài như vậy cô ta còn học CPA làm gì, Học viện Điện ảnh Trung ương Bắc Kinh mới là chỗ dung thân của cô chứ! Sam Sam quan sát cô nàng nhỏ bé yếu ớt trước mặt, có phần nghi ngờ rằng mình có nghĩ nhiều quá không...

Nhưng dù có phải cô nghĩ nhiều hay không thì Sam Sam cũng không muốn nói nhiều nữa, cô trừng mắt nhìn Phong Đăng đang tỏ ra thích thú, sau đó đằng hắng giọng: “Cậu thấy đấy, bọn mình có chút hiểu nhầm cần giải thích, đi trước vậy”.

Cô Vu cuống quýt tiến lên một bước: “Sam Sam, mình mời hai người ăn tối nhé, xem như chuộc tội”.

“Không cần đâu, hiểu nhầm đã giải thích cả rồi, chúc hai người yêu nhau rồi sẽ thành người một nhà”.

Chiếc xe phóng đi, vứt lại cô nàng kia ở tít phía sau, Sam Sam tức tối cắn tay ai đó: “Gọi ong dụ bướm này!”.

Giờ nghĩ lại, thực ra đã có chút gì đó sơ hở. Ban đầu cô không thân với cô Vu kia, bây giờ thấy hình như là sau một lần nào đó thấy Đại boss đứng ở cổng đợi đón cô đi rồi mới thân hơn phải không? Trước kia mỗi lần cô đi học đều ngồi đợi ở đâu đó, nhưng sau đó cô Vu kia lần nào cũng vừa vịn ngồi cạnh cô, hoặc đến sớm để giành chỗ cho cô.

Càng có nhiều lần tỏ vẻ vô ý nhắc đến Phong Đăng. Không lâu trước đó còn hỏi người đến đón cô có phải là cùng một người không, vì xe khác nhau...

Đúng là quan sát tỉ mỉ. T T

Lúc đó hình như cô còn nói Đại boss là người bán xe gì đó, nhưng dáng vẻ đĩnh đạc khôi ngô của Đại boss thế kia, dù sao cũng không che giấu được.

Sam Sam càng nghĩ càng buồn bực: “Em đã nói anh là người bán xe second hand rồi, sao người ta còn có hứng thú với anh chứ”.

“Em nói anh là gì?”.

“...”.

Sam Sam lập tức chuyển đề tài, tức tối nói: “Đi học mà cũng có tình địch nữa, hừ, không đi nữa!”.

36. Chương 36

Chương 36

Sam Sam không đi học thật, nhưng cũng vì lớp phụ đạo đã sắp kết thúc,

ngoài tiết cuối cùng cần đi nghe đề suy luận thì những môn khác không đi cũng chẳng sao.

Chớp mắt đã đến kỳ thi tháng chín. Ngày thi đầu tiên Phong Đăng làm tài xế, nhưng hôm sau lại có việc, vốn định sắp xếp người đưa cô đi nhưng cô Phong lại tỏ ý là con trai đã được mẹ chồng đưa đi chơi, cô rảnh rồi quá phát chán lên được nên tự đề cử mình làm tài xế.

Chiều hôm sau Sam Sam thi xong, cô Phong đã đến đón cô đúng giờ.

“Ba môn thi hết rồi phải không, cảm giác thế nào?”.

Sam Sam vui vẻ gật đầu: “Cơ bản là làm được hết, mình nghĩ là sẽ qua thôi. Nhưng CPA biến thái quá, cũng chưa chắc được”.

Cô Phong tự động bỏ qua nửa câu sau, vui vẻ nói: “Vậy thì tốt quá, bọn mình đi ăn mừng nhé”.

“Ừm, mình chỉ có cảm giác tốt, thành tích chưa có, lỡ như...”.

“Sợ gì, thành tích có thì chúc mừng nữa, đi thôi đi thôi, để mình xem”. Phong Nguyệt nhìn đồng hồ, “Bọn mình ăn tạm bữa tối rồi dạo phố, buổi tối đợi anh và Ngôn Thanh họp xong, bọn mình gọi họ cùng đi ăn khuya”.

“= = Được thôi, cậu sắp xếp đi, ăn uống vui chơi cậu rảnh nhất rồi”.

Sam Sam đã ức chế từ lâu bởi kỳ thi, thi xong nên thấy nhẹ nhõm hẳn, cảm hứng dạo phố mới thật là kinh khủng. Kết quả là hai người mù mắt cả đầu óc, hẹn Phong Đăng và Ngôn Thanh tám rưỡi tối, lúc vội vàng đến nơi hẹn thì đã là chín giờ mười lăm.

Cô Phong đến muộn là chuyện thường ngày ở huyện, không hề có cảm giác hổ thẹn, Sam Sam thì có phần ngại ngùng, bị Phong Đăng kéo đến ngồi cạnh anh.

“Thi thế nào?”.

“Em nghĩ chắc sẽ qua”.

“Ừ”. Phong Đăng gật gù, “Có một môn không qua thì sau này không cần thi nữa”.

Sam Sam choáng váng, “Có phải anh đang mong đợi cả ba môn em đều không qua không?”.

Phong Đăng nói với vẻ rất thiếu thành ý: “Sao thế được, tương lai của anh còn nằm trong tay CPA mà”.

Cô Phong cười trộm. Cả hai vị thiếu gia, tiểu thư nhà họ Phong đều lười xem thực đơn, Ngôn Thanh ngồi cạnh bên vất vả chọn món, cứ hỏi lần lượt xem có ăn không, cô Phong còn chê anh phiền phức: “Anh cứ chọn bữa đi, đúng rồi, chọn rượu, không có rượu thì chúc mừng cái gì chứ”.

Sam Sam ngăn lại: “Đừng, mình không biết uống rượu”.

Phong Nguyệt nói: “Không biết uống mới tốt, say rồi thì sau thế nào, anh nhỉ?”.

Phong Đăng uể oải đáp: “Anh có cần chuốc say cô ấy không?”.

Sam Sam muốn lật bàn: “Này, hai người vừa phải thôi chứ!”.

Phong Đăng vỗ vỗ cô an ủi: “Được rồi, không cho em uống rượu”.

Anh cầm thực đơn nước uống, hờ hững lật xem, gọi phục vụ đến rồi chọn món cho cô. Nơi này Sam Sam từng đến ăn, cũng khá ngon, khuyết điểm duy nhất là hơi tỏ vẻ sính ngoại quá, rất nhiều thứ đều viết tiếng Anh, còn không dịch ra, Sam Sam chỉ nghe thấy trong mấy từ đơn Phong Đăng nói có chữ “tea”, giật mình nghĩ chắc là kiểu trà trái cây gì đó nên vội vàng gật đầu: “Em uống trà gì đó là được”.

Phong Đăng cười cười.

Chuốc say Tiết Sam Sam hay gì đó, ai có kinh nghiệm bằng anh chứ.

Hơn tiếng sau.

Phong Nguyệt tỏ ra lo lắng nhìn Phong Đăng bế Sam Sam lên xe, quay sang nói với Ngôn Thanh: “Anh bảo xem ông anh em liệu có làm gì Sam Sam không?”.

Ngôn Thanh nói: “Em đang hy vọng làm gì đó, hay là không hy vọng làm gì đó?”.

Phong Nguyệt thở dài về suy nghĩ sâu xa: “Em cảm thấy, cục cưng nhà chúng ta cũng nên có anh em họ để chơi cùng rồi”.

Phong Đăng lái xe đến chung cư trong thành phố.

Sam Sam mơ màng nhìn cổng, thắc mắc: “Sao lại là nhà anh?”.

“Bộ dạng em thế này còn muốn đi đâu?”.

Sam Sam ồ một tiếng, gật đầu, nói với về nghiêm túc: “Vậy anh phải cam kết sẽ không làm càn nhé”.

Phong Đăng cười phá lên, đúng là cô say quá rồi, lời nói thế cũng dám nói ra, thế là anh thuận miệng đỡ dành: “Được, anh không đảm bảo”.

Sam Sam rõ ràng đã bị mâu thuẫn logic trong câu anh nói làm cho choáng váng thêm. Đờ đẫn nhìn anh rồi cau mày nghĩ gì đó, mới vui vẻ tươi tỉnh nói: “Vậy em cũng không đảm bảo”.

Sau đó sung sướng nhảy bổ lên người Phong Đăng, hai tay bám chặt vào cổ anh, thô lỗ hôn mạnh vào môi anh.

Phong Đăng ban đầu dở cười dở mếu, mặc cho cô hôn hít lung tung, còn phải ôm eo cô sợ cô lọt xuống dưới. Nhưng rồi mùi vị rượu trái cây ngọt ngào bao phủ giữa môi lưỡi hai người, đầu lưỡi cô mềm mại linh hoạt, dần dần anh cũng thấy mình như bốc hỏa.

Một tay anh ôm cô, tay kia móc chìa khóa trong túi áo ra để mở cửa, bẽ ai kia đang dụi dụi cọ cọ lung tung trên người anh vào nhà, sau đó đá sập cửa lại, đang định biến mình từ khách sang chủ thì...

Tiết Sam Sam ngừng lại.

Cô rời môi ra, ngáp một cái rồi nói với về chán nản: “Không chơi nữa, buồn ngủ rồi”.

“Em phải ngủ đây”.

Tuyên bố xong, cô gục lên vai anh, một lúc sau đã phát ra tiếng thở khe khẽ, để lại người đàn ông như mũi tên đã lấp vào dây cung, đang bế cô mà nghiêng rặng kèn kẹt.

...

Haizz, uống say xong làm boss tức chết gì đó, ai có kinh nghiệm bằng Tiết Sam Sam chứ.

Sáng sớm tỉnh dậy, phát hiện mình đang lặn ra bên cạnh lồng ngực trần vạm vỡ của Đại boss, gối đầu lên tay người ta, môi chỉ còn cách cơ bắp săn chắc có một tí ti, tay còn đang sờ soạng eo người ta, phải làm sao?

Phản ứng của Tiết Sam Sam là - nhắm tịt mắt lại, tay ra sức sờ thêm tí nữa. Ôi trời, sao lại thấy “xuân mộng” thế này? Hiếm hoi như vậy, cảm giác lại chân thật, nhất định phải nhắm mắt ngủ thêm nữa, nằm mơ dài thêm tí nữa.

Sau đó đầu óc dần tỉnh lại...

Tỉnh lại...

Sam Sam bàng hoàng.

Run rẩy bầy rút móng vuốt về, e dè nhấc đầu lên, cơ thể nhích từ từ chậm chậm, muốn rời khỏi hiện trường phạm tội, nhưng chưa kịp đặt một chân xuống đất, thì đã bị ai đó ôm từ phía sau, kéo mạnh lại.

Lần này thì càng tốt hơn, nhào thẳng lên người ai kia.

“Chạy gì đấy?”. Giọng nói dần ông vừa tỉnh dậy trầm trầm và khàn khàn.

“Em... em không thêm chạy”. Để phòng tránh anh tiếp tục bám vào chủ đề đó, Sam Sam đã trách móc anh trước: “Sao anh ngủ mà không mặc quần áo?”.

Phong Đăng nheo mắt, hơi mỉm cười: “Sao không mặc, em không cảm thấy à?”.

Vừa nói, đôi chân dài chắc khỏe của anh khẽ động đậy, lập tức đưa Sam Sam chìm vào cảnh giới còn kinh hoàng hơn.

Này này, ý cô nói là áo ngủ, không phải quần ngủ... hơn nữa anh như thế, rốt cuộc là muốn người ta cảm thấy quần ngủ của anh hay là...

Cảm thấy hơi nóng sắp bộc phát của anh, Sam Sam nóng rục má, khe khẽ nhắc anh: “Hôm qua anh đã đồng ý không... làm càn khi say mà...”.

“Em còn nhớ à”. Bàn tay ngừng trên hông Sam Sam đánh mạnh một phát, “Hôm qua là ai bắt đầu trước?”.

“Mặc kệ, nói phải giữ lời”.

“Đương nhiên”.

Sam Sam mới yên tâm thì ai kia đã đường hoàng nói, “Nhưng Sam Sam, bây giờ hình như chúng ta tỉnh rượu rồi”.

“...”. Sam Sam im bặt. Kinh nghiệm mách bảo, hôm nay không cho anh thỏa mãn tí thì sẽ không buông tha cô, Sam Sam cam chịu, ngoan ngoãn áp má vào lồng ngực để trần chắc khỏe của anh.

“... Vậy anh làm càn đi, nhanh lên đó T T”.

Thực ra là biết cuối cùng anh sẽ không làm gì mình, mới để mặc anh muốn làm gì thì làm...

Trong phòng vệ sinh liền với phòng ngủ chính, Tiết Sam Sam mặt đỏ bừng đang rửa mặt.

Đại boss lúc này tuy cũng có... nhưng căn bản là chưa thỏa mãn... Nói ra thì, thực sự Đại boss cũng là quân tử đấy. Tính ra thì họ đã ở bên nhau hơn nửa năm rồi, rất nhiều lần cô cảm nhận thấy ham muốn sắp sửa bùng nổ của anh, nhưng cuối cùng cũng không xảy ra gì cả. Cô không biết vì sao anh lại chịu đựng, nhưng anh như vậy, thực sự khiến cô an tâm vô cùng.

Sam Sam rửa sạch bọt xà phòng trên mặt, ngẩng lên nhìn mình với đôi mắt sáng rõ trong gương.

Hôm qua thi xong CPA còn chưa gọi điện thoại về nhà báo cáo, quan trọng là, cũng là lúc nói cho bố mẹ biết chuyện cô và Đại boss rồi.

Tuy đã quyết định kể cho bố mẹ biết, nhưng chỉ việc nghiên cứu xem nói thế nào cũng đã hết cả ngày. Băn khoăn mãi đến tối ở nhà Phong Đăng, nhân lúc anh đang mở cuộc họp trực tuyến với bên Mỹ trong phòng

làm việc trên lầu, Sam Sam gọi điện về nhà. Lơ đăng báo cáo tình hình thi CPA ẹ nghe xong, Sam Sam căng thẳng vào chủ đề chính.

“Đúng rồi, mẹ, nói mẹ biết chuyện này”.

“Còn chuyện gì nữa?”.

“Con có bạn trai rồi”.

Nói xong, Sam Sam bắt giắc đẩy di động ra xa một tí. Quả nhiên, giọng bà Tiết trong điện thoại bỗng to hẳn: “Cái gì????? Con có bạn trai rồi?”.

Bà Tiết hơn hở: “Có phải là trợ lý Phương đồng nghiệp của con không?”.

“Không phải đâu! Nhưng cũng có thể xem là đồng nghiệp...”.

Bà Tiết có vẻ rất chấp nhận: “Không phải cũng tốt, trợ lý Phương đó mà, nhìn thì được lắm, nhưng tốt quá, không hợp với con lắm, cứ là đồng nghiệp bình thường là được, điều kiện tương xứng nhau, môn đăng hộ đối”.

“...”. Sam Sam im lặng.

Bà Tiết bla bla bla một hồi, kết quả con gái bên kia im thin thít thì tỏ ra lạ lùng: “Đâu rồi, sao không lên tiếng, mẹ nói vài câu mà đã sợ rồi à?”.

“Không có =, chuyện đó, mẹ, con muốn nói là... chức vị của anh ấy còn cao hơn trợ lý Phương, là... là sếp của bọn con”.

Lần này đến lượt bà Tiết im bật, sếp của Sam Sam... Lát sau, bà Tiết nói: “Sam Sam à, có phải con gặp kẻ lừa đảo không?”.

“... Mẹ, chẳng lẽ cả sếp của mình mà con cũng không rõ ư?”.

“Khó nói lắm, lúc nhỏ con còn nhận nhầm mẹ trên đường mà”.

Sam Sam ú ớ: “Lúc đó con mới mấy tuổi mà! Chẳng nhớ nữa”.

“Ba tuổi là đã tinh khôn rồi!”.

“Thật sự không phải lừa đảo mà!”.

Nói mãi rồi bà Tiết vẫn không chịu tin, Sam Sam bó tay: “Thôi, con bảo anh ấy tự nói, mẹ đừng cúp máy”.

Chắc đã hợp xong rồi chẳng. Sam Sam cầm di động lao vào phòng làm việc, nhét vào tay anh: “Mẹ em, xin anh, mau chứng minh anh không phải kẻ lừa đảo đi”.

Phong Đăng đón lấy, không vội nói chuyện với bà Tiết mà dặn Sam Sam: “Xuống dưới pha café giúp anh”.

Nửa đêm nửa hôm uống café gì chứ, rõ ràng là muốn đuổi cô đi không cho cô nghe mà. Sam Sam tần ngần trước cửa phòng, tai dán sát cửa, tiếc là chẳng nghe thấy gì.

Được một lúc, Sam Sam bỗng nhớ ra, thực chất có thể nói ẹ biết Phong Đăng chính là người giúp ông nội chuyển viện mà. Ôi trời! Sao lại quên bég đi chứ, cô đúng là bị mẹ làm cho tức đến mù mắt mất rồi.

Cô vội đẩy cửa ra, muốn nhắc Phong Đăng thì lại thấy anh đang gấp điện thoại lại, có vẻ đã cúp máy rồi.

Sam Sam hỏi có vẻ mong đợi: “Sao rồi, mẹ em có tin anh không?”.

“Không biết”.

“Hả?”. Sam Sam cảm thấy Đại boss đã phụ sự tín nhiệm của cô sâu sắc.

“Nhưng cũng không quan trọng”.

“Sao lại không quan trọng chứ! Mẹ em nghĩ anh là đồ lừa đảo đó!”.

“Tiết Sam Sam, bây giờ mấy giờ rồi?”.

Hỏi cái này làm gì, Sam Sam nhìn đồng hồ treo tường, “Mười giờ hai mươi hai phút”.

“Buổi tối?”.

“Hỏi thừa!”.

Phong Đăng gật gù: “Hiểu chưa?”.

“Hiểu gì cơ?”. Sam Sam hai mắt ngây dại ~ ing.

“Mười giờ đêm rồi, em đang ở nhà anh... Nên, bây giờ anh có là lừa đảo hay không đã chẳng quan trọng nữa”. Phong Đăng thần nhiên, “Mẹ em chắc đã nhận ra, cho dù anh là kẻ lừa đảo thì những cái cần lừa cũng đã lừa sạch rồi”.

...

Cuối cùng Sam Sam đã hiểu ra, sau đó lao đến di động của mình theo phản xạ: “A a a, để em gọi lại ngay, không được, em phải nói rõ, em vẫn còn trong sáng!”.

Phong Đăng chụp lấy móng vuốt ai đó, bế lên ngồi trên đầu gối, “Không cần nữa, sắp không còn trong sáng đâu”.

“Hả?”.

Sam Sam bỗng cảm thấy nguy hiểm, vòng tay đang ôm eo cô hình như mạnh mẽ khác thường khiến cô không nhúc nhích nổi, hơi thở đàn ông phả bên tai.

“Tiết Sam Sam, em chịu nói ẹ biết, có nghĩa là cuối cùng em cũng tin anh?”.

Sam Sam yếu ớt phản bác: “Em không tin anh chỗ nào chứ”.

Phong Đăng “ừ” một tiếng, lòng bàn tay di chuyển gần trái tim cô. “Ồ đây”.

Tuy cách làn áo, nhưng lòng bàn tay anh vẫn bỏng rát như thép lỏng, khiến Sam Sam thấy lúng túng vô cùng.

Đừng... đừng nhân cơ hội mà giở trò lưu manh chứ. Luống cuống chụp lấy tay anh, kết quả lại khiến quần áo xộc xệch, hai cái nút áo đã bị cởi ra.

Phong Đăng cười, dừng bàn tay tà ác lại. “Dọn đến đây ở đi”.

“A?”.

“Hôm nay”.

“... Đã nửa đêm rồi”.

“Dọn người trước”.

Ba chữ cuối cùng đã âm ừ, đôi môi nóng bỏng bắt đầu chậm rãi di chuyển mát mát trên cổ cô, Sam Sam linh cảm sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng toàn thân mềm nhũn, không tài nào kháng cự.

Thực ra rất nhiều lần Phong Đăng còn quá đáng hơn bây giờ nhiều, nhưng lần nào đến cửa ải cuối cùng, anh cũng rút tay kịp thời, giống sáng nay vậy. Nhưng, lần này hình như lại...

Khác...

Có lẽ, Đại boss luôn chờ đợi ngày này chẳng.

Đợi cô cuối cùng đã quét sạch mọi băn khoăn, cuối cùng đã to gan tuyên bố với người khác, họ ở bên nhau.

Thực ra anh là người rất kiêu ngạo.

“Phong Đăng...”. Giữa lúc thân mật, Sam Sam gắng gượng hỏn hển, gọi tên anh.

“Hả?”.

“Ngày mai giúp em dọn nhà, còn trả nhà nữa”.

Đó là câu trả lời ư, Phong Đăng cười, “Không cần, chủ nhà của em là anh”.

Cái... cái gì? Sam Sam lâu lắm mới phản ứng ra, tuy đang cực kỳ thân mật cũng không kìm được sự tức tối, trách móc anh: “Quả nhiên là nhà tư bản, xấu xa quá! Lương phát cho em mà còn lén lút lấy lại một phần ba!”.

Phong Đăng cười khê: “Bây giờ nhà tư bản có thể lấy cả người lẫn tiền đi được không?”.

Sam Sam im lặng, thuận thế vùi mặt vào lòng anh, “Đừng ở trong phòng làm việc”.

Sau đó cô khê nói: “Được”.

37. Chương 37

Chương 37

Trên vai thi thoảng lại có cảm giác nóng bỏng ướt, tê liệt khiến người ta run rẩy,

Sam Sam nửa mê nửa tỉnh mặc người ta hôn được một lúc rồi mới mơ màng cự nự: “Đừng, sẽ muộn giờ mất”.

“Hôm nay thứ bảy, em muộn cái gì?”.

Ủa, lại đến thứ bảy rồi?

Nhưng ai kia không đáng tin cậy, Sam Sam không thềm tin. Trước đó không lâu có lần cũng sáng sớm bị ai đó đè xuống ăn thịt, cô nghĩ thứ hai phải đi làm, kết quả ai kia cứ khăng khăng nói vẫn là chủ nhật, cô vẫn chưa tỉnh ngủ, đầu óc mụ mẫm nên bị lừa. Bị người ta ăn sạch từ đầu đến đuôi rồi ngủ đến tận trưa, tỉnh dậy mới phát hiện...

Thì ra đúng là thứ hai a a a!!!

Anh thì đáp máy bay đi công tác, không cần đi làm còn hại cô đi muộn a a a!

Ôi tiền thưởng chuyên cần tháng này của cô!

Tức tối kháng cự chuyện ai kia hại cô mất hết tiền chuyên cần, kết quả ai kia còn nói: “Tiền chuyên cần? Anh đưa thẳng cho em, còn không cần trừ thuế”.

“Ồ, xem như là trốn thuế hợp lý”.

= =

Sam Sam cảm thấy anh quá là mặt dày.

Chuyện thú tính bộc phát vào buổi sáng mà còn lôi cả vụ trốn thuế hợp pháp vào đây được.

Đáng ghét nhất là ai đó còn nói ra chiều nghĩ ngợi: “Sam Sam, chúng ta có cần lấy loại tiền thưởng chuyên cần khác không?”.

...

Sam Sam đưa tay sờ soạng lung tung trên giường, sờ thấy đồng hồ của anh, đưa lên xem thử, đúng là thứ bảy. Phong Đăng cũng không vội, lúc ấy mới cười, thì thầm hỏi: “Có thể thư thả được rồi chứ?”.

Sam Sam tỏ ra ý tứ, kháng cự, “... Đừng cần cố em mãi thế”.

“Ồ, bọn tư bản đều hút máu mà”.

Một lúc sau, trong phòng vắng đến giọng nói ngờ vực, “Câu này hình như hơi quen...”.

Buổi sáng sau khi tiến hành trốn thuế hợp lý mà Cục thuế không thể quản được, ai đó thỏa mãn đi tắm rửa, Sam Sam không thềm đi tắm cùng anh, lăn lộn trên giường mấy vòng rồi ngồi dậy sắp xếp đồ đạc.

Đồ đạc của cô đã gói ghém dọn đến đây mấy hôm rồi, cứ sắp xếp liên tục, bây giờ chỉ còn lại vài bộ quần áo chưa xếp xong. Sắp xếp xong treo vào tủ quần áo, Sam Sam vừa nhìn đã thấy choáng váng.

Ở quê nhà, gian treo quần áo của nam, nữ chủ nhân được phân chia, nhưng ở thành phố thì không cần kỹ lưỡng như vậy. Quần áo cô và Phong Đăng treo cạnh nhau. Không nhìn thì không biết, nhìn rồi thì giật cả mình, thì ra quần áo của Đại boss lại nhiều như thế hoành tráng như thế. So ra thì chút quần áo của cô đúng là ít đến thảm thương.

Ngón tay Sam Sam lướt qua từng dãy Âu phục thẳng thớm, không biết nhớ ra gì đó mà gương mặt tự dưng đỏ hồng.

Phong Đăng lau tóc, bước ra khỏi nhà tắm, nhìn lướt qua tủ đồ rồi cau mày, “Buổi chiều bảo Phong Nguyệt đi với em mua cho đầy tủ”.

Anh không muốn làm người đàn ông quần áo còn nhiều hơn vợ mình.

Lại nhớ ra chuyện gì đó, Phong Đăng nhắc: “Tiết Sam Sam, thẻ phụ anh đưa em, em định khi nào mới dùng?”.

Thẻ phụ đã đưa cho Sam Sam từ lâu, nhưng rõ ràng là trong biên lai của anh chưa bao giờ xuất hiện khoản chi phí nào thuộc về Tiết Sam Sam cả. Thỉnh thoảng anh nhắc đến, kết quả là bạn Tiết Sam Sam lúc đó đã mắt sáng như sao, nịnh nọt hết sức: “Em hoàn toàn không có chỗ nào để dùng, sếp nhà em lợi hại lắm, vừa biết kiếm tiền lại rộng rãi, tiền lương tiền thưởng nhiều quá, căn bản là dùng không hết!”.

Tốt thôi...

Tâm lý là bạn trai người ta của Phong Đăng tuy chưa thỏa mãn nhưng lòng hư vinh của một ông sếp lại cực kỳ hài lòng, anh giả vờ bị cô lừa đảo cho qua, không truy cứu nữa.

Nhưng bây giờ những thứ Tiết Sam Sam cần mua thêm, có lẽ tiền lương sếp lớn phát cho cũng không đủ.

Anh đột nhiên lên tiếng như thế khiến tư duy trong đầu Sam Sam giật mình chạy hết, Sam Sam rụt rè rút tay lại, tiếp tục vui đùa vào dọn dẹp quần áo, vừa làm vừa nói: “Em không cần quẹt thẻ của anh”.

Mắt Phong Đăng tối lại, trong lòng bỗng thấy không vui. Anh lại không ngờ Tiết Sam Sam đến bây giờ vẫn tính toán rạch ròi với anh như vậy. Anh sa sầm mặt, đang định lên tiếng thì Tiết Sam Sam đã xếp quần áo xong, quay lại, tức tối nói: “Tại sao không thẻ là chính anh quẹt thẻ chứ!”.

Sam Sam đã có ý kiến với chuyện này từ lâu!

“Lần nào cũng bảo em và A Nguyệt đi mua! Anh nói xem! Chúng ta ở bên nhau đến giờ rồi, anh có đi dạo phố mua sắm với em bao giờ chưa! Phản đối!”.

Vừa dứt lời, cô đã bị tóm lại, gò má đỏ lên vì tức bị người ta véo ột cái, Phong Đăng khẽ cười: “Chọn giúp anh áo sơ mi!”.

“Hả?”.

“Chẳng phải là muốn anh quẹt thẻ à?”.

Tuy chọn áo sơ mi không phải là việc phức tạp, nhưng lúc xuất phát thì đã là buổi chiều. Lần đầu Đại boss đi dạo phố cùng, Sam Sam rất hào hứng, để tỏ ý xem trọng anh, trên đường đi, cô đã bắt đầu điều tra: “Anh cảm thấy em mặc kiểu quần áo gì thì đẹp?”.

“Như nhau cả”.

Kiểu trả lời gì thế này? Sam Sam dè dặt ướm lời: “Đẹp như nhau?”.

“Ồ, Sam Sam, lúc anh lái xe đừng đùa chứ”.

“...”.

Thế là Sam Sam có linh cảm rằng mời Đại boss đích thân quẹt thẻ, có thể sẽ phải trả cái giá rất đắt...

Quả nhiên, mới cửa hàng đầu tiên, bản năng kén chọn bẩm sinh của Đại boss đã phát tác.

“Cái này đẹp không?”.

“Ừm...”. Hơi nhần mày.

Sam Sam lặng lẽ về phòng thay đồ cởi ra.

“Còn cái này?”.

“... Ôi...”.

... Lại cởi ra.

“Thế cái này?”.

Lần này Sam Sam biết điều rồi, không vội thay ngay mà cho Phong Đăng xem trước, kết quả là người ta đánh giá một lúc, cuối cùng nói một câu hoàn chỉnh: “Em không mặc được đâu!”.

Con người phải có sĩ diện chứ!

Sam Sam lập tức vào phòng thay đồ, mấy phút sau... Sam Sam bước ra, trên người vẫn là bộ quần áo cũ. Trong ánh mắt cuống quýt của nhân viên cửa hàng, Sam Sam ho khẽ rồi trả quần áo lại.

“... Không hợp với tôi lắm”.

Quay lại nhìn Đại boss đang cố nén cười, cô bắt đầu thẹn quá hóa giận!

Nước mắt đầm đìa ra khỏi cửa hàng đầu tiên, Sam Sam kiến nghị về thành khẩn: “Hay là anh đến khu nghỉ ngơi ngồi một tí nhé”.

Phong Đăng tỏ ra không đồng ý: “Là ai xin anh đi dạo phố cùng?”.

Thì là một kẻ ngốc tự làm tự chịu chứ sao? Sam Sam lặng lẽ nhìn trời, trước khi vào cửa hàng tiếp theo, cô hung hăng cảnh cáo ai đó: “Lát nữa ngoài quẹt thẻ ra, không cho anh làm gì hết!”.

Nói xong vừa quay lại, đã thấy cô gái tiếp tân đứng ở cửa đang nhìn cô đầy khiếp sợ.

= =

Phong Đăng ngồi xuống một bên, nhìn Tiết Sam Sam lượn qua lượn lại trong rừng quần áo một cách hùng hực sức sống, một lúc sau đã ôm vài bộ đi thử, soi gương ngắm từng bộ, quay sang hỏi nhân viên cửa hàng có đẹp không, cô nàng kia đương nhiên gật đầu tuốt, nói là tất cả đều đẹp.

Thế là cô lại ngần ngại, quay sang nhìn về phía anh như muốn hỏi ý kiến, nhưng rồi lại nhanh chóng âm ỉc quay đi.

Phong Đăng thấy buồn cười vô cùng. Thực ra những bộ quần áo trước đó cô mặc cũng rất đẹp, anh cố ý soi mói cô, chỉ là vì bộ dạng cô phí công khổ não khiến anh thích thú.

Phong Đăng đang vui vẻ hồi tưởng lại bộ dạng rầu rĩ của ai đó, vừa ngược lên đã thấy ai đó ôm một chiếc áo gió lao đến.

“Phong Đăng, chiếc áo này chắc anh mặc đẹp lắm!”.

Cô đứng là không thù dai, âm ỉc ỉc không quá ba phút, Phong Đăng tức cười nhưng không thử áo mà ra hiệu luôn cho nhân viên là anh sẽ mua.

“Anh không cần thử xem có vừa không à?”.

“Áo em chọn không vừa mà được?”.

Lời anh nói có ẩn ý cả, tiếc là người ấy rõ ràng không hiểu ý, còn tưởng anh khen cô nhãn lực tốt, rất chi là đắc ý.

“Quần áo của cửa hàng trước đó cũng rất đẹp”. Phong Đăng nói.

“Ồ?”.

“Lát nữa đi mua hết”.

“Ừa?”.

“Ngoài cái bộ không mặc được kia ra”.

... Sam Sam yên tâm, boss quả nhiên vẫn bình thường.

Hình như boss đột nhiên không kén chọn nữa... Sam Sam vội nắm bắt cơ hội mua thêm vài bộ = =, cả buổi chiều cũng xem như thu hoạch lớn, nhưng để lấp đầy tủ quần áo thì có lẽ vẫn còn lâu lắm.

Trước khi ra khỏi trung tâm mua sắm, Phong Đăng rõ ràng chê bai cô mua sắm không hiệu quả, tiện tay giúp cô cầm mấy bộ quần áo lên để quẹt thẻ một lượt.

“Mấy cái này chưa thử mà, không hợp thì làm sao?”.

“Không hợp?”. Phong Đăng tỏ vẻ suy nghĩ, nói, “Vậy thì cởi ra”.

...

Sam Sam lần này đã hiểu, căng thẳng nhìn cô gái bán hàng đứng phía xa rồi vội vàng kéo người ta chạy như bay ra ngoài.

T T

Tuy cô gái bán hàng chắc chắn không nghe thấy, nhưng trong một thời gian ngắn cô cũng không quay lại đây nữa đâu!

Cả buổi chiều dạo phố mua sắm, Sam Sam cảm thấy sức để ăn bữa thịnh soạn cũng không còn, bèn kéo boss đi ăn mì thịt bò. Lúc về nhà thì trời đã tối, lúc xe tiến vào khu nhà, bảo vệ lễ phép ngăn họ lại.

“Ông Phong, bà Phong, xin đợi một lúc, có chuyển phát nhanh của hai vị”.

Quay lưng về đến một bưu kiện vuông vức, lại xác nhận: “Bà Phong có phải họ Tiết không ạ?”.

“Ừm...”. Sam Sam lúng túng.

Phong Đăng gật đầu: “Phải”.

“Vậy thì đúng rồi”. Bảo vệ đưa cho Sam Sam, cười một cách ngô nghê: “Nhân viên chuyển phát nói gọi di động không ai nghe nên để ở chỗ chúng tôi”.

Tại Sam Sam nóng lên, “Hôm nay đi quên mang di động, cảm ơn anh”.

Chiếc xe lại khởi động, Phong Đăng nhướn mày: “Bưu kiện ai gửi thế? Bà Phong?”.

Sam Sam lặng lẽ lườm anh một cái.

Thực ra Sam Sam cũng không biết là bưu kiện của ai, tên họ người gửi đã bị nhòe chẳng rõ. Đến lúc về nhà mở ra, thấy hình bìa tiểu thuyết xanh xanh đỏ đỏ, Sam Sam mới sực nhớ, thì ra “giáo trình” của Song Nghi đã tới rồi.

Mấy hôm trước cô vô tình để lộ sơ hở trong lúc chat QQ, bị nàng Song Nghi nhanh nhẹn nhạy cảm phát giác ra gì đó, thế là cái người vô đạo đức kia đã hào hứng vô cùng.

“Cuối cùng đã đến lúc Lục Song Nghi, chỉ đạo kỹ thuật, xuất hiện rồi, ô ha ha ha~”.

Thế là hôm nay đã có đồng “giáo trình” mà Song Nghi nói.

Sam Sam cầm một quyển lên xem, đành phải nói rằng, giáo trình mà Song Nghi chọn vô cùng chính xác, nhìn tên sách xem - “Tổng giám đốc tàn bạo và thô trắng”.

Đầu tiên, chức vụ rất đúng, phải không?

Chọn lựa tí mỉ, đúng không?

Nhưng, lật thử xem lại thấy đủ loại H nóng bỏng là sao!!!

Sam Sam liếc thử xem sao, đã bị những tư thế cao thâm trong tiểu thuyết làm cho đứng hình, bất giác xem tiếp với tâm trạng tôn thờ, càng xem càng đỏ mặt tía tai nhưng lại... có phần khao khát...

Đang xem say sưa thì bỗng dừng, sách cầm trong tay bị rút đi mất.

Người đàn ông cao to đứng trước mặt cô, lật xem thử, sau đó hàng lông mày hơi nhướn lên.

Sam Sam xấu hổ vô cùng, gục đầu không nói gì, toi rồi toi rồi, Đại boss chắc chắn sẽ nghĩ cô là tên cuồng loạn háo sắc hu hu hu hu...

Chẳng lẽ vai cuồng loạn háo sắc giữa họ sắp đổi vai rồi sao?

T T

Sam Sam thềm rơi nước mắt, lao thẳng ra biển không quay về.

Phong Đằng đọc lướt, chỉ trong mấy phút đã lật xong quyển sách nhỏ đó, trầm ngâm nói: “Sam Sam, anh không biết em lại thích thế này...”.

Gương mặt anh xuất hiện vẻ tự trách nghiêm túc: “Anh tắc trách rồi”.

Sam Sam bỗng có linh cảm không lành: “Em... em thích gì cơ?”.

Phong Đằng trầm tư: “Thì ra em mong anh càng... ừ... tàn bạo hơn?”.

Sam Sam: “...”.

Sam Sam chưa kịp hiểu rõ logic của anh thì đã bị bế bổng lên, đưa vào phòng ngủ và bị “tàn bạo” triệt để.

...

Thế mới nói, chọn bạn phải thận trọng, bạn bè gì đó kiểu tiểu thuyết gia tình yêu càng nguy hiểm hơn!

38. Chương 38

Chương 38

Thời tiết dần dần lạnh hẳn, Sam Sam về sau còn đi mua quần áo thêm hai lần nữa, nhưng trong tủ, quần áo cô vẫn ở trạng thái yếu chống mạnh.

Nhưng thực ra mua nhiều cũng không mặc hết, cô không thềm ra vẽ trong công ty mà.

Ôi, nói ra thì Sam Sam gần đây có thể xem là “tình yêu sự nghiệp cả hai đều đắc ý”. Tình yêu thì không nói, đắc ý đến nỗi khiến cơ thể ăn không tiêu nổi == còn về sự nghiệp ấy mà~, tuy tiền thưởng chuyên cần đã trở thành mây trời trên trời, nhưng cô đã chính thức gia nhập vào tập đoàn Phong Đằng được một năm rồi, cũng tức là, cuối cùng đã có thể được tăng lương.

Không biết lần này được tăng bao nhiêu nhĩ, Sam Sam hào hứng mong chờ.

Khác với sự hưng phấn của cô, những lãnh đạo cao cấp của tập đoàn quản lý việc đó lại đau khổ tới mức tóc muốn rụng hết. Bây giờ cả Phong Đằng này, ai không biết quan hệ của nhân viên quèn họ Tiết trong phòng tài vụ kia và tổng giám đốc chứ, lần tăng lương này rốt cuộc phải tăng bao nhiêu mới vừa đây?

Trưởng phòng tài vụ rất đứng đắn nghiêm túc, theo biểu hiện bình thường của Sam Sam, ông thẳng thừng đề nghị tăng mức trung bình, nhưng lúc đưa đến cho quản lý cấp cao hơn để phê chuẩn thì chuyện người đó phải nghĩ đã nhiều hơn hẳn.

Chỉ tăng lương mức trung bình, liệu có khiến cô Tiết và tổng giám đốc không vui? Nhưng mà, nếu trong một lúc lại lên mức cao nhất thì liệu có nịnh nọt quá lố?

Vị quản lý cấp cao đáng thương trong lòng chê trách vô cùng: Thật là, chồng tăng lương cho vợ cái gì, việc nhà như thế mà còn khiến chúng tôi phiền não, thế thì bọn tôi cũng muốn tăng lương đấy!!!

Cuối cùng vị quản lý cấp cao nghiêng rằng, lòng nghĩ dù sao cũng là tiền nhà bạn, tiền túi trái vào túi phải, cho nhiều cũng có sao, thế là phất bút một cái, đưa đến cấp cao nhất.

Nhưng mấy hôm sau, khi hóa đơn tăng lương phát đến tay cá nhân, mức tăng của Sam Sam vẫn quay về mức mà trưởng phòng tài vụ đề xuất. Ôi, dám hạ xuống như thế, ngoài tổng giám đốc Phong ra thì còn ai.

Những chuyện bên lề dính theo vụ tăng lương cho cô, Tiết Sam Sam không biết tí gì, được tăng nhiều như thế thì Sam Sam đã rất thỏa mãn rồi.

Cuối cùng cũng bù đắp cho phần khuyết của tiền chuyên cần rồi. T T

Mấy năm nay lợi nhuận của tập đoàn Phong Đăng rất cao, lần tăng lương này mọi người đều hài lòng, không khí trong văn phòng bỗng đầy sức sống. Sam Sam đang dỏng tai nghe các đồng nghiệp bàn xem buổi tối đi ăn mừng ở đâu, thì nhận được cú điện thoại gấp gấp từ Phong Nguyệt: “Sam Sam, cậu có ở công ty không, mình đang ở dưới, mau xuống đi”.

Sam Sam giật thót mình, không kịp nghĩ nhiều, chỉ báo một tiếng với trưởng phòng rồi lao xuống dưới. Xe của cô Phong quả nhiên đã đợi phía dưới, Sam Sam vừa lên là cô khởi động xe ngay, không ai kịp nói gì.

Trên đường, Phong Nguyệt mới kể lại nguồn cơn sự tình.

“Lần trước sau khi mổ mình có tham gia vào hội giúp đỡ nhóm máu hiếm của thành phố này, chủ nhóm là một y tá trong bệnh viện mình mổ. Lúc này cô ấy gọi điện, nói trên cầu vượt có xảy ra tai nạn giao thông liên hoàn, một cặp mẹ con đều là nhóm AB hiếm, máu trong bệnh viện không đủ, tình hình rất nguy cấp, kêu gọi mọi người đến hiến máu”.

“Á”. Sam Sam thúc giục, “Vội lái nhanh lên”.

Nhưng các con đường của thành phố S dù có xe tốt đến mấy cũng không đi nhanh được, hai người vội vội vàng vàng đến bệnh viện, cô y tá trưởng nhóm đã cuống quýt đứng đợi ở cổng.

Thấy họ đến, cô y tá ào ào kéo họ vào phòng xét nghiệm: “Nhanh nhanh nhanh, chúng ta đi xét nghiệm máu đây”.

Cô ta vừa đi vừa nói: “Phong Nguyệt, tình hình của cậu mình biết, cậu phẫu thuật đến giờ chưa đầy một năm, không thể hiến máu, còn vị này cũng nhóm máu âm tính chứ?”.

Sam Sam gật đầu: “Phải, tôi rất khỏe mạnh, lần trước hiến máu cũng hơn nửa năm rồi”.

Cô y tá mặt tròn nói: “Được, theo tôi”.

Người bấy giờ đều nhiệt tình, ngoài Sam Sam và Phong Nguyệt ra, trong nhóm cũng đến thêm hai người nữa, ba người cùng xét nghiệm máu.

Xét nghiệm xong, lại thấy Phong Nguyệt đang rầu rĩ nghe điện thoại, thấy Sam Sam bước ra, Phong Nguyệt vội vàng nhét di động vào tay cô, dùng khẩu hình nhắc cô: “Anh mình”.

Sam Sam đón lấy điện thoại, Phong Đăng quả nhiên đang nổi giận, giọng rất nghiêm khắc: “Chuyện lớn như thế sao hai người không nói với anh tiếng nào?”.

“Hiến máu thì có là chuyện lớn gì đâu”. Sam Sam phản bác.

“Tiết Sam Sam”.

Bị anh gằn giọng gọi cô cả tên lẫn họ như thế, Sam Sam lập tức tỏ ra đứng đắn. “Em sai rồi, lần sau có chuyện lớn nhất định sẽ báo cáo ngay”.

Nghe bên kia hình như có người nhắc anh đi họp, Sam Sam vội nói: “Được rồi được rồi, anh đi họp đi, đừng lo cho bọn em, đúng rồi, buổi tối có thể em và Phong Nguyệt đi ăn với nhau”.

“Không được đi”. Phong Đăng hừ một tiếng, trước khi cúp máy còn ném lại một câu uy hiếp mạnh mẽ: “Tối về ăn gan heo”.

Gan heo...

Ôi Chúa ơi!

Sam Sam nhớ đến mùi vị trước kia, cô sợ hãi, mặt đau khổ, cúp máy.

Để tránh gan heo buổi tối, Sam Sam vốn đã quyết định sẽ ra ngoài ăn với Phong Nguyệt rồi mới về, kết quả là báo cáo xét nghiệm chưa có, Phong Nguyệt đã có chuyện gấp phải về ngay.

“Một mình cậu ở đây không sao chứ?”

“Không sao, cậu về đi”.

Phong Nguyệt đi chưa bao lâu, cô y tá đã đưa báo cáo ra, sắp xếp cho hai người kia đi rút máu trước, sau đó quay sang nói với Sam Sam về trách móc: “Cô Tiết à, sao cô có thai còn đi hiến máu, chẳng phải làm chúng tôi bận thêm hay sao?”.

Sam Sam ngớ người mãi mới hiểu cô ta đang nói gì, nhưng hệ thống ngôn ngữ rõ ràng vẫn chưa theo kịp, cô chờ dẫn nói: “Mang thai? ... Tôi?”.

Cô y tá mặt tròn nhét băng xét nghiệm vào tay cô: “Cô xem HCG(*) của cô cao đến đâu, chẳng phải là có thai thì là gì”. Nói xong cô ta lại cười: “Ha ha, dù thế nào cũng vẫn là chuyện tốt, chúc mừng cô nhé!”.

(*) HCG (human chorionic gonadotropin) là chất nội tiết thai nghén phát hiện được ở trong máu. Sự có mặt của nội tiết thai nghén trong máu hay trong nước tiểu cho biết người phụ nữ đang có các tế bào nhau thai phát triển tại tử cung hoặc tại một nơi nào đó trong cơ thể. Khi có thai, kể từ lúc phôi đã làm tổ (ngày thứ bảy sau thụ tinh), lượng beta HCG tăng lên rất nhanh, cứ ba ngày lại tăng gấp đôi và đạt mức cao nhất vào tuần thai thứ 15-16 rồi giữ mức ổn định đến tuần 18. Sau đó lượng HCG giảm dần, từ tuần 32 chỉ còn rất ít, hầu như không đáng kể (BTV).

Cô y tá mặt tròn đi rồi, Sam Sam đứng chờ ra tại chỗ có đến mười lăm phút, tư duy mới quay trở lại trái đất. Cô máy móc lùi đi động ra, máy móc bấm số.

Không ai nghe.

Ôi, có lẽ không mang đi động vào phòng họp. Sam Sam lại máy móc bấm mấy chữ rồi gửi đi.

“Đã xảy ra một chuyện lớn...”.

Nửa tiếng sau, điện thoại Phong Đăng gọi đến, xen lẫn là tiếng những vị quản lý cấp cao đang nói chuyện...

“Sam Sam, chuyện gì?”.

Sam Sam ngồi trên chiếc ghế dài trước sân bệnh viện, lặng lẽ nói: “Cũng không có gì... Chuyện đó, hình như em có thai rồi”.

Phong Đăng bỏ lại một đoàn quản lý cấp cao ở lại, hai mươi phút sau, anh vội vã cuống cuồng xuất hiện ở cổng bệnh viện.

Sam Sam ngờ nghếch ngồi trên ghế, không biết đang nghĩ gì, Phong Đăng đã nhìn thấy cô từ xa, trong lòng bỗng trào dâng một cảm xúc kỳ diệu khó nói nên lời.

Sam Sam, đứa con...

Anh sải bước tiến đến gần, nắm lấy bàn tay hơi lạnh của cô, không rào trước đón sau, Phong Đăng thốt ra câu nói mà trên đường đến, anh đã suy nghĩ rất nhiều lần.

“Sam Sam, chúng ta kết hôn nhé”.

Sam Sam ngược lên, nhìn bóng dáng cao to trước mặt: “A? Vâng”.

Phong Đăng nhíu mày: “Anh cầu hôn em mà em phản ứng thế à?”.

Sam Sam lặng lẽ lườm anh một cái: “Đã có con luôn rồi thì kết hôn có gì quý báu chứ...”.

Phong Đăng: “...”.

Sam Sam gượng phần chân tinh thần: “Tối nay em không ăn gan heo được không?”.

Phong Đăng không nhịn được cười, kéo cô vào lòng: “Đừng sợ, có anh đây”.

Bị nhìn ra rồi, cô thật sự đã hoảng hốt lắm, hoàn toàn không biết phải làm sao, mọi thứ đều quá đột ngột. Rõ ràng... rõ ràng họ luôn dùng biện pháp phòng tránh mà.

“Chúng ta làm xét nghiệm kỹ đã”. Phong Đăng vẫn giữ tư thế ôm cô, đưa tay nhìn đồng hồ, “Hôm nay bận quá, ngày mai anh đưa em đi, mọi thứ đợi kết quả có đã rồi hẵng tính, bây giờ về ăn cơm trước”.

Nghe giọng nói trầm trầm sắp xếp hết mọi thứ một cách đầu ra đó của anh, Sam Sam dần định thần lại, âm ừ trong lòng anh: “Vây em giao hết cho anh đây nhé”.

Phong Đăng xoa đầu cô, buồn cười: “Nếu không thì em giao cho ai được?”.

Lúc lái xe về, Phong Đăng gọi điện cho Phong Nguyệt, lại dạy dỗ cô một tràng một cách không thương xót, vẫn là chuyện dám kéo Sam Sam đi hiến máu mà không nói anh biết tiếng nào. Phong Đăng nghĩ lại còn thấy sợ hãi, lỡ như cô y tá kia không kiểm tra kỹ lưỡng thì Sam Sam có thai lại hiến máu, hậu quả đúng là không thể tưởng tượng nổi.

Giáo huấn cũng tương đối rồi, Phong Đăng mới nói: “Anh định kết hôn ngay, bây giờ tối em và Ngôn Thanh đến Hải Đường Uyển dùng cơm”.

Nói xong cúp máy, Sam Sam bất giác thấy đồng cảm với Phong Nguyệt, bây giờ chắc cô nàng đàn người ra rồi...

Đi qua một cái đèn đỏ, Phong Đăng nói: “Hôn lễ giao cho Phong Nguyệt sắp xếp, hoặc em có ý gì không?”.

“Hả? À không”. Sam Sam rất hiểu mình, cô tuyệt đối không lo nổi kiểu hôn lễ của nhà họ.

Phong Đăng gật đầu, rồi bỗng nói: “Chuyện đứa bé khoan hãy nói với người khác”.

Sam Sam có vẻ nghĩ nhiều nên rầu rĩ hỏi: “Tại sao?”.

“Em muốn để người khác nghĩ là chúng ta có con rồi mới kết hôn?”.

Sam Sam giật mình lắc đầu.

“Vây thì đừng nói gì”.

Sam Sam bỗng thấy lòng ấm áp. Thế giới này vốn không có nam nữ bình đẳng, bé con thành hôn chẳng là gì với đàn trai, nhưng đàn gái thì sẽ bị bàn tán, đặc biệt là với những người có khoảng cách quá lớn như họ.

Đại boss đang bảo vệ cô chẳng? Chuyện mà cô nhất thời không nghĩ tới, anh đã nghĩ hộ cô rồi. Sam Sam kéo tay áo anh lắc lắc, tỏ ý cảm ơn. ^__^

Buổi tối dùng cơm, Phong Đăng quả nhiên không hé ra nửa tiếng, lần nào cũng chuyển chủ đề khi Phong Nguyệt hào hứng truy hỏi liên tục. Bàn đến chuyện hôn lễ phải làm sao, đặt trang phục ở đâu, Phong Nguyệt đúng là hào hứng đến độ ba ngày ba đêm cũng nói không hết, nhanh chóng quên bằng chuyện sao họ lại đột ngột kết hôn.

Sáng sớm ngày hôm sau, Phong Đăng đưa Sam Sam đến bệnh viện đã hẹn khám trước.

39. Chương 39

Chương 39

Bệnh viện tư thu phí cao ngất ngưỡng có một đặc điểm tốt nhất là ít người, không cần xếp hàng, cô gái hướng dẫn phục vụ từng người một, làm xét nghiệm rồi ra kết quả... đều nhanh chóng cực kỳ.

Thế là rất nhanh, bác sĩ đã tuyên bố chắc nịch với họ: “Cô Tiết không có thai”.

Sam Sam ngẩn người: “Nhưng hôm trước tôi đi hiến máu, y tá nói tôi mang thai rồi, HCG rất à”.

“Có mang bằng xét nghiệm không?”.

“Có”. Lúc Sam Sam đi đã tiện bỏ theo vào trong túi, lấy ra cho bác sĩ xem.

Bác sĩ xem xét rồi bảo: “HCG cao chưa chắc đã do mang thai, HCG hôm nay của cô đã bình thường rồi. Lúc đó có lẽ do kích thích tố cơ thể quá cao, cô Tiết có đang uống thuốc không?”.

Sam Sam lắc đầu.

Bác sĩ trầm tư một lúc: “Bây giờ thị trường thực phẩm rất lộn xộn, cô Tiết nghỉ thử xem, hôm đó trước khi xét nghiệm, cô có ăn gì không?”.

Sam Sam cố gắng nhớ lại, nói với vẻ hoang mang: “Không ăn gì cả, chỉ ăn bánh trứng mà đồng nghiệp cho, á, hình như bao bì rất tệ”.

Bác sĩ gật gù, “Có lẽ chính là nó đã dẫn đến tình trạng này, thực phẩm bây giờ...”.

Sam Sam vẫn không dám tin: “Thật sự không có thai sao? Nhưng gần đây tôi cứ cảm giác rất mệt mỏi”.

Bác sĩ liếc nhìn họ, đẩy mắt kính rồi ho khê: “Có lúc phải điều chỉnh lại, tiết chế lại”.

Lúc Sam Sam rời khỏi bệnh viện, có cảm giác như hoảng loạn mà bỏ chạy, còn Phong Đăng xưa nay vốn vẫn điềm tĩnh trước mọi trường hợp, bước chân bây giờ hình như cũng hơi nhanh hơn một chút.

Lên xe rồi, tổng giám đốc Phong đúc kết: “Lần sau em có thai, chúng ta không đến bệnh viện này nữa”.

Sam Sam gật gật liên tục, “Tuyệt đối không tới nữa”.

Ăn lung tung tưởng là mang thai... có thể còn nhầm lẫn hơn được không! Sam Sam vỗ vỗ ngực vui mừng: “Cũng may là chưa nói ai biết”.

Nếu không thì không chỉ mất mặt như ở bệnh viện đâu, mà phải giải thích rằng tại sao lại không có thai nữa, người có trí tưởng tượng phong phú biết đâu còn tưởng cô sắp thai ấy chứ.

Phong Đăng cũng tán đồng: “Ừ, nếu không anh sẽ rất vất vả”.

“... Anh vất vả gì chứ?”. Chẳng lẽ anh phải đi diệt khẩu từng người? Sam Sam kỳ thị trong lòng.

“Đương nhiên là phải vất vả biến giả thành thật, cố gắng làm em có thai, chẳng lẽ không vất vả?”.

Sam Sam: “...”.

Được thôi, với cá tính của Đại boss, nếu phát tán rộng mà kết quả lại phát hiện ra không có thai, thì anh thực sự sẽ làm cho cô nhanh chóng sinh ra một đứa ngay...

Nghĩ như thế, Sam Sam càng thấy may mắn hơn.

Nhưng khi tâm trạng vui mừng qua đi, cô nhanh chóng cảm thấy một nỗi hụt hẫng mơ hồ. Tuy đứa bé trong bụng thực ra không hề tồn tại, nhưng chỉ trong thời gian ngắn ngủi này, hình như cô cũng đã có tình cảm với sinh linh bé bỏng hư ảo ấy.

Đến tối nằm trên giường, trong không khí tĩnh lặng, nỗi thất vọng mơ hồ ấy càng lớn dần thêm. Sam Sam có chút băn khoăn, sao boss không thấy hụt hẫng tí nào, không có con mà anh lại thoải mái thế sao?

“Anh không thích có con ư?”.

“Sao lại hỏi vậy?”.

“Hình như anh không để tâm...”.

“Đừng nghĩ lung tung”. Bế cô ngồi lên người mình, Phong Đăng nói, “Có con thì anh rất vui, không có con anh cũng rất vui”.

“Anh không muốn kết hôn chỉ vì có con, hơn nữa...”. Phong Đăng khựng lại, gương mặt có phần ngượng ngùng, “Em vẫn còn bé quá, làm mẹ sớm như vậy, anh không nhẫn tâm”.

Về trước thì cô hiểu, nhưng về sau... Sam Sam cãi: “Lúc em tốt nghiệp đại học đã hai mươi hai tuổi rồi, bây giờ hai mươi ba rồi mà!”.

“Quá nhỏ”. Phong Đăng xoa đầu cô, “Muốn để em chơi thêm vài năm nữa”.

“= = Thực ra là chính anh muốn chơi chứ!”.

Hừ, còn đổ lên đầu cô. Sam Sam nghĩ mình đã nhìn thấu anh.

Phong Đăng phì cười: “Phải, anh cũng muốn chơi, nhưng...”. Giọng điệu anh trở nên dài thườn thượt, thêm chút vẻ mờ ám, “Anh chơi gì nào?”.

“Này!”.

Sam Sam bây giờ phản ứng đã đủ nhanh rồi, nhưng ngày đêm đề phòng cũng không chống lại được sự bất ngờ nham hiểm của người ta, thế là đành ăng ặng nước mắt để người ta gặm rồi gặm...

Về sau Phong Đăng nhớ ra, hỏi Sam Sam: “Lần trước đồng nghiệp nhờ em trả vé là ai?”.

“Ừm, A Giai”.

“Lần này ai cho em ăn bánh trứng?”.

“... Cũng là A Giai”.

Phong Đăng gật gù, Sam Sam cuống lên: “Anh không làm gì chứ, A Giai rất tốt, làm việc cũng nghiêm túc”.

Phong Đăng tỏ vẻ vô cảm: “Không có gì, cô ta nên được thăng chức”.

“... Hả?”.

Quả nhiên, không lâu sau bên trên có lệnh, Đồng Thế Giai trong thời gian công tác có biểu hiện xuất sắc, chuyên nghiệp cần mẫn, tăng thêm một cấp, tăng lương, điều đến chi nhánh công ty làm trưởng phòng tài vụ. Vừa khéo là, chi nhánh công ty ấy gần nhà A Giai hơn nhiều so với tổng công ty.

Thăng quan tăng lương lại gần nhà, A Giai vui mừng khôn xiết, sau khi được mọi người chúc tụng một vòng rồi, A Giai len lén tìm đến Sam Sam, nói về chắc nịch: “Sam Sam, nhất định là do cậu đã nói tốt giúp tớ trước mặt tổng giám đốc đúng không?”.

Sam Sam khó nhọc nói: “... Thế... hả?”.

A Giai ôm cô, cảm động: “Người tốt sẽ được đền đáp, Sam Sam, cậu và tổng giám đốc nhất định sẽ trở thành người một nhà!”.

Nhận lời chúc phúc của cậu...

Thực ra được A Giai chúc phúc như thế, Sam Sam lại thấy rất lo lắng. =_=_|||

Nhưng cuối cùng sẽ trở thành người một nhà gì đó, lại khiến Sam Sam nghĩ đến một vấn đề - Họ kết hôn với nhau là vì có con, kết quả phát hiện đứa con không tồn tại, thế thì có kết hôn nữa hay không?

Phong Đăng như quên chuyện đó rồi, không hề nhắc đến, cô Phong cũng bật tắt, Sam Sam bắn khoăn cả hai ngày trời, quyết định không nghĩ đến vấn đề đó nữa, cứ theo tự nhiên đi.

Ai ngờ lại hai hôm nữa, Phong Đăng trước khi ăn cơm lại nhắc: “Sam Sam, chiều mai đến văn phòng anh”.

“Làm gì ạ?”.

Phong Đăng nhìn cô: “Ký một bản hợp đồng trước hôn nhân”.

40. Chương 40

Chương 40

Chiều hôm sau, đúng giờ Sam Sam đến đẩy cửa văn phòng của Phong Đăng.

“Sam Sam, đến đây”. Phong Đăng vẫy tay, giới thiệu ông lão ngồi trên ghế sofa với cô. “Đây là bác Trương, luật sư nổi tiếng nhất thành phố này. Bác Trương, đây chính là Sam Sam”.

Sam Sam ngoan ngoãn chào: “Chào bác Trương”.

“Chào cô bé, tốt lắm tốt lắm”. Ông già cười híp mắt quan sát cô, gương mặt lộ ra vẻ cảm khái, “Chớp mắt một cái mà bác đã làm luật sư cho nhà cậu được mấy chục năm rồi, cuối cùng cậu cũng kết hôn, tiếc là ông nội cậu không được chứng kiến”.

Phong Đăng nói: “Mấy hôm nữa đến ngày giỗ ông, cháu sẽ đưa cô ấy đi thăm”.

Bác Trương gật đầu rồi cười, “Vẫn là chuyện đại hỷ, ông già này làm mất hứng rồi, nào nào, cô bé, chúng ta nói chuyện chính nào”.

Vừa nói ông vừa đẩy tài liệu trên bàn về phía Sam Sam.

Sam Sam mới chú ý thấy đồng tài liệu như ngọn núi nhỏ kia. Hừm, chắc không phải đều là hợp đồng trước hôn nhân chứ? Sam Sam cứ ngỡ mấy tờ là được rồi, sao lại nhiều thế này?

Đợi bác Trương bắt đầu giải thích, Sam Sam mới biết, đa số trong này là hợp đồng chuyển nhượng tài sản. Đất đai địa ốc ở đâu, trang sức quý nào, và cả cổ phiếu rồi tiền vốn... phải rất lâu sau, bác Trương mới nói xong.

“Cô bé, những thứ này chính là sở hữu tạm thời mà cô có được sau khi kết hôn với cậu Phong đấy”.

Phong Đăng có vẻ bất mãn với kiểu nói đó của bác Trương, khẽ ho một cái.

Bác luật sư từ nhỏ đã chứng kiến cảnh anh trưởng thành, nhìn anh một cái rồi cười khà khà: “Ồ, là tất cả bất động sản mà cô có thể có được, đương nhiên còn có cậu Phong, “tài sản di động” của chúng tôi”.

“Ừm... cái đó, bác Trương, cháu nhớ hình như cổ phiếu và vốn được tính là “tài sản di động” mà?”. Sam Sam dò hỏi với giọng điệu yếu ớt. Thực sự thì bác luật sư ấy trông có vẻ quá quyền uy, quá chuyên nghiệp, Sam Sam đã bắt đầu thấy hoài nghi với những tri thức trong nghề nghiệp của chính mình.

Ông lão giải thích về bình thần: “Cổ phiếu và tiền vốn trên ý nghĩa truyền thống thì đúng là “tài sản di động”, nhưng bây giờ là tình huống đặc biệt, những “tài sản di động” này so với cậu Phong đây thì rõ ràng là giống bất động sản”.

Sam Sam mù mờ. “Tại sao ạ?”.

“Vì theo một ý nghĩa nào đó thì Mr. Phong của chúng ta là tập hợp của cổ phiếu tiền vốn cổ phần, sinh ra đã có tiền bạc kèm theo, đương nhiên tính lưu động sẽ lớn hơn”. Bác Trương đùa, nói với vẻ ý tứ sâu xa: “Cô bé kinh doanh cho tốt vào”.

Sự hóm hỉnh một câu hai ý của bác Trương khiến Sam Sam không nhịn được cười, Phong Đăng cũng nhướn khóe môi.

Bác Trương nói tiếp: “Những thứ này, tôi cũng chỉ nói đại khái thôi, vẫn do chính cô đọc từ từ, có vấn đề gì thì cứ hỏi tôi”.

Một đồng dày như thế, đúng là phải từ từ đọc mới được. Sam Sam cầm hợp đồng chính trên cùng lên, cúi đầu đọc. Thực ra nội dung trong đó thì hôm qua Phong Đăng đã nói qua với cô, chủ yếu là phân chia cô và lợi tức kinh doanh của tập đoàn ra. Nhưng hợp đồng chuyển nhượng thì hôm qua anh không nhắc đến...

Lúc này luật sư nói, cô cũng khá là mơ hồ, không hiểu rõ Phong Đăng rốt cuộc cho cô những gì, đến bây giờ thấy văn kiện giấy trắng mực đen mới hiểu ra.

Thế là có phần giật mình.

Lật hợp đồng qua loa một lượt, Sam Sam rút ra mấy phần trong hợp đồng chuyển nhượng, nhìn Phong Đăng: “Hợp đồng chính thì em không có ý kiến, còn hợp đồng chuyển nhượng thì em ký mấy tờ này có được không?”.

Bác Trương có vẻ ngạc nhiên, Phong Đăng nhìn Tiết Sam Sam, trầm tư rồi quay sang bác luật sư, “Bác Trương, cháu muốn trao đổi với Sam Sam một chút”.

Bác luật sư đứng lên, cười khà khà: “Hai cô cậu bàn bạc đi nhé, lão đây có tật nghiện thuốc, ra ngoài hút một điếu đã”.

Phong Đăng ngồi trên ghế sofa, lật xem mấy bản hợp đồng mà cô chọn ra. “Đến đây”.

Sam Sam vội vàng nhích lại gần.

“Anh bảo em ký cái này nên giận à?”.

Sao thế được! Hiểu lầm này lớn quá. Sam Sam vội vàng lắc đầu, thề thốt: “Tuyệt đối không có”.

“Vậy tại sao không ký?”.

Sam Sam ấp úng: “Em cảm thấy... hơi nhiều. Hôm qua anh chỉ nói đến hợp đồng chính, những cái khác không nói”.

Phong Đăng ném giấy tờ trong tay lên bàn: “Hợp đồng chính do ông nội thảo ra khi Phong Nguyệt kết hôn, mục đích là để đảm bảo cho tập đoàn không chịu ảnh hưởng bởi bất kỳ tình huống nào. Những hợp đồng chuyển nhượng này là tài sản cá nhân của anh”.

Sam Sam nói ngay: “Hợp đồng chính em không có ý kiến”.

“Sam Sam, mọi chuyện đều cần đến hợp đồng để giải quyết thì chắc cũng đã gần đến tình huống xấu nhất rồi. Tác dụng của hợp đồng tiền hôn nhân là ở đó. Nếu hợp đồng chính đã bảo đảm cho lợi ích của tập đoàn thì anh phải bảo đảm lợi ích của em, những thỏa thuận chuyển nhượng này, chính là để em nếu gặp tình huống xấu nhất, chí ít cũng có thể có được những thứ này”.

Anh đang tính cả anh vào đó, cũng để phòng ngừa chính anh sao? Sam Sam đã hiểu, thế là có vẻ buồn bã: “Lúc anh chuẩn bị những thứ này là đã đặt anh vào vị trí đối lập với em? Anh sợ trong tương lai, anh sẽ đối xử tệ với em ư?”.

“Không phải”. Phong Đăng thở dài. “Anh dám đảm bảo rằng những giấy tờ này cơ bản chỉ là mớ giấy vụn, nhưng Sam Sam, thời gian quá dài, anh mong em ít nhất cũng có được những thứ này, trong bất cứ tình huống nào cũng không phải sợ hãi nhiều”.

Mắt Sam Sam nóng lên, nhưng cô ngẫm nghĩ một lúc rồi vẫn kiên quyết nói: “Không phải là em không cần tất cả, chỉ là ít đi thôi”.

Phong Đăng im lặng. Tiết Sam Sam bị anh nhìn đến nỗi thấy hơi bất an, có phải cô quá cố chấp không? Nhưng, giá trị của những thứ này lại lớn vượt ngoài sức tưởng tượng của cô.

Tối qua sau khi boss nói xong, cô đã chuẩn bị tâm lý, có lẽ sẽ ký một hợp đồng tiền hôn nhân khắt khe.

Cô không hề cảm thấy khó chấp nhận.

Cô chưa bao giờ nghĩ rằng Phong Đăng là người hà khắc cả, cũng không nghĩ Phong Đăng sẽ hà khắc với cô, nhưng cô đã có phần hiểu về anh, chắc anh xuất phát từ lý trí, sắp xếp mọi việc cho tốt nhất.

Cho dù yêu nhau cũng không có nghĩa là tài sản của đối phương sẽ thuộc về bạn, dựa vào đâu mà những thứ gia tộc người ta vất vả mấy đời mới có được lại cho không cô để hưởng thụ chứ. Cô biết suy nghĩ đó rất ngốc nghếch, có lẽ sẽ bị nhiều người cười nhạo là ngây thơ, nhưng làm như thế, ngược lại cô cảm thấy nhẹ nhõm hơn.

Là người sắp kết hôn, thực ra dạo này cô cũng có suy nghĩ nghiêm túc về cuộc đời. = =

Sau đó nghĩ rằng, là vợ chồng chắc cũng như bạn bè, quan trọng nhất là phải bình đẳng, bình đẳng này không phải là địa vị, thu nhập... mà là tâm huyết phải bỏ ra của nhau.

Cái mà cô cho anh, và cái mà anh cho cô, bắt buộc phải như nhau, như thế mới lâu dài được. Nếu thứ mà một người phải bỏ ra vượt quá xa người kia, lâu dần sẽ mất cân bằng tâm lý.

Sau đó, nếu một người cho người kia rất nhiều rất nhiều tiền, liệu có cảm thấy thứ mà anh đã bỏ ra đã quá đủ rồi, nên tình yêu sẽ ít hơn?

Nếu như vậy thì chỉ bằng ngược lại còn hơn.

Đương nhiên cũng không phải là tỏ vẻ thanh cao linh tinh, nói một câu hơi mâu thuẫn một tí là, kết hôn với boss rồi, cô không thiếu tiền thì còn cần nhiều như thế để làm gì.

Ôi, trên kia đều là những suy nghĩ linh tinh của cô cả. = =

Phong Đăng vẫn đang đợi cô giải thích, Sam Sam nhích lại gần, dựa đầu lên vai anh. “Thực ra em muốn hỏi anh một chuyện”.

“Gì thế?”.

“Nếu không phải là hiểu lầm em có con, anh có cầu hôn em không?”.

“... Tiết Sam Sam”.

“Ừm?”.

“Gần đây chúng ta không về ở nhà cũ, tại sao?”.

“Vì lâu ba phải sửa chữa lại”.

“Tại sao sửa chữa?”.

“Hừm...”.

Trong tích tắc, Sam Sam cảm thấy chưa bao giờ thỏa mãn, hài lòng như lúc này, ngay cả lúc anh cầu hôn cô trước đó cũng không thấy. Lần ấy đang hoảng loạn, càng giống một biện pháp cứu vãn cấp bách, ngược lại, một câu phản vấn không hề lãng mạn của anh lại giống lời cầu hôn hơn.

Vẫn dựa vào người anh, Sam Sam nói: “Anh thấy đó, chuyện gì anh cũng nghĩ hộ em rồi, nếu có anh thì có hết mọi thứ, không có anh thì những thứ đó cũng không dùng đến”.

Văn phòng tĩnh lặng như tờ.

“Thôi vậy”.

Phong Đăng đột nhiên ném hết toàn bộ giấy tờ trên bàn vào sọt rác.

Gì thế?

Sam Sam đang thắc mắc thì nghe Phong Đăng nói: “Anh bỗng cảm thấy, nếu kết hôn với em mà phải cần hợp đồng trước hôn nhân... là sự sỉ nhục IQ của anh”.

“...”.

Sam Sam bó tay, tổng giám đốc anh đang sỉ nhục IQ của em sao?

“Sam Sam, không ký thì tương lai em có thể không có được gì cả”.

“...”.

Phong Đăng cười: “Không kịp nữa, em chỉ có anh thôi”.

Sam Sam quay đầu lại, to gan hôn lên môi anh. Phong Đăng cười, đưa tay ôm chặt lấy cô, hôn lại thật sâu.

Một phút sau, Sam Sam bỗng tỉnh lại trong nụ hôn đó, đẩy anh ra: “Khoan đã, lúc này anh nói em không có được gì là sao? Mấy bản em rút ra em vẫn cần mà!!! Anh không thể lấy lại hết được!!!”.

41. Chương 41

Chương 41

Cuối tuần, Phong Đăng đưa Sam Sam đến nhà cũ xem tiến độ sửa chữa,

tiện thể bạn Sam Sam cũng muốn kiểm tra tài sản mới của cô - chính là mấy thứ mà cuối cùng cô đã đoạt lại từ trong miệng hùm.

Bạn Tiết Sam Sam đã phát huy bản tính yêu cái đẹp của phái nữ, những món đồ đã chọn đều là trang sức lấp lánh. = = Thực ra cô bị những tấm ảnh đi kèm theo trong hợp đồng thỏa thuận làm lóa mắt thôi.

Sờ sờ những món trang sức đó, Sam Sam thỏa mãn trả lại cho Phong Đăng: “Hay anh cứ giữ nó giúp em nhé!”.

Phong Đăng liếc nhìn rồi tiện tay lấy một chiếc vòng đeo vào tay Sam Sam, sau đó kết luận: “Gout thẩm mỹ phải được bồi dưỡng”.

Thế là lại tiện thể dạy cô một hồi. Anh học thức uyên thâm, những thứ này đương nhiên nắm rất rành rẽ, đáng thương cho Sam Sam nghe đến ù ù cạc cạc mà vẫn phải tỏ vẻ rất hứng thú, bất giác cảm thấy đau khổ.

Cũng may bác Vương đã nhanh chóng đến báo cáo rằng cô Phong và Ngôn Thanh đến rồi, Sam Sam vội vội vàng vàng chạy xuống trước.

“Rầm” một tiếng, Sam Sam vừa xuống đến nơi, một tập tài liệu dày cộp đã đập xuống trước mặt cô, cô Phong hào hứng nói: “Đây là kế hoạch bước đầu của hôn lễ!”.

Sam Sam đứng hình. Độ dày này, chắc cũng không thua kém gì hợp đồng tiền hôn nhân mà trước đó Đại boss đã đưa cô xem. Hai người họ quả nhiên là anh em có khác...

Tiện tay cầm một quyển chỉ chít dày đặc giống mục lục trang phục lên xem, Phong tiểu thư ngăn lại: “Ấy, cái này không cần xem, đây là trang phục mà em mặc trong tiệc cưới”.

...

“Cái này cũng không cần, là giày của em”.

Sam Sam: “...”.

Phong Đăng từ lầu trên xuống, bực bội nói: “Em muốn kết hôn à?”.

Ngôn Thanh ngồi cạnh có vẻ lo lắng: “Vợ yêu, đối tượng tái hôn của em vẫn là anh chứ”.

Phong Nguyệt lườm anh một cái, ngưỡng ngừng nói: “Em cũng bó tay mà, phụ nữ giỏi mấy mà không gạo cũng khó nấu thành cơm, anh chị chưa định ngày cưới, làm sao em đặt nhà hàng, nhà hàng chưa đặt thì làm sao biết khung cảnh, khung cảnh không biết thì làm sao biết phải trang trí thế nào...”.

“Được rồi”. Phong Đăng đầu đầu, cắt ngang, “Em khoan hành hạ đã, đợi anh và bố mẹ Sam Sam bàn bạc đã rồi tính. Bác Vương, đã chuẩn bị đồ đạc gần xong rồi, tuần sau anh đi tỉnh G?”.

Câu sau là hỏi Sam Sam.

Sam Sam há hốc miệng, “Chuyện đó, em bỗng nhớ ra một việc... hình như em chưa nói với bố mẹ chuyện kết hôn mà”.

Mọi người đều im lặng.

“Đưa di động đây”.

Phong Đăng sa sầm mặt lấy di động của Sam Sam, vào danh bạ rồi bấm nút. Điện thoại nhanh chóng có tín hiệu, Phong Đăng lễ phép lên tiếng, “Chào bác gái, cháu là Phong Đăng”.

Về sau đương nhiên Sam Sam không tránh khỏi bị bà Tiết mắng ột trận, bất cứ bà mẹ nào trước hôn lễ một tháng mới biết con gái sắp cưới cũng đều phát điên lên. Nhưng Sam Sam cảm thấy mình cũng rất vô tội, ai biết được lại có chuyện nhầm lẫn là mang thai rồi đột ngột kết hôn thế này đâu, cô cũng mới biết cơ mà!

Nhưng con gái xuất giá, bà Tiết dù sao cũng vẫn vui mừng, hôm sau lại hào hứng gọi điện đến, “Sam Sam à, trước kia mẹ để dành rất nhiều vải, con nói mẹ biết là bạn trai con cao bao nhiêu để mẹ bảo bố may một bộ Âu phục cho cậu ấy”.

“Hả?”. Sam Sam ngẩn người, từ chối thẳng thừng, “Không cần đâu, quần áo anh ấy mặc còn không hết nữa là... Vả lại đều là đồ đặt may riêng, bố mẹ sẽ không hợp lắm đâu”.

Sam Sam nghĩ mình đã nói khéo léo lắm rồi, nhưng nghe tài nghệ của chồng lại bị con gái chê bai, bà Tiết vẫn giận: “Con hiểu cái gì. Bố con tay nghề tốt, những bộ Âu phục đắt muốn chết trên thị trường làm sao chắc chắn bằng bố con may, mẹ con theo bố con là vì bố con đã may một chiếc váy tặng mẹ...”.

Bà Tiết đã “lên cơn”, cuối cùng mặc Âu phục ông Tiết may đã trở thành điều kiện bắt buộc cho con rể nhà họ Tiết. Bà mẹ đã chắc như đinh đóng cột như vậy, Sam Sam cũng đành bó tay, phải đồng ý, lòng thầm nghĩ, dù sao đồ bố may rồi cũng để ở quê, đến lúc đó bố thấy Đại boss ăn mặc thế nào thì sẽ hiểu... Chẳng lẽ còn bắt anh phải thay ra hay sao, cứ ứng phó đã rồi tính.

Nhưng nếu mẹ yêu cầu Đại boss cũng phải mặc quần áo bố may trong hôn lễ thì...

Hừ...

Cho dù là bố mẹ ruột thì cũng phải phản kháng thôi!

“Ngày mai nói mẹ biết số đo của bạn trai con, bố con phải ra tay sớm đây”.

“Con biết rồi”.

Thế là buổi tối khi Phong Đăng ra khỏi nhà tắm, đón tiếp anh là một sợi thước đo.

“Nào nào nào, cho em đo số đo của anh”.

Phong Đăng nhúm mày: “Làm gì?”.

Sam Sam nói nghiêm túc: “Đương nhiên là để hiểu anh hơn!”.

Phong Đăng nheo mắt: “Ồ? Còn muốn hiểu gì? Số đo của anh em không biết?”.

... Câu này sao nghe hơi kỳ cục, là do cô suy nghĩ không trong sáng ư? Sam Sam đang hoài nghi thì đã bị ai đó kéo lại, rất nhanh, sợi dây bị ném xuống dưới giường, rồi một lúc sau, trong phòng vắng vắng tiếng kháng cự: “Này... không phải đo ở đó...”.

Sáng sớm hôm sau, Sam Sam ôm chần ngồi trên giường, nước mắt đầm đìa nhìn sợi dây dưới kia. Số liệu thì đúng là đã có, nhưng đo bằng tay thì có tác dụng gì!

Chẳng lẽ hôm nay còn phải đo lại lần nữa?

Sam Sam rên rỉ trong lòng, ngã phịch ra giường, kéo chăn lên rồi vùi mình vào đó.

Sam Sam đã phải vất vả khổ sở thế nào để lấy được số đo thì tạm thời không quan tâm đến, tóm lại là cuối cùng, cô đã hoàn thành suôn sẻ nhiệm vụ mẹ giao, báo số đo của boss cho bà biết.

Về sau Sam Sam cũng không quan tâm đến chuyện đó nữa, ai ngờ không lâu sau, cô lại nhận được chuyển phát nhanh từ nhà gửi đến, kèm theo đó là điện thoại của bà Tiết...

“Sam Sam, quần áo nhận được chưa, bố mẹ vốn định hai đứa đến rồi mới đưa, về sau nghĩ lại nếu con rể mặc quần áo bố con may thì tốt biết bao, ha ha, ôi trời, chuyển phát nhanh đắt thật, một bộ quần áo mà thu của bố mẹ ba mươi tệ, kinh quá...”.

Sam Sam cầm bộ Âu phục trên tay, khóc không ra nước mắt, mẹ ơi, mẹ mới kinh đó, cô vốn không muốn nói cho boss biết mà!

Sam Sam bất đắc dĩ phải tìm một thời cơ tốt, trò chuyện tâm sự với boss: “Chuyện đó, em có từng nói với anh là bố em trước kia là thợ may không nhỉ?”.

Phong Đăng nghi ngờ nhìn cô: “Hình như chưa”.

“Bây giờ anh biết rồi chứ”. Sam Sam cười ngượng ngùng, lúng túng dâng lên một xấp quần áo: “Bố em may cho anh một bộ Âu phục...”.

Phong Đăng lặng thinh nhìn món đồ trên tay cô, Sam Sam cố lấy hết can đảm: “Thế nên, xin anh hãy mặc quần áo của bố em làm để về nhà em nhé...”.

Lần này về nhà Sam Sam, Phong Nguyệt cũng theo cùng, còn đưa cả chồng con đi, lý do rất đủ đầy: “Bố mẹ Sam Sam không chỉ nhìn mỗi anh mà cả gia đình anh nữa, là một cô em chồng thì em đương nhiên phải xuất hiện rồi! Sau đó anh thấy đấy, em và Ngôn Thanh gia đình đẹp đẽ hài hòa, cực cưng nhà em đáng yêu nhường nào, một tấm gương sáng chói, chưa biết chừng họ vui sướng lên, tặng ngay Sam Sam cho anh ấy chứ!”.

Phong Đăng lúc ấy hừ một tiếng đầy ngạo mạn: “Còn cần họ tặng à?”.

Nhưng dù là thế thì rõ ràng anh cũng cảm thấy Phong Nguyệt nói có lý, nên sáng sớm hôm về nhà Sam Sam, Phong Nguyệt đã xuất hiện ở nhà Phong Đăng, sau đó nhìn bộ Âu phục trên người Phong Đăng và tiến hành công kích cá nhân một cách không hề thương tiếc.

“Anh, anh có biết chọn quần áo không, chẳng ra sao cả! Dáng và đường may của bộ này quá bình thường, tiệm may nào may đấy?”.

Sam Sam chỉ còn nước ngồi một bên ôm mặt không nói.

Phong Đăng không chút biểu cảm: “Thái Sơn may đo”.

Thái Sơn may đo?

Cô Phong sành sỏi mọi kiểu thời trang cũng có vẻ hoang mang: “Chưa nghe qua, mới mở sao? Chắc chắn là sẽ sập tiệm nhanh thôi!”.

Nhưng chẳng phải đã sập tiệm nhiều năm rồi hay sao! Sam Sam tiếp tục ôm mặt.

Ngôn Thanh ngồi cạnh lại nhận ra điều gì đó, suy nghĩ một lúc, rồi nhìn Sam Sam đang ôm mặt làm vẻ mặt “xem như tôi không tồn tại”, anh cười có vẻ nghĩ ngợi: “Thái Sơn, có nghĩa là bố vợ phải không?”.

Sam Sam yếu ớt đưa tay lên: “Đúng thế, chính là bố tôi T T”.

Đến khi lên máy bay rồi, Phong Nguyệt vẫn còn đùa giỡn mãi: “Ôi trời, sao em không có một bà mẹ chồng biết may quần áo nhỉ, tiếc quá”.

Sam Sam vui mặt vào lòng Phong Đăng. Phong Đăng vỗ vỗ cô, tuy chính anh mặc bộ quần áo đó cũng thấy rất thiếu tự nhiên, nhưng không có nghĩa là em gái anh có thể lấy chuyện đó ra đùa giỡn họ.

“Ngôn Thanh, nghe chưa? A Nguyệt đang than thở”.

Ngôn Thanh nói: “Nghe rồi nghe rồi, haizz, A Nguyệt nhà em nếu chịu mặc quần áo mẹ em may thì dễ nuôi hơn nhiều rồi”.

“Không cần phiền thế”. Sam Sam ngẩng đầu lên khỏi lòng Phong Đăng, nói với vẻ giàu nghĩa khí, “A Nguyệt, chị sẽ nhờ bố chị may cho em”.

“Mấy người này!”. Phong Nguyệt tức điên.

Khi máy bay hạ cánh xuống thành phố trực thuộc tỉnh G, vẫn là người của công ty con đến đón. Lần này không phải là nhân viên hành chính nữa, mà giám đốc công ty con đã đứng đó đợi tự bao giờ. Nhưng Phong Đăng không để họ đưa đi mà tự lái xe. Lúc đến nhà Sam Sam đã là buổi chiều, ông bà Tiết đã đứng đợi dưới lầu từ sớm rồi.

Thấy chiếc xe chậm chậm đến gần, ông bà Tiết thò cổ ra ngóng. Chiếc xe từ từ dừng lại, một người đàn ông trẻ cao to nổi bật bước xuống xe với tư thế ung dung, trên người là bộ Âu phục mà họ quen mắt, nhưng lại toát ra một khí thế ngạt thở mà bộ Âu phục đó không thể nào có được.

Ông bà Tiết đều choáng váng.

Trong phòng khách, ông Tiết mời mọi người dùng trà, bà Tiết kéo Sam Sam vào nhà bếp rửa hoa quả.

“Sam Sam, con thấy tài nghệ của bố con vẫn chưa thụt lùi nhỉ, Tiểu Phong mặc bộ đó đẹp quá”.

Dù là mẹ mình, Sam Sam cũng phải nói lẽ phải cho boss: “Mẹ, đó là do anh ấy đẹp trai lại cao ráo, làm quần áo cũng đẹp hơn mà”.

Bà Tiết lại khác thường ngày, không tỏ ra giận con gái, rửa hoa quả với vẻ tâm sự trùng trùng: “Haizz, cũng quá đẹp trai ấy chứ”.

Một chàng trai xuất sắc như vậy, con gái có thể nắm chặt được không?

Bà Tiết lo lắng nhìn Sam Sam, lại phát hiện ra con gái dường như khác hẳn với trong ký ức. Bà Tiết nhớ lại lúc nãy Sam Sam bước xuống xe, đi cạnh chàng trai xuất sắc như vậy mà hình như cũng không có cảm giác là không tương xứng...

Nhìn đồ nó mặc trên người, đeo trên tay, bà Tiết đột nhiên có cảm giác họ không thể nuôi nổi con gái nữa...

Thế rồi cảm giác ấy khi vào lại phòng khách, nhìn thấy sinh lễ, thì đã được thăng hoa. Thì ra, cô con gái của bà không những không nuôi nổi, mà thực sự là cũng không gả đi nổi.

Bà Tiết không phải không biết con rể tương lai giàu có, thậm chí cũng nghĩ sinh lễ có thể sẽ rất nhiều, nhưng không bao giờ nghĩ rằng lại vượt quá tưởng tượng như thế.

Bà Tiết cũng biết sau này hoàn cảnh con gái sống sẽ khác hẳn họ, sinh lễ nhiều không chừng còn liên quan đến sĩ diện của con gái sau này. Nhưng dù là thế, bà Tiết vẫn cảm thấy không yên.

Nhìn ông Tiết một cái, bà Tiết nói: “Đây... có phải là...”.

Sam Sam nhận ra vẻ khó xử của bà, ra sức an ủi: “Mẹ, không sao đâu, dù sao cuối cùng những thứ này mẹ cũng cho con mà”.

Phong Đăng trầm giọng: “Tiết Sam Sam”.

Bị cảnh cáo rồi à... Sam Sam chớp mắt với anh, xin anh, cho em chút sĩ diện trước mặt bố mẹ được không.

“Vây hời môn...”. Bà Tiết sắp ngất. Bà đã chuẩn bị cho Sam Sam ba mươi vạn tệ làm của hồi môn, trước kia thỉnh thoảng nói với lảng giềng về chuyện đó, có ai không nói là phong phú nhiều nhận quá đâu, nhưng bây giờ so với sinh lễ này thì... thật sự không thể so được, làm sao nhận chứ.

“Hồi môn không cần lo, anh ấy sẽ lo”. Sam Sam không hề lo lắng.

“Tiết Sam Sam!”. Lần này là bà Tiết gầm lên.

...

Cuối cùng, Tiết Sam Sam bị đuổi ra khỏi nơi thảo luận hôn lễ.

Sam Sam ngồi trên bậc cầu thang ngoài cửa, nghe tiếng nói bên trong vọng ra, hai tay chống cằm, bất giác nhớ gì đó rồi mỉm cười.

“Sao chị lại cười một mình thế?”. Giọng nói mắng sữa bỗng vang lên, đứa bé Đuôi Nhỏ nhà hàng xóm trên lầu đang ôm quả bóng da đứng ở đầu cầu thang, tò mò nhìn cô.

Sam Sam ngượng ngùng sờ mặt, đang định nói thì lại nghe thấy một giọng đàn ông đang cố nhịn cười đứng phía sau: “Vì chị này sắp lấy chồng rồi”.

Không hiểu cửa đã mở tự bao giờ, Sam Sam quay lại, thấy Phong Đăng đang dựa cửa nhìn cô, trên người vận bộ Âu phục không được đẹp cho lắm, nhưng không thể che giấu được phong thái đẹp đẽ của anh.

Sam Sam không nhịn được lại mỉm cười.

Phải, vì sắp lấy chồng rồi.

Vì, sắp hạnh phúc hơn rồi.

Đuôi Nhỏ tò mò nhìn hai người lớn đang im lặng, ôm quả bóng, mắt lấp lánh rồi bỏ chạy mất. Sam Sam vẫy tay với Phong Đăng, Phong Đăng nhún mày, nhìn mặt đất với vẻ soi mói rồi ngồi xuống cạnh cô.

“Phong Đăng”. Sam Sam gọi tên anh, “Em có nói là, lúc anh mặc bộ trang phục này là lúc anh đẹp trai nhất chưa?”.

“Thế à?”. Phong Đăng tỏ vẻ suy nghĩ, “Vây trong lễ cưới anh cũng mặc bộ này?”.

“Không được!”. Sam Sam nhảy dựng lên, “Anh vẫn có thể đẹp trai hơn!”.

42. Chương 42

Chương 42

Hôn lễ của Sam Sam và Phong Đăng, sau khi Phong Đăng đã giao toàn quyền xử lý cho Phong Nguyệt, đã cực kỳ thành công...

làm cho Sam Sam mệt đừ người. Sau đó vẫn chưa kịp nghỉ ngơi thì đã bị đưa đi hưởng tuần trăng mật. Thế là Sam Sam lại vì một phương thức khác, “đừ” người cả một tháng.

Lúc về đã gần Tết, cô dâu mới năm đầu tiên bận rộn mọi việc!

Sam Sam nghi ngại, rõ ràng năm ngoái lúc đến nhà boss ăn Tết thấy rất lạnh lẽo mà, sao năm nay tự dưng xuất hiện nhiều họ hàng vậy? Rồi còn đủ loại tiệc lớn tiệc nhỏ, người đến tấp nập, Sam Sam bất giác cảm nhận sâu sắc rằng, làm vợ tổng giám đốc phải được nhận lương mới phải.

Đến khi đã được rảnh rỗi một chút thì đã là mừng năm Tết, sinh nhật ông Thần Tài(*), Sam Sam lại nhớ đến một việc lớn. Thế là chạy đến trước mặt ai đó, chìa tay, “Bao lì xì của em đâu?”.

(*) Thần Tài là một vị thần trong tín ngưỡng một số nước phương Đông. Người buôn bán thường cúng cầu ông để được phát đạt may mắn (BTV).

“Ồ, năm mới vui vẻ”. Phong Đăng đáp lại.

Sam Sam đợi câu sau đó, kết quả là đợi mãi đợi mãi, phát hiện ra, không có câu sau!

“Thế thôi à?”. Sam Sam phẫn nộ: “Anh quá bất công!”.

Mới kết hôn chưa bao lâu mà...

“Ít nhất cũng phải cho một bao lì xì cho đúng lệ chứ T__T”.

Rõ ràng trong nhà trên dưới đều được phát bao lì xì, tại sao cô không có? Sam Sam cảm thấy mình thật đáng thương.

Phong Đăng buông tạp chí xuống, “Tiết Sam Sam, năm ngoái anh có lì xì cho em không?”.

“Không có!”. Nền kiêu độc ác này của anh không chỉ ngày một ngày hai.

“Quà mừng năm mới?”.

“Cũng không!”. Điện thoại cho cô cũng nói là cho mượn, hơn nữa là đồ cũ anh đã từng dùng.

Phong Đăng cười: “Nên Tết năm ngoái, anh chẳng cho em thứ gì, nhưng em có nhớ không, lúc em ở sân bay, anh đã nói “năm mới vui vẻ” với em?”.

Hình như có, nhưng có vấn đề gì sao?

Phong Đăng nhìn cô: “Đó mới là thứ anh muốn cho em. Sam Sam, câu này không phải chúc phúc, mà là hứa hẹn”.

Sam Sam chớp chớp mắt, sau đó lại chớp mắt nữa... Phong Đăng ho một tiếng, đứng lên, có vẻ định bỏ đi.

Chắc không phải là... ngượng đấy chứ. Cuối cùng Sam Sam phản ứng ra, gian xảo đuổi theo: “Năm nay cũng là hứa hẹn sao?”.

“Ừ”.

“Năm sau cũng hứa hẹn chứ?”.

“... Năm sau hăng nói”.

Làm sao đây, hình như hơi cảm động rồi. Sam Sam ôm eo anh từ phía sau, dựa đầu vào lưng anh. “Anh cũng năm mới vui vẻ nhé”.

Không khí tĩnh lặng ảm áp bao phủ, một lúc sau...

Sam Sam: “Ồ, đúng rồi, mau lì xì cho em ^^”.

Phong Đăng: “...”.

Sam Sam: “Anh nói muốn cả năm mới của em đều được vui vẻ, bây giờ em được lì xì mới vui vẻ ^^”.

~ HẾT ~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bua-trua-tinh-yeu>